

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 75

CENA 7.000 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

NOĆ KRVAVIH NOŽEVA

DEREK FINEGAN

NOĆ KRVAVIH NOŽEVA

Derek Finegan
NOĆ KRVAVIH NOŽEVA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 75 — AVGUST 1989. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32230 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štampana »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

NOĆ KRVAVIH NOŽEVA

— Ne činite to — reče senka potmulo.

Ustuknuli su, sva četvorica istovremeno, iako senka nije načinila nikakav preteći pokret. Naprotiv, kao da se još dublje povukla u ugao između dva zida, stapajući se sa mračnom pozadinom i gubeći i do tada jedva vidljive obrise koji bi mogli posvedočiti da se tu nalazi ljudsko biće od krvi i mesa, a ne samo neuhvatljiva igra senki.

Ustuknuli su, možda, zbog ne čega u prizvuku tog glasa, bolje rečeno glasnog šapata, koji je dopro iz ugla. Nije to bila pretnja; pre nagoveštaj užasnih stvari koje su se pre mnogo hiljada godina događale po mračnim mestima naše planete. Nagoveštaj nedostupnih, čarobnih moći i snaga zla kojima se ništa nije moglo odupreti.

Talbot je bio najjači u toj četvorici. I najgluplji, jer to će sto ide zajedno...

— Ma, boga mu! — zarežao, hrabro kročivši napred. — Koji vam je đavo, ljudi? Zar ne vidite da se taj tip plaši?

Krenuli su za njim, ali oprezno, uvek bar pola koraka iza njega, instinktivno se zbija-

jući u pokušaju da se zaklone iza Talbotovih širokih pleća. O'Mara sa lancem od bicikla, Krejn sa drškom noža već mo krom od znoja, Divlji Džo sa svojim omiljenim oružjem, pendrekom ispunjenim olovom.

Talbot je jedini imao pištolj, ali je Talbot prezirao tu vrstu oružja. Do sada je sreo veoma malo ljudi sposobnih da se odupru njegovim ogromnim rukama i medveđem zagrljaju.

Ta senka u uglu je neki uplašeni slabić koji igra na svoju poslednju kartu, pokušaj da ih zastraši pretnjama iza kojih ne stoji ništa opipljivo. U trenutku kad shvati da mu igra nije uspela, pretvoriće se u uzdrhtalu gomilu nerava i početi da moli za milost.

Biće zabavno, naravno. Uostalom, momak je sam kriv; koji ga je đavo naveo da se šunja za njima i uhodi ih, prokleta njuškalo!

— Hej! — reče Talbot zastajući i naginjući se da bi bolje video senku u uglu. — Gde si?

Zatreptao je očima, načinio još korak napred i ispružio ruku. Prsti mu dotakoše vlažne

cigle, najpre jednog, a onda drugog zida.

— Šta se dogodilo? — prošaputa Krejn iza njega. — Šta se, do đavola, dogodilo?

Još uvek ne verujući svojim očima i prstima koji su zagrabili samo po vazduhu, Talbot se prignu gotovo do tla. Gadna psovka prelete mu preko usana dok se uspravlja.

— Neka sam proklet! — reče tiho O'Mara. — Neka sam hiljadu puta proklet!

— Nestao! — prostenja Divlji Džo. — Kako je mogao da nestane?

Talbot je još uvek mahao rukama po pomrčini pred sobom, metodično psujući. Bez pravog gneva, više sa onom vrstom začuđenosti karakterističnom za ljude ograničene inteligencije kada se nađu u situaciji koju ne shvataju.

— Idemo odavde! — drhtavim glasom predloži O'Mara, stresajući se. — Ovo je gadno mesto, ljudi! Hajde, Talbot! Idemo!

Njih trojica su se okrenuli, ali je Talbot tvrdoglavo opipavao zid i udarao nogama po tlu, kao da traži rupu u koju se senka zavukla.

Shvatio je da nešto nije u redu tek kada ga je na to upozorila iznenadna mrtva tišina iza njegovih leđa.

Četiri čoveka u tami izazivaju mnoštvo raznih šumova; disanje, šuštanje odeće, koraci po tlu...

Svega toga iznenada više ni je bilo. Kada se okrenuo, Talbot je stekao utisak da je neka sila trojicu njegovih prijatelja iznenada pretvorila u nepomične i mrtve kamene kipove.

Crna senka sada je stajala PRED njima. Nepomična, ali potpuno jasnih obrisa, zahvaljujući mutnoj svetlosti ulične svetiljke na kraju prolaza. Magla je prigušivala njenu svetlost i kovitlala se oko prilike u crnom, ali se sada jasno dalo videti da je to visok i vitak čovek, uskih kukova i širokih ramena.

Njegov stav nije bio preteći, ali je neko unutrašnje čulo svu četvoricu upozorilo na opasnost. Uostalom, čovek sposoban da se između njih četvorice izvuče iz mrtvog ugla ne može biti običan protivnik!

— Rekao sam vam da mi ne prilazite! — reče onaj isti potmul glas dopirući sa lica tamnog kao i ostatak tela. — Za što ste to učinili?

Talbot je ponovo bio jedini koji je reagovao. Hitro je krenuo napred, odgurnuvši Krejnu ramenom sa puta.

— Ah, tu si! — reče sa mešavinom olakšanja i gneva. — Ortak, Mori Talbot ne voli takve prljave trikove, znaš!

Ogromna masa njegovog tela bila je već u naletu koji, bar on je tako mislio, ništa ne može zaustaviti. Uostalom, šake protivnika, spuštene niz bokove, bile su prazne; a nema tog

udarca koji bi njega, Talbota, mogao sprečiti da učini ovo što je naumio...

Sa trijumfalnim režanjem na usnama, Talbot počeo da sklapa ruke oko ramena protivnika. Mnogo puta je izveo sličan zahvat; naglo privlačenje drugog čoveka sebi, udarac čelom u lice i odmah zatim kolenom među noge. Sve to događalo se tako brzo da je nesrećna žrtva dolazila sebi tek u bolnici.

Ovoga puta, međutim, moćne Talbotove šake sklopiše se samo oko vlažne tame. Gubeći oslonac, on posrte unapred i otvori usta da opsuje.

Ni za to nije više imao vremena, jer mu pred očima nešto blesnu; nešto nalik onim hladnim munjama koje je kao dečak gledao na vrhovima Sijera Nevade.

Kratko široko sečivo od plavkastog čelika zari mu se u otvorena usta, preseče jezik, polomi zube i kroz donji deo lobanje izađe na potiljak. Jednim trzajem prilika u crnom oslobodi nož i odgurnu od sebe mrtvo telo tako da ono ukoso pade pred noge trojici ljudi, razbacujući unaokolo sitne kap krvi iz probijene lobanje.

Krejn vrisnu i ustuknu, podižući ruku sa nožem pred lice. O'Mara se pomeri korak u stranu, mašući lancem. Divlji Džo se poguri, nalik mački čije ime nosi; olovni pendrek blago mu se njihao u desnoj

šaci, spreman i za odbranu i za napad.

U tom trenutku siluete u crnom ponovo nestade ispred tri para razrogačenih očiju; zapravo, napadač je načinio tako hitar pokret da dvojica od njih nisu imali vremena da pokrenu pogled za njim. Divlji Džo, prema kome je skok bio usmeren, imao je utisak da se na njega sručio olujni crni oblak, potpuno mu zaklanjajući svetiljku na kraju prolaza.

Ruka sa pendrekom zamahnu, ali je znao da ovoga puta neće pogoditi. Pre svega zato što nije ni video mesto gde bi mogao zadati udarac.

Silueta u crnom odskoči od njega, ali za Divljeg Džoa to nije više činilo nikakvu razliku. Sručio se na kolena, stežući obema rukama presečenu vratnu žilu iz koje je krv kulljala debelim mlazevima. Crni oblak nije se razišao pred njegovim očima u onih nekoliko trenutaka lucidnosti što ih smrt poklanja onima na koje stavi svoju ledenu šapu...

Instinkt kukavice pokrete O'Marine mišice i on se baci napred, vitlajući lancem oko glave kao da time želi da raščisti sebi put. Pogled mu je bio uprt u svetlost na kraju prolaza. Pun nade; samo svetlost ga može osloboditi ovog užasnog mesta gde smrt stiže brzo i nenajavljeno!

Kao munja, silueta u crnom pređe dva koraka u njegovom

pravcu. Nož širokog sečiva izlete i zari se O'Mari u pleća, a silina udarca izbacila ga iz ravnoteže i tresnu o prljavi asfalt. Bio je mrtav, tako da udarac nije ni osetio; vrh noža zario mu se u srce, ostavljajući dršku da štrči iz leđa.

Krejn načini poslednji polukorak i osloni se plećima u ugao dva zida. Stezao je dršku noža tako snažno da je osetio grč u prstima.

— Čekaj! — reče šapatom. — Stani, čoveče! Zašto hoćeš i mene da ubiješ?

Silueta u crnom stajala je pred njim, gotovo nadohvat ruke, ali Krejn i ne pokušava da dosegne vrhom noža. Neki instinkt govorio mu je da to ionako ne bi uspelo, a da bi odmazda za takvo nešto bila munjevita i nemilosrdna.

— Kako se zoveš? — upita silueta. Čak i iz neposredne blizine Krejn ne uspe da razazna oblike na njegovom licu; kao da je čitava njegova površina i bila bez obrisa, jedna prazna mračna površina iz koje dopire samo taj avetinjski glas.

— K-Krejn... Ejmos Krejn.

— Da li ti nešto govori ime Nanet Eversli, Krejn?

— Nanet... To je... to je...

— To je devojka koju su juče ujutru našli iskasapljenu u jednom prolazu sličnom ovom u Sper stritu. Iskasapljena, ali najpre silovana... od nekoliko snažnih momaka. A ja mislim da ih je bilo četvorica, Krejn.

— Ne, ja... mi nismo... Sper strit, mi nikada...

— Na vratu su nađeni tragovi lanca za bicikle, Krejn — ne milosrdno je nastavljao čovek u crnom. — Na slepoočnici udarac nečeg što bi moglo biti pendrek ispunjen olovom, a po licu i grudima tragovi jako velikih muških šaka. Ni to ti ne zvuči poznato, Krejn?

Krejn proguta pljuvačku. Ni je imao snage da govori, samo je klimnuo glavom.

— Vi ste je silovali, Krejn, je li tako? Silovali, a zatim ubili?

— D-da... Talbot... Talbotu je to prvom palo na pamet, mi ostali...

— Vi ostali samo ste mu pomogli da se malo zabavi, je li?

Krejn odmahnu glavom, više da otrese kapi znoja koje su mu se sa čela slivale u oči.

— Prokletstvo! — reče tiho, kroz stisnuto grlo. — Ne vidim zašto bismo se posebno uzbuđivali... Mala je bila obična drolja! San Francisco je pun jeftinih drolja! Da to nismo mi učinili, pre ili kasnije učinio bi neko drugi, zar ne?

— Možda. Ali, ako je ona bila jeftina drolja, šta ste vas četvorica, Krejn?

— Mi... mi...

— Vi ste obične jeftine ubice, Krejn! — reče nepoznati glasom koji nije trpeo protivljenje. — Ili možda ne tako obične ubice, Krejn?

Krejn nervozno obližnu us-

ne. Tračak nade mu se ukaza pred očima. Ako ovu spodobu pred sobom ubedi da je neko drugi kriv za ono što se dogodilo, možda... možda...

— Neko vam je posle toga dao pare, Krejn, je li tako bilo? Zašto?

— Talbot... Talbot je uzeo lovu...

— ZAŠTO, Krejn? Ko bi želeo smrt obične jeftine drolje?

— Ne znam... U stvari, nije ta mala bila određena žrtva. Talbot... Talbot je rekao da treba da sredimo prvu na koju naletimo na zgodnom mestu.

— Talbot je, dakle, uzeo lovu od nekoga. Od koga?

— Ne znam. Časna reč, ne znam! Mi... Aaaahh!

Vrisnuo je i ispustio nož, od iznenađenja i od bola. Slobodnu desnu ruku primeo je obrazu koji kao da je trenutak ranije dotaklo usijano gvožđe.

— Dakle, Krejn?

— M-Markoni — promuca Krejn, jecajući. — To je sve što nam je Talbot rekao, kunem se! Mister Markoni koji mrzi kurve, upravo tako ga je nazvao!

— Mister Markoni koji mrzi kurve — tiho ponovi nepoznati. — Bojim se da to nije dovoljan opis, Krejn. Moraš se malo bolje potruditi!

— Ne znam više ništa o njemu — plakao je sada Krejn, malo od bola, malo od straha.

— Kunem se Bogom da ne

znam! Talbot je jedini koji ga je video.

— Kada?

— Prvi put... prvi put pre dve nedelje, ili tako nekako... Smejao se kad nam je pričao. Otišao je da sluša nekog ludog propovednika u Hajt-Ašberiju i tu sreo Markonija...

— I?

— Talbot je ispričao kako taj tip, Markoni, ozbiljno shvata propoved... i kako je spreman da dobro plati onima koji će ovaj grad očistiti od greha... To je sve što znam, čoveče, sve!

— Ne znaš ime propovednika? Gde živi Markoni, šta radi? Ništa od toga?

U izbuljenim Krejnovim očima ogledao se strah, ali on odlučno odmahnu glavom.

— To je sve... veruj mi...

— Verujem ti, Krejn.

Te reči bile su izgovorene tiho, ali uverljivo, i Krejn malo odahnu. Možda ipak... ipak...

— U redu, Krejn — reče nepoznati pošto ga je nekoliko trenutaka nemo motrio očima koje se nisu videle na crnoj površini lica. — A sad mi reci... ko sam ja?

— Ti? Ne... ne znam...

Nepoznati se nasmeja, kratko i suvo, podižući desnu ruku.

— Ja sam ninda, Krejn.

Ostavio je Krejna da živi još nekoliko desetina sekunde. otprilike onoliko koliko je potrebno da izgovorena poruka sti-

gne do smućenog mozga, a onda ruka u crnom poput malja pade na Krejnovu lobanju, mrveći je kao da je načinjena od vlažnog kartona, a ne od čvrste kosti...

*

* *

Klisura reke bila je duboka stotinak jardi, njeno dno načičkano ostrim stenama među čijim je vrhovima vijugao potocić koji se u izvesnim delovima godine pretvara u hučnu bujicu, o čemu su svedočili tragovi na zidovima klisure i sama činjenica da je voda, sa bezgraničnom strpljivošću i bezgraničnom energijom, probila sebi put kroz tvrdi kamen.

Čak i u gusto naseljenom Japanu, gde je obrađena svaka stopa zemlje koja se može obraditi, ima takvih mesta. Prepuštena su silama prirode. I duhovima kojima japanska mitologija obiluje.

— Veliki ratnik Jošioka — monotono je govorio starac — namamio je na ovu ivicu klisure vojsku svog neprijatelja Hisašija. Neki tvrde da su duhovi zamaglili Hisašiju pogled i da nije ni mogao videti kuda ide, ali oni koji imaju strpljenja da preturaju po starim zapisima mogu lako otkriti stvarnu istinu. Jesi li je ti otkrio, sine moj?

Mladić je stajao pred sitnom starčevom prilikom, zimogrožljivo umotanom u ogrtač od

grubog tkanja. Visok i snažan, otvorenog pogleda, prava suprotnost zgrčenoj pojavi pred svojim nogama.

Pogled može da prevari. Mladić je to naučio još prvih dana u ovoj neobičnoj zemlji.

Snaga jeste vrila u njegovom mladom telu, ali je i telo starca pred njim takođe zračilo energijom, ništa manjom od njegove. Možda čak i većom, jer je mladić, s poštovanjem pognuvši glavu, izbegavao da susretne pogled dva blistava oka što ga nepomično fiksiraju već minutima.

— Otkrio sam, učitelju — odvрати on na japanskom, ko me ništa ne bi mogli zameriti ni najbolji poznavaoči veštine izražavanja na ovom jeziku što uhu čoveka sa Zapada zvuči strano i nerazumljivo. — Jošioka je bio mudar i lukav. Pretvarajući se da je slab, povukao se sa manjim delom svojih ljudi na ovo mesto, dok su ostali čekali u zasedi, da bi potom Hisašiju presekli odstupnicu i naterali njega i njegove ljude u ponor.

— Da, tako kažu stari rukopisi — klimnuo je starac glavom, ne skidajući pogled sa lica mladića. Njemu očigledno nije smetalo što je koža ovog drugog, iako preplanula, za nekoliko nijansi svetlija od njegove, pokazujući da i čovek sa Zapada može naučiti da poštuje običaje Japana. Ako to želi.

— Međutim — produži starac — i ovoga puta istoriju su pisali pobednici, pa je tako Jošioka propustio da pomene neke važne činjenice u svom delu. Namerno.

— Zaista? — mladić pređe pogledom po okolini kao da traži tragove onoga što se stvarno zbilo pre nekoliko stotina godina na ovom mestu. — Nadam se da tu nije bilo ničeg nečasnog, učitelju; ono što sam do sada naučio o Jošioki govori da je bio veoma pošten borac.

— Pošten borac? — podrugljivo frknu starac. — Opet si dopustio da na površinu izbiju oni pogrešni pogledi o borbi koje si stekao u detinjstvu!

— Jesam, učitelju — pognu mladić glavu. — Oprosti mi.

— Nema ničeg poštenog u borbi, zapamti! A naročito ako je to borba na život i smrt! Sva sredstva su dopuštena! Sva! Onaj koji se bude uzdržavao da zada prljav udarac iznenadiće se kad od protivnika takav udarac primi! I pokajaće se, sva kako, ali prekasno... prekasno!

— Znam, učitelju. Ipak, ono što sam nekada mislio još uvek je jako u meni.

— I to je dobro. Čovek je zbir svega onoga što nauči i što doživi, ali je veoma važno da shvati šta od toga što zna treba da poštuje, a šta da potisne u drugi plan. Ali, vratimo se Jošioki i Hisašiju; pogle

daj dobro ovo mesto, obidi ga i pokušaj da se vratiš u njihovo doba. Želeo bih da vidim da li ćeš otkriti ono što sam ja otkrio pre mnogo godina...

Bilo je zanimljivo posmatrati mladića sa Zapada kako se predao tom zadatku, sa izrazom duboke koncentracije na licu. Starac je pažljivo pratio svaki njegov pokret, nekoliko puta sa odobravanjem klimnuvši glavom, ali samo tada kada je bio siguran da mladić ne može opaziti taj pokret koji se u njegovoj školi graničio sa najvećom pohvalom.

A mladić je svoje proučavanje okoline počeo najpre tako što je iz raznih uglova osmotrio sve detalje, očigledno se stavljajući čas u ulogu zavedenog gonioca, čas u ulogu lukavog progonjenog. Potom je svoju pažnju posvetio sitnijim detaljima; stenama, starom drveću, brazdama i kamenu koje su za sobom ostavile vode slivajući se prema klisuri.

Samu klisuru ostavio je za kraj, dobra dva časa kasnije. Ležeći na ivici ponora, pažljivo je proučavao pogledom kameni zid pod sobom i suprotnu stranu klisure. Sa hladnokrvnošću koja zapanjuje, dva ili tri puta spustio se niz taj kameni zid, zavlačeći prste ruku i nogu u jedva vidljive pukotine, ili se pridržavajući za krhko žbunje koje je raslo duž ivice.

Na kraju, zastao je, uspra-

van, na steni koja je kao početak nekog prirodnog mosta štrčala nadnoseći se nad ponor. Odmeravao je pogledom rastojanje do suprotnog zida, a potom kleknuo da još jednom osmotri ivicu stene pred svojim nogama.

Sunce je bilo visoko na nebu kada se vratio do starca. Oči su mu bile zamišljene, ali oštro oko učitelja u uglu usana otkri početak onog osmeha kojim je učenik prečesto odavao kako je zadovoljan sobom.

Ostao je u stavu punom poštovanja, očekujući dopuštenje da progovori.

— Šta si naučio, sine moj?

— Hisaši nije bio tako nainvan kako sam najpre pomislio, učitelju. Moguće čak i da je znao da ga Jošioka vodi u smrtonosnu zamku...

— Znao je. U to nema nikakve sumnje.

— Da. Ponos mu nije dopuštao da ne prihvati izazov, bez obzira što je izazov bio veoma suptilan i što većina njihovih ljudi verovatno ne bi ni shvatila stvarnu situaciju.

— Sasvim tačno. Najzad, svi podaci se slažu da je Hisaši imao nekoliko stotina vojnika više od Jošioke, a to je u ono vreme bila velika prednost.

Mladić još jednom pređe pogledom po okolini.

— Kada su Hisašijevi ljudi prošli — on pokaza rukom — iza njih su se sklopile čeljusti Jošiokine zamke. Rukopis tvr-

di da je Jošioka naredio da se drveće u šumi zaseče tako da samo ostane da stoji; čim su protivnici prošli onaj prostor — pretpostavljam da se to odigralo baš tu — oni su užadima oborili drveće i žbunje, stvarajući tako čistinu široku pedesetak jardi.

— Da, mora da se tako dogodilo — klimnu starac glavom. — U bezbednom zaklonu, Jošiokini ljudi mogli su strelama zaustavljati svaki Hisašijev pokušaj da se probije. Međutim, pitanje je da li su oni imali snage da krenu napred i sateraju protivnike niz liticu.

— Rukopis tvrdi da su tako učinili. Međutim... — mladić namršti čelo, razmišljajući. — Međutim, kad bolje razmislim, vidim da nedostaju opisi borbe koja je usledila. Nema čak nije dnog opisa sukoba između pojedinih istaknutih boraca na obe strane, što je, inače, karakteristika rukopisa iz tog vremena.

— Dobro si to primetio, sine moj. Jošioka je u svojoj priči pažljivo zaobišao istinu. Bitka se nije okončala onako kako on tvrdi.

— Držali su Hisašija opsednutog i čekali da glad i žeđ obave posao umesto njih?

— Mora da je Jošiokin plan bio tako zamišljen. Ali se nije tako dogodilo.

Mladić se još jednom osvrte oko sebe, napeto razmišljajući.

— Šta je Hisaši učinio, sine moj?

Nekoliko trenutaka okleva-
nja.

— On... on mora da je pokušao da se spusti niz liticu, učitelju...

— Kako? Užadima? Nisu mogli imati tako dugu užad kod sebe.

— Mogli su ga načiniti od sopstvene odeće?

— Možda. A možda i nisu. Hisaši je smislio nešto drugo. Pokušaj da dođeš do istog zaključka kao i on. Znam da nije lako, jer nisi u istom položaju kao Hisaši... ali pokušaj!

Mladić klimnu glavom, a on da se lagano, već naviknutim pokretom, spusti u položaj za meditaciju.

Sklopio je oči, ali je starac znao da to ne znači izolaciju od okoline. Bar ne potpunu: na prvi znak da nešto nije u redu kapci će se munjevito dići i mladićeve tamnoplave oči biće budne kao i uvek.

»Užasno je teško postati ono što ti želiš da postaneš, sine moj«, mislio je starac sa blagom tugom, milujući pogledom snažno mladićevo telo. »A dvostruko teže od toga onome koji, kao ti, ima tamno-plave oči Zapada...«

Sat kasnije, gotovo u minut, mladić otvori oči i osmehnu se.

— Koplja! — reče obuzdavajući uzbuđenje. — Oni su upotrebili svoja koplja, učitelju!

— Znao sam da ćeš to ot-

kriti — klimnu starac glavom.

— Da si se, kao ja, spuštao užetom niz tu liticu, bez sumnje bi otkrio tragove u kamenu koji još svedoče šta se ovde odigralo pre više od pet stotina godina. Da, Hisašijevi ljudi su svojim noževima iskopali rupe u kamenu i zarivali u njih svoja koplja, poprečno, kao stepenice, postepeno se spuštajući sve niže i niže.

— Zašto to onda Jošioka nije naveo u svojim rukopisima? Mogao se samo ponositi što je porazio protivnika tako... Učitelju, KAKO je onda Jošioka pobedio ako su mu Hisaši i njegovi ljudi umakli?

— Nisu.

— Nisu umakli?

— Ne, nisu umakli. Jošioka je odista bio veoma mudar. Grupa njegovih ljudi čekala je u podnožju litice. Bio sam dole. Voda je od tada uništila mnoge tragove, ali je nanela i sloj šljunka u kome sam otkrio go mile kostiju. Ljudskih kostiju.

— I Hisaši nije ništa prime-
tio?

— Mislim da nije. Ili bar dok nije bilo prekasno. Kada su Jošioki javili da je uz Hisašija još samo mala grupa ljudi, on je poveo svoje vojnike na juriš, znajući da je sada po beda sigurno njegova.

Mladić sklopi oči. Šum potoka u podnožju litice, izobličen i pojačan u akustičnoj šupljini klisure, pretvarao se u njegovoj uobrazilji u zvuke da

vne bitke. Zveket čelika o čelik, piskave ratničke krike, bojne jecaje ljudi kojima koplja probijaju grudi...

Ipak... ta priča nije se mogla završiti onako kako je opisao Jošiokin rukopis...

— Učitelju... kako je umro Hisaši?

— Još uvek te kopka zašto Jošioka nije opisao kako je ubio svog protivnika, zar ne? S pravom. Mudri Jošioka je to namerno propustio, kao i opis pokušaja da se Hisašijevi ljudi spuste niz liticu uz pomoć svojih koplja. Znao je da se jednog dana on, ili neko od nje govih, može naći u sličnoj situaciji i zato je želeo da što manje ljudi zna za to. A što se Hisašija tiče... bojim se da možemo samo naslutiti kako je umro...

Mladić se uspravi i hitrim korakom priđe ivici stene. Nekoliko trenutaka je buljio u prazninu, a onda se okrete.

— Hisaši je imao još mnogo ljudi u svom zamku, zar ne, učitelju?

— Da. Bio je veoma moćan. Da je uspeo da se spase iz Jošiokine zamke, mogao se vratiti sa drugim ljudima i ipak slaviti pobedu.

— Hisaši... Hisaši je pokušao da preskoči klisuru!

Starac je takođe gledao prema ivici klisure. I drugoj strani, udaljenoj punih deset jardi.

— To niko više ne zna, si-

ne moj. Ali, mislim da se tako dogodilo, čim je Jošioka izbegao da opiše smrt svog najvećeg protivnika. Vidiš, za nje ga je sramota to što nije uspeo da ga ubije. Štaviše, Hisaši mu je gotovo umakao.

— Da — prošaputa mladić.

— Ta stena... iako je prošlo pet stotina godina, njena površina još pokazuje da se odlomila pod težinom čoveka, povukavši i njega za sobom u ponor...

— Dobro je što si to video. Tvoje oko vidi sve bolje. I upravo onako kako sam te učio: oko ne sme videti samo ono što jeste... već i ono što je bilo... i ono što će tek biti...

Još jednom mladić se okrete ponoru, odmeravajući pogledom rastojanje do suprotne ivice. Kada se vratio do starca lice mu je bilo blede, vilice čvrsto stisnute.

— Sada znam zašto si me doveo ovamo, učitelju — reče vrlo tiho, birajući reči, kao da je u vihoru koji je rastrzao nje gove misli počeo da zaboravlja japanski.

Starac je ćutao. Dugo.

— Ninda mora učiniti ponekad i nemoguće, sine moj — reče na kraju. Po prvi put otako ga je upoznao, mladiću se učini da je učitelj izbegao njegov pogled.

— Zašto? — u svu kontrolu ta reč otela se kao krik sa usana mladića tamnoplavih očiju.

— Takav je zakon naše ško-

le. Setićeš se, nju je osnovao veliki učitelj Kavamura, no-vcem koji je zaslužio boreći se za Hisašija. Za uspomenu na svog gospodara, Kavamura je postavio taj uslov za sve uče-nike škole. I prvi ga ispunio.

— Znači... moguće je?

— Moguće je. Moraš vero-vati u sebe. Ništa više.

— Učitelju... i ti... i ti si preskočio Hasišijev klanac?

— Jesam, ali ti neću reći ko-liko mladića u tome nije uspe-lo. Tišina. Voda na dnu klisu-re sada je zlokobno šumorila, kao da se podsmeva mladom telu punom snage koje će, za koji trenutak, ostati nepokretno na ostrim vrhovima stena, do-dajući svoju toplu krv u ne-mirni tok.

Kao u transu, mladić poče sa sebe da svlači odeću, sve dok nije ostao potpuno nag. Ne gledajući oko sebe, on la-gano pređe put do ivice pono-ra, ispitujući pogledom i bos-im tabanima tle pod sobom, ovde uklanjajući oštar kamenčić sa odabrane staze, tamo čupa-jući bokor trave koji bi mu se mogao uplesti pod noge.

Dugo je stajao i na ivici po-nora, opipavajući podlogu i prenoseći težinu tela sa jedne noge na drugu sa prstiju na pete.

»Pogled mu je neprestano uprt napred, prema suprotnoj ivici. Nijednom nije pogledao u ponor«, pomisli starac. Gle-dao je pravo pred sebe, a gru-

di su mu se ravnomerno diza-le i spuštale dok je duboko u-disao vazduh, obogaćujući krv kiseonikom koji će biti neop-hodan da u kratkom vremenu stvori u njegovom telu ogro-mne količine energije.

Nekoliko dugih trenutaka ko-ncentracije. Starac vide kako se grče snažni mišići nogu, ka-ko se čitavo telo napinje poput tetive luka od najboljeg drve-ta.

A onda... mladić potrča...

*
* *

— Ne znam zašto sam se baš sada setio toga — reče čo-vek — ne više mladić — sa tamnoplavim čima. — Smeš-no, zar ne. Moja obuka zapra-vo je bila čitav niz manje ili više smrtonosnih ispita snage, brzine i spretnosti, a ovo što sam ti sad ispričao, o Hisašije-vom klanu, bio je jedan od lakših...

— Od lakših? — devojka po-diže obrve, a njene krupne oči zablistaše od pritajenog sme-ha. — Skok od deset jardi, iz-nad ponora?

— Verujem da ti je smešno, ali je to odista bio jedan od lakših ispita — reče prvi ne — Japanac koji je ikada us-peo da postane punokrvni ni-nda. — Možda bi trebalo da ti ispričam o borbi sa trojicom sumo-rvača, ili o tome kako sam golim rukama morao da savladam gladnog tigra, ili...

— Nemoj — tiho reče devojka. Stresla se i preko njene nage kože pređe brz, kratak drhtaj.

Bila je divna dok je ovako klečala na postelji, sa nežnošću u očima posmatrajući telo svog ljubavnika. Niskog rasta, ali tela izvajanog poput jedne od onih uzbudljivih porculanskih figurica. Strogi estetičari ocenili bi, možda, da su joj grudi za nijansu prevelike, ali ih to nije činilo manje privlačnim, naprotiv.

Njena koža imala je boju zlata, odajući, kao i krupne ko se oči, da joj venama teče bar deo japanske krvi.

Muškarac se podiže na lakat da bi joj usnama dotakao vrh dojke.

— Ne želiš da govorim o tome, Sumiko?

— Ne, nemoj. Oduvek sam znala da se u školama za ninde događaju užasne stvari, ali...

Ona nestrpljivo ukloni sa lica dugu crnu kosu vlažnu od znoja.

— Ne znam... nisam ni sanjala da to može biti toliko opasno, Leslie...

— Prvi znak starosti — osmehnu se ninda. — Tipičan znak: čovek najpre počne da razmišlja o opasnostima kad se pred njega postavi neki novi cilj.

— Starosti?! — njen smeh podsećao je na srebrne zvončice po granama japanskih vrto-

va. Prešla je rukama po svojim grudima, čvrsto ih stiskajući, dopustila zatim da skliznu niže, niz trbuh, do rastavljenih butina. — Zar OVO ovde tako loše izgleda, Leslie?

— Znao sam da će te ta lukava strelica pogoditi! — nasmeja se on, naglo je privlačeći sebi. — Hajde, dođi; nismo vodili ljubav već punih deset minuta, a to je čisto gubljenje vremena, zar ne?

Ona mu se, međutim, hitro izvuče iz zagrljaja, vrteći glavom.

— A, ne! — reče. — Ti si zaista nemilosrdan gospodar! Želeo bi da radim za tebe, a i da ti budem i domaćica, i kuvarica, i ljubavnica. Ne mogu biti sve to u isto vreme, Leslie!

— U redu. Onda mi budi samo ljubavnica, Sumiko!

— Može... ali pošto obavim posao koji si mi jutros poverio.

— Jutros? Poverio sam ti neki posao? Zar ti pregled policijskih arhiva nazivaš poslom?

Ona zastade na vratima kupatila, smešeći se. Obema rukama zagladila je kosu unazad, isturajući napred čvrste dojke napetih bradavica. Iako su prošli tek minuti kako je milovao to divno telo, muškarcu zastade dah.

— Zaista više nije veliki posao pregledati policijske arhive otkako se čuvaju u kompjuterima do kojih može doći sva

ko ko ponešto zna o toj gvožđuriji — reče devojka — ali si ti želeo da doznaš sve što se može doznati o toj četvori-ci momaka koje si noćas sredi-o. Za takvo nešto morala sam da upadnem u još neke kompjuterske sisteme koje ne poznajem tako dobro kao policijski sistem.

— Oprosti — reče on. — To je trebalo da bude šala, Sumiko. Znam da si obavila ogroman posao...

— Uvek verna robinja — na kloni se ona komično, ali sa ljubavlju u očima. — Pređi u susednu prostoriju i naredi kompjuteru da ti odštampa ono što sam spremila. Biće gotovo pre nego što se vratim iz kupatila...

Trenutak kasnije kroz energično zatvorena vrata doprešum vode.

Lice ninde ponovo je bilo za mišljeno, jer je osmeh sa nje-ga izgubio onog trenutka kada je devojka nestala u kupatilu.

»Zaista, zašto sam se setio epizode u Hisašijevom klancu«, razmišljao je dok je na sebe navlačio laki kimono za vežbanje. »Da li mi to moja podsvest govori da nešto što se ta-mo dogodilo ima neke veze sa slučajem koji sada istražujem?«

Ninde, međutim, nikada ne traće vreme na besplodna razmišljanja, i po tome su veoma slični savremenim računarima. I te elektronske mašine tvrdo-glavo će ponavljati da nemaju

dovoljno elemenata pomoću kojih se može doći do traženog rešenja, slično kao i mozak ninde.

U jednom trenutku svi do sada poznati elementi, i ono što će u međuvremenu doznati, složiće se u skladan mozaik i on će doći do rešenja...

Ko zna, uostalom, da li ono što će izaći na beskrajnoj traci od hartije neće doneti još neki bitan element i odgovoriti na neko do sada neodgovoreno pitanje?

Njegovi prsti hitro preleteše po tastaturi mašine u susednoj prostoriji i gotovo istovremeno štampač kraj nje proradi, izbacujući široku papirnu traku iz svojih čeljusti.

Oči ninde sledile su znakove na papiru skoro isto onako brzo kako ih je mašina štampala. Gotovo bez napora; ljudi koji jednim pogledom obuhvataju nekoliko odštampanih redova nisu više retkost čak ni kada iza sebe nemaju obuku japanskog ninde...

Petnaestak minuta kasnije, kada se na podu već nagomilala masa hartije, mašina začu ta i isključujući se.

Nije bilo potrebno da sve to čita još jednom. Sve što je video bilo je sada urezano u njegovu memoriju, isto onako pouzdano kao podaci sačuvani na disketama računara. Mogao je, da je bilo potrebno, od reči do reči ponoviti čitav tekst i čak nabrojati štamparske gre

ške u njemu, da je imao vremena za takve sitnice.

Sirovi podaci, naravno, nika da ne govore sami za sebe. Sve to novostečeno znanje sada treba obraditi, ali mozak ninde naviknut je da operiše sa ogromnim brojem podataka.

Potpuno logično, jer gotovo svaki ljudski mozak to može. Potrebna mu je samo posebna obuka i nešto malo vremena...

Najzad, od svog prvog dana u školama, mladići koji će po stati ninde, uče najpre da prate sve što se zbiva oko njih. Doslovno SVE.

Dodir vazduha na koži, mirisi koje donosi vetar, šumovi, vibracije, pokreti, sve su to bezbrojni elementi koji čine našu neposrednu okolinu. Većinu toga nesvesno zanemarujemo, koncentrišući se samo na ono što nas u datom trenutku najviše zanima.

Suprotno tome, ninde uče da ne zanemaruju ništa, ali da većinu tih podataka primaju i obrađuju samo u svojoj podsvesti. Zahvaljujući čulima, oštrijim nego što su čula običnih ljudi, do podsvesti im dolazi i mnogo više nadražaja iz okoline. Čak i kada su potpuno koncentrisani na borbu, čak i kada spavaju, ili vode ljubav, ninde uvek znaju šta se zbiva oko njih...

Otuda potiče i haragei. Ta neobična japanska reč označava čulo za opasnost, ali pošto takvo čulo ne postoji, sujeverni

su ispleli čitave legende oko činjenice da je ninda praktično nemoguće iznenaditi.

A objašnjenje je, u suštini, veoma jednostavno. Biće koje živi u potpunom skladu sa svojom okolinom, kao što to mogu ninde, oseća svaku promenu u toj okolini, pa prema tome i najmanji nagoveštaj opasnosti...

Vrativši se u prostoriju iz koje je maločas došao, ninda izađe na verandu nadnetu nad strmu obalu okeana. Malo ko je želeo da ima kuću na liticama šibanim vetrom i talasima južno od grada, ali je ninda umeo da ceni prednosti ovog mesta udaljenog od neprestane buke ljudskog mravinjaka u koji, se nekada tihi San Francisko sve više pretvarao.

Čak i ogromni okean nije viš bio miran, izbrazdan belim tragovima pene iza preokokeanskih brodova, ribarskih barki i jahti bogatih besposličara, sve do horizonta sada utonulog u meku izmaglicu.

Pokušao je da se koncentriše na ono što je pročitao, ali mu se jedna uspomena tvrdoglavo nametala, isto onako drsko i neočekivano kao i uspomena na događaj u Hisašijevom klancu...

Drugi put je prelazio taj okean koji mu se sada pruža pod nogama, ali je to, zapravo, činilo samo njegovo telo. Duh onoga mladića koji je poleteo, gotovo sa istog ovog mesta, ve

likim transportnim avionom ar mije SAD, nije više imao ničeg zajedničkog sa duhom čoveka koji se luksuznim brodom vraćao iz Japana.

U međuvremenu je bio Viještnam, ali je i ono što se tamo zbilo pripadalo vremenu pre Japana.

I pre senseija Tanake.

Pre Hisašijevog klanca i svega onog drugog, svega što se dogodilo pre nego što je imao pravo sebe da nazove imenom — ninda.

Sumiko je došla posle toga. I jedan drugi San Francisko, sasvim drukčiji od onog koji je ostavio. Ne zato što se grad promenio; već zato što se promenio on sam.

Posle Sumiko došla je prva velika kriza. Sukob sa samim sobom.

Ninda je večiti usamljenik, rekao je učitelj Tanaka. Ninda nema prijatelja. Ninda ne zna za ljubav.

Sve to bilo je jednostavno i razumljivo dok je sensei šušкао kroz svoju belu bradu. Ninda, biće koje se posvetilo ubijanju, bez obzira da li će se opredeliti za stranu zločina ili stranu pravde, ne sme sebi dopustiti takva osećanja kao što su prijateljstvo i ljubav.

A onda — Sumiko.

I Tabasko Pit, svakako. Prijatelj kakav se sreće samo jednom u životu. Ali Sumiko, pre svega drugog.

Znala je da je ninda, prvog

trenutka kada ga je ugledala u akciji. Istorija i umetnost srednjovekovnog Japana bili su ono što je najbolje poznavala, a u tom periodu prošlosti ninde su odigrale mnogo značajniju ulogu nego što to govore suvoparne knjige profesionalnih istoričara.

Samo onaj ko je paralelno sa zvaničnom istorijom proučavao i legende i običaje naroda tog vremena mogao je zapaziti da su ninde nezaobilazna tema japanskog srednjeg veka.

I ne samo to; Sumiko je znala da nindi još ima u Japanu i da tajne škole, razbacane po skrovitim mestima, svake godine šalju u svet još dvojicu, ili četvoricu ljudi koji se s pravom smeju nazvati takvim imenom.

Rekla mu je da zna ko je on i bila je to prva kriza.

»Moraš ubiti svakoga ko ot-krije da si ninda«, rekao je sensei Tanaka.

Nije ubio Sumiko. Nije čak učinio da ona zaboravi susret sa njim. Prekršio je jedan od osnovnih zakona ninducia. Sve sno.

Sensei Tanaka nije više bio živ, ali je Leslie Eldridž — bilo je to ime koje je odabrao za sebe čovek koji se vratio u Ameriku — bio potpuno siguran da bi stari učitelj shvatio šta se dogodilo...

U redu, to što se dogodilo, dogodilo se. Zašto on sada razmišlja o tome? I troši tako dra

goceno vreme, vreme koje se može iskoristiti na daleko bolji način?

Da li je došao jedan od onih trenutaka preispitivanja kada svako ljudsko biće mora sebi postaviti dva pitanja?

Gde se sada nalaziš?

Da li je to ono što si želeo da postigneš?

*

* *

— Da li i tebi Lesli izgleda malo neobično ovih dana?

Devojka otrže pogled od plavine koja je već satima posmatrala kroz prozor automobila. Na sedištu vozača, pored nje, Tabasko Pit je iskosa posmatrao njeno lice, nastojeći da krajičkom oka motri i gotovo prazni put pred njima.

— Neobično, Pite?

Krupno Tabaskovo telo ispunjavalo je levu polovinu kola, glavom je gotovo doticao krov, a njegovo ogromne šake su neočekivano delikatno držale volan, samo vrhovima prstiju, uspevajući bez napora da izbegnu sve neravnine ovog planinskog puta.

Iscerio se u odgovor na nje no pitanje, postavljeno više da bi dobila u vremenu. Njegovo grubo lice osvetli taj vragolasti smešak, čineći ga neodoljivo privlačnim.

— Hajde, mala! — reče on. — Dobri stari Tabasko Pit ima poneku vijugu pod svom ovom kosom, znaš!

Sumiko položi usku šaku na njegovu podlakticu sa gustim plavim maljama, iste boje kao kosa što mu neuredno padala po čelu i ramenima.

— Oprosti, Pite. Samo si me... malo iznenadio tim pitanjem...

— I ti si upravo o tome razmišljala, zar ne?

Nasmejala se i odmahнула glavom.

— O, ne! Još jedan koji ume da misli!

— To je izgleda zarazno — promrmlja Tabasko, smanjujući brzinu da bi zaobišao mesto na putu gde nije bilo više čak ni tragova asfalta. — Dakle? Reci mi da se varam, mala.

— Volela bih da se varaš! — uzdahnu ona, skrećući ponovo pogled na stene prekrivene samo kržljivim žbunjem. — Da, Pite. Lesli se u poslednje vreme neobično ponaša. Sve češće ga nalazim kako meditira, ponekad to traje satima. A kada otvori oči i pogleda me, učini mi se... učini mi se da je potrebno da prođe izvesno vreme pre nego što me prepozna...

— Hmmm — glasio je komentar plavokosog diva. — To zvuči loše.

— Ali još ne tragično loše, Pite, ne zaboravi! On je i dalje onaj stari kad se radi o poslu, kad...

— Da, znam. Opet nas je poslao nekud daleko od mesta gde će biti gužve. Zašto, zapra

vo, idemo u taj Oukherst, boga mu? U ovom kraju ništa se nije dogodilo još od velike zlatne groznice 1849!

— Nisam sigurna da se sprema za borbu — zamišljeno odgovori devojka. — Ovo što radimo tek je prva faza istraživanja; čak ni on sam još ne zna ko mu je, zapravo, protivnik.

— I zato ga traži ovde? — Pit, rođen i odrastao na asfatu, sa gađenjem osmotri okolinu. — Ovde nema čak ni medveda, veruj mi, mala.

— Ovde ne, ali južno od Oukhersta postoji mesto koje se zove Bučers Krik. Ona četvorica tipova, koje je Lesli pre neki dan likvidirao, potiču odatle.

— Sva četvorica? Hmmm...

— Vrlo čudno, znam. Momci iz ovih zabačenih krajeva retko kada postaju kriminalci, a pogotovu ne rade zajedno kad jednom stignu u veliki grad.

— U redu, ali ne vidim u tome razlog za takvo Lesliejevo ponašanje, do đavola! Kaži mi... ti znaš mnogo više o nindama nego ja... postoji li u tome nešto što može da smuti i zbuni čoveka, tako da više nije siguran u ono što čini?

— Ne znam, Pite. Mislila sam da ne postoji. Uostalom, i sam znaš da je Lesli od samog početka ono što je činio sa apsolutnim uverenjem da je u pravu. To uverenje preneo je i na nas, zar ne? Bilo bi veoma te-

ško hladnokrvno ubijati druge bez takvog uverenja.

— Lesli nije ubijao ljude — isceri se Tabasko. — Kao ni mi. Mi smo lovci, mala: lovci na zvečanke u ljudskom obliku, ništa više!

— To je upravo ono što želim da ti kažem, Pite. Moraš biti u takvom stanju, inače će te, pre ili kasnije, sopstvena savest prevoriti u ruševinu od čoveka!

— Daaa — oteže Tabasko. — Sveta je istina da smo prolili more krvi... a Lesli još ponajviše. Međbtim, ne mogu poverovati da se on kaje zbog toga. mala!

— Ni ja. Bojim se da je ovaj razgovor potpuno besplodan, Pite; i da ćemo morati sačekati da nam sam Les kaže šta se događa s njim. Naravno, ako poželi da nam to kaže... Gledaj, samo što nismo stigli u Oukherst!

— Rupa! — prezrivo reče Tabasko, bacajući iskosa pogled na grad koji se iznenada ukazao u dolini ispod njih. — Prokleta rupa!

— Onda sačekaj da vidiš Bučers Krik — nasmeja se devojka. — Oukherst je velegrad za njega, znaš!

Prošli su kroz grad brzo, zastavši na jedinom semaforu koji je davao prednost pravcu sever—jug, između nacionalnog parka Josemajt i Fresna. Već pet ili šest minuta kasnije Oukherst im se izgubi iz vida, dok

su se kola lagano uspinjala zavojitim putem koji je vodio uz planinu.

— Od čega žive ovi ljudi ovde? — promrmlja Tabasko ne koliko puta, osvrćući se za olu pinama od kamiona koje su do lazile iz suprotnog pravca.

— Bučers Krik živi uglavnom od stoke, Pite. Ovce prvenstveno, koliko sam obaveštena. Po stoji jedan veliki ranč i nekoli ko manjih.

— Nikakvo čudo, onda, što momci beže u veliki grad. Koliko još imamo do tog prokletog mesta, mala?

— Ne mnogo. Vidiš, obronci planine ovde su manje strmi, a po udolinama ima dosta trave. Idealan trenje za ovce,, a?

— Ovce? Šta su to ovce? Da li sam video nešto slično u zoološkom vrtu?

Nasmejali su se, ali im oči ostadoše ozbiljne. Štaviše, oboje oopærd ipeæpnoærd oai[i]zæd ns oko sebe, svesni da posao kojim se bave nije nikakva dečja igra.

Druženje sa nindom i zajednička borba protiv organizovanog zločina na Zapadnoj obali naučilo ih je da obraćaju pažnju i na naizgled nevezne sitnice, kao što su rastojanje između pojedinih tačaka na putu, useci i mostovi, mesta na kojima bi im neko mogao postaviti zasedu pri povratu u Oukherst.

I mesta gde bi oni nekom mogli postaviti zasedu, uostalom.

Jer, i njih dvoje praktično su bili van zakona, bez obzira na činjenicu što policija i FBI ne znaju još ništa o delovanju smrtonosne trojke...

— Bučers Krik — pročitao Tabasko Pit sa naderene table postavljene pored puta. — Izgleda da smo stigli... ali ja još ne vidim nikakvu kuću, dođavola!

— Videćeš čim izađemo iza sledeće krivine. Eno, tamo...

Pod kosim zracima zalazećeg sunca kuće Bučers Krika pružale su se duž puta u nepravilnom, vijugavom nizu. Mnogi mali gradovi u Americi razvijaju se na sličan način; najpre ranč nalik onom na padini planine, zatim dve ili tri prodavnice duž prilaznog puta, a onda krčma ili motel, benzinska pumpa sa radionicom ili nešto slično.

— Klanica! — namršti Tabasko Pit nos dok su prolazili pored duge sive zgrade smeštene između puta i ograde ranča. — Kad stignemo u hotel, ili šta već ovde imaju, nemoj mi naručiti jagnjetinu, molim te!

— I nemam nameru — osmehnulo se Sumiko. Sada su već bili u samom naselju i ona je pažljivo motrila na dvostruki red kuća sa obe strane puta. Ili ulice, glavne i jedine.

— Puno saluna — promrmlja Tabasko. — I puno besposlenih. Posao sa jagnjetinom očigledno ne cveta kao nekada, a?

— Izgleda. Idemo najpre do motela, Pite. Neću načiniti ni jedan jedini korak pre nego što sa sebe sperem svu ovu prašinu i ne obučem nešto drugo!

— Jasna stvar — složi se Tabasko. — Valjda će ti momci u motelu imati neku pristojnu vrstu piva, boga mu; crkavam od žeđi! O-ho!

Taj poslednji uzvik trebalo je da predstavlja upozorenje, iako je i Sumiko mogla videti kako je ofucani crno-beli automobil sa natpisom »Šerif okruga Martin« krenuo za njima čim su prošli pored njega.

— Još samo da uključi sirenu — progundā Tabasko — pa će Bučers Krik doživeti malo večernjeg uzbuđenja, a? Srećom, motel je već tu...

Disciplinovano se pridržavajući saobraćajnih propisa, Pit skrete udesno, na parking motela relativno pristojnog izgleda, u poređenju sa ostalim zgradama u Bučers Kriku. Policijska kola skretoše za njima; čovek za njihovim volanom zakloči naglo pored njih, podižući čitav oblak žućkaste prašine.

— Tip je raspoložen za gužvu — krajičkom usana reče Tabasko otvarajući vrata na svojoj strani. — Moramo paziti šta govorimo, mala; ti seoski policajci imaju užasne komplekse kad pred njih izađu ljudi iz velikog grada!

Čovek koji je žurno izašao iz policijskog automobila vrlo je mlad, zapazi Sumiko. I mno

go manje siguran u sebe, nego što želi da pokaže. Jasno je videla kako je na trenutak zastao kada se Tabasko Pit uspravio u svojoj visini.

Priljava i izbledela uniforma, veliki stetson, čizme sa visokom petom. Pravi kauboj.

Jedino što u futroli ne drži klasični kolt, već pravi policijski pištolj kalibra 38...

— Hej! — reče policajac, pri nosleći desnu ruku dršci pištolja. — Kuda vas dvoje?

— Dobro veče — ljubazno se isceri Pit. — Zaista nije trebalo da se trudite oko nas, prijatelju; sasvim lepo smo i sami našli motel!

Mladić u uniformi se zbuni, ali Sumiko pretrnu kad oseti na sebi pogled sitnih i hladnih zmijskih očiju ispod nisko spuštenih oboda šešira.

»Ovaj čovek je opasan«, reče u sebi. »Pit greši što ga izaziva!«

— Ti si neki pametan momak, a? — procedi šerifov po moćnik kroz čvrsto stisnute zube. Prsti desne ruke lako mu pomilovaše dršku oružja u otvorenoj futroli. — Mi ovde volimo pametne momke... Oda-kle dolaziš? Iz Fresna? Stoktona?

— Iz San Franciska. I nisam ništa uradio u ovom okrugu, ortak — prijateljski se osmehnu Tabasko, šireći ruke. — Ništa što bi zasluživalo ovakav doček, boga mu!

»Pit je shvatio«, mislila je Sumiko, »ali je sada otišao u drugu krajnost. Pomoćnik će pomisliti da ga se uplašio, a ni to nije dobro. Prokletstvo, on traži razlog za svađu... ma šta mi rekli, ili učinili, on će već nešto smisliti da nam napakosti!«

— Jeeel? — oteže mladić, za dovoljno se cereći. — Pa to je baš fino, nema šta! Baš fino! Mladi par iz San Franciska? Noći ćete u motelu, je li?

— Ako Bučers Krik nema ni šta bolje da nam ponudi... onda hoćemo!

Drške i hladne oči zastadoše izazivački na grudima Sumiko. Nije skidao pogleda sa nje dok je izgovarao sledeću rečenicu.

— Mi ovde smo možda malo zaostali, ali vodimo računa o moralu. Nije to kao u San Francisku, gde — kako čujem — možeš svašta da vidiš i čuješ. Ako nemate kod sebe potvrdu da ste venčani, bolje nemojte da vas uhvate u istoj sobi!

Sumiko kroči korak napred, polazući ruku na mišicu Tabasko Pita. U pravi čas, jer su se moćni mišići već zatezali, spremni da uzvrate udarcem na tu otvorenu uvredu.

— U redu je — reče ona tiho, motreći kako se šaka pomoćnika steže oko drške pištolja. — Nismo venčani, i nećemo spavati u istoj sobi. Ako je to sve što ste želeli da nam saopštite, sada bismo najpre potražili te sobe...

Pit još nešto progundā, ali je i sam veoma dobro video prste na oružju i znao da su izgledi da zada udarac pre nego što pomoćnik potegne pištolj veoma mali.

Nije vredelo reskirati, naravno. Ali, ako se njih dvojica sretnu u nekoj drugoj prilici, Tabasko Pit će biti mnogo spremniji na obračun.

Ili je tako bar govorio njegov mrki pogled dobačen policajcu...

*
* *

Oči su mu bile sklopljene, ali je opet sasvim jasno video kako se ta crna mreža sklapa nad njim.

Sve gušća. Sa sve čvršćim nitima...

Mreža ne postoji, naravno, znao je. Iako gotovo fizički oseća kako mu steže udove, grudi, vrat, kako mu oduzima dah.

»Ostala je još samo jedna mudrost koju moraš zapamtiti, sine moj«, rekao je sensei Tanaka onog jutra pre nego što su zajedno krenuli u hram, na obred koji će i definitivno potvrditi da je mladić iz Amerike postao... ninda...

»Zapamtiću je, učitelju«, od govorio je. Znao je da hoće. Mo gao se setiti svake reči, svakog pogleda i gesta senseija Tanake u svim onim godinama koje su sada ostale iza njih.

»Zapamtićeš je, ali ne dopusti da trijumf koji sada osećaš

u sebi otupi oštricu te mudrosti. Jer se to mnogima dogodilo!»

Ćutao je, ponizno oborivši galvu. Stari učitelj je još jednom sasvim pravilno protumačio vikor osećanja u grudima mladića.

»Ninda... nije... svemoćan«, rekao je starac, naglašavajući svaku reč.

U redu, pa to je i znao, zar ne? Ninda nije svemoćan. Zakoni fizike važe za njega kao i za sve drugo u prirodi. To što se on neprestano kreće graničnom linijom između mogućeg i nemogućeg samo je plod poznavanja tih istih zakona i njihove praktične primene. Ništa više.

I ništa manje.

Da li to tek sada shvata skriveno značenje te jednostavne rečenice?

Prošle su godine kako se borio protiv zločina. Protiv te crne mreže koju, činilo mu se, samo on vidi.

Bez uspeha?

Koliko je bandi trgovaca drogom do sada razbio?

Trgovci oružjem, makroi, uce njivači... plaćene ubice, manijaci... sa svima njima imao je posla i uvek je iza njega ostajao trag krvi.

Podzemlje Zapadne obale da lo mu je ime Vampir. Niko nikada nije uspeo da otkrije pravo lice i pravo ime onoga koji se drsko i nemilosrdno obračunavao sa zločincima. Nagrada

od sto hiljada dolara, raspisana za tu informaciju, još uvek je nenaplaćena.

A on, opet, nije zadovoljan! Zašto?

Uzdahnio je, ali je taj uzdah ostao u širokim grudima, i telo ninde i dalje je bilo nepomično, u položaju za meditaciju.

Znao je zašto, naravno.

Organizovani zločin je kao stoglava hidra. Čudovište kojem izrastu dve nove glave umesto jedne odsećene...

Mreža zločina, ona ista koja se spušta na njega, sve je gušća i čvršća.

Da li uopšte još vredi pokušati boriti se?

Jer... ni ninda nije svemoćan!

Sada zna šta te reči znače. Iako bi bilo mnogo bolje da ih se nije setio upravo u ovom trenutku unutrašnjeg preispitivanja, svojstvenom svakom čoveku...

Umoran je od zadatih i primljenih udaraca. Od krvi koju je prolio ovim dvema rukama.

Umoran od smrti.

Pa, u redu, uvek se može povući u miran život, zar ne? No vaca bar ima dovoljno. I suviše. Toliko da može sebi i svojim prijateljima kupiti pusto ostrvce negde na Tihom okeanu i tamo se povući, daleko od civilizacije koja sve očiglednije srlja u sopstvenu propast!

Pusto ostrvo u okeanu, isposnička izba na Tibetu, svejedno. Samo ne više ovde, ovde

gde će ga mreža zločina, pre ili kasnije, ugušiti!

Tamo kud ode neće biti radija, televizije, novina. Neće ni znati šta se odigrava u velikim gradovima sveta, niti kako čovečanstvo svakog dana pronalazi nove načine da uništi samo sebe...

Biće mu svejedno što svakog jutra policija San Franciska nalazi mrtvu po jednu prostitutku i što novine i televizija galame o »Džeku Trboseku iz San Franciska«. Ubio je onu četvoricu, ali devojke i dalje umiru, što znači da ima još ubica.

Koliko? Još pet? Deset?

Stotinu?

Uklonio je Sumiko i Tabasko Pita kako bi dobio više vremena za razmišljanje. Zadatak koji treba da obave daleko odavde nije ni tako hitan ni tako važan kako im je predstavio.

Vrlo dobro zna da su oboje opazili stanje duha u kojem se već danima nalazi, iako se brižljivo trudio da to sakrije od njih. Zabrinuti su, naravno.

Najviše zbog toga što on ne želi da govori o onome što se događa...

Ali... kako?

Kako stvorenju koje te voli reći da je došlo vreme da odustaneš od zadatka koji je trebalo da ti ispuni život?

Hteli to ili ne, njih dvoje u njemu vide više biće. Bog je možda prejaka reč, ali se ono

što njih dvoje osećaju graniči gotovo sa obožavanjem.

Nije to želeo, ali se morao povinovati osećanju koje struji iz njih dvoje. Utoliko mu sada teže pada da im prizna kako više ne može biti ono što Sumiko i Pit vide u njemu!

Kako?

Duboko je udahnuo i otvorio oči. Telefon u susednoj prostoriji upravo je dovršavao svoj prvi tihi signal, a on je već bio pored njega.

— Da?

— Ja sam, Les — uprkos razdaljini i lošim linijama, glas Sumiko bio je prepoznatljiv, razgovetan.

— Ah! Sve u redu?

Kratko oklevanje. Za onoga ko poznaje devojku to kazuje više od gomile glasno izgovorenih reči.

— Ovi ljudi ovde... čudno nas gledaju, Les. Počev od pomoćnika šerifa, još na parking ispred motela. Posle toga, dali su nam sobe na dva različita kraja hodnika, a maločas, dok smo večerali, isti onaj pomoćnik šerifa sedeo je za susednim stolom, čak i ne krijući da sluša šta govorimo...

— Vratite se, Sumiko. Odmah. Ako je moguće da oni ne primete da ste umakli!

— Da se vratimo? Ali, zašto? Ništa se još nije dogodilo, Les!

Njegov mozak sada je radio punom brzinom.

— U redu, ali onda budite ja ko oprezni. Dolazim odmah!

— Šta?!

— Dolazim, devojčice. Na naj brži mogući način. S malo sreće do jutra ću biti tu!

— Ali, Les, mi...

Nešto u liniji glasno kvrcnu i veza se prekide. Munjevitim pokretom ninda spusti slušalicu na mesto i u skoku pređe prostoriju, pretvarajući se u pravi vihor na dve noge.

Bile bi potrebne strane i strane teksta da se makar i vrlo sažeto opiše sve ono što je Lesli učinio u naredna tri minuta. Potpuno koncentrisan na ono što čini, a opet neprestano misliće i planirajući ono što sleđi, ninda je zaista fantastično brz kada to želi da bude.

Tri minuta kasnije bio je spreman za dug put. Potpuno od even u laku odeću vojničkog kroja, sa torbom od grubog platna o ramenu. Zastao je samo na trenutak, upitno gledajući telefonski aparat na stočiću pored zida.

Spustio je torbu na pod i zakoračio prema telefonu u času kada je on ponovo zazvonio. Ostala je u uspravnom položaju, još jedan dokaz kako je u nju za veoma kratko vreme pažljivo spakovano sve ono što čini pokretni arsenal jednog japanskog ninde.

— Les... — sada je veza bila još lošija nego maločas. — Nešto nije bilo u redu sa aparatom u motelu, pa sam...

Ponovo oštro šuštanje i signal da se veza prekinula. U ne

koliko hitrih pokreta ninda po desu aparat da snima eventualne kasnije poruke i priključi ga na uređaj koji će mu omogućiti da i sa rastojanja od stotinu milja aktivira snimljenu poruku i sasluša je.

Do Oukhersta u pravoj liniji ima gotovo sto pedeset milja. Putevima mnogo više. Čak i najbržem automobilu, pod idealnim uslovima, bilo bi potrebno najmanje dva časa za to.

A uslovi neće biti idealni znao je.

Prema tome...

Helikopter je dremao na betonskoj zaravni u blizini jezera Mersed. Svetla su bila pogašena, svud osim u nevelikoj zgradi podignutoj u neposrednoj blizini heliodroma.

Dva čoveka iza staklenog zida iznenađeno podigoše glave kad gume sportskog »poršea« zaškripaše pred ulazom. Ninda je išao tako brzo da se pano sa natpisom »Razgledanje grada iz helikoptera« zaklati dok je prolazio pored njega.

— Uhh — reče službenik iza tezge. — Znate... nemamo običaj da vodimo samo jednog putnika na let. Troškovi goriva, znate...

Lesli se suvo osmehnu, polazući dve krupne novčanice na pult.

— Meni nije stalo do razgledanja grada — reče. — Cena me takođe ne zanima. Potrebno mi je sredstvo koje će me za najkraće vreme odbaciti u bli-

zinu Oukhersta. Ništa više, gospodo!

— Oukherst? — pilot odloži ilustrovani časopis koji je leno prelistavao. — Žao mi je, mister. Moja mašina je za razgledanje grada. Gazdi se ne bi dopalo da letim po okolini, znate... Uostalom, zbog čega vam se tako prokleta žuri?

Sa mesta na kojem je sedeo nije mogao da vidi vrednost novčanica na pultu, ali je lice drugog čoveka tako jasno odavalo pohlepu da pilot začuta, potpuno zaboravljajući svoje pitanje.

Ledenog lica, ninda dodade još jednu novčanicu onima na pultu i dvojica ljudi se zгледаше.

— Pa sad — reče službenik iza pulta — ako to nije baš pre daleko... Šta ti kažeš, Mič?

— Oukherst je južno od Josesmajta. Oko sto pedeset milja u pravoj liniji. U najgorem slučaju, za dva i po sata mašina će ponovo biti na svom mestu — reče ninda. — Dakle?

Pilot ustade, baci pogled na novac i obližnu se.

— Pa u redu, do đavola! — reče naglo. — Nekada bude taj Oukherst. Ima li tamo heliodrom?

— Ne verujem. Ali, o tome ćemo razmišljati kad stignemo tamo. Meni se žuri...

— U redu, u redu — užurba se pilot iznenada. — Krenimo onda, prokletstvo! Šta još čekamo?

Samo tri minuta kasnije helikopter pod ostrim nagibom počeo da se diže u mračno nebo, skrećući postepeno prema zapadu. Koncentrisan na kartu raširenu na svojim kolenima, pilot je čutao sve dok nije uhvatio kurs prema Oukherstu, a onda radoznalo pogleda svog saputnika.

— Za sat smo tamo — reče prijateljski se osmehujući. — Boga mi, mister, vama se zaista đavolski žuri.

— A-ha.

— Ovaj... možda ne bi trebalo da pitam... ali, da nema to slučajno neke veze sa policijom?

— Nema.

— A-ha — reče sada pilot. — Niste baš raspoloženi za razgovor?

— Ne, nisam.

— U redu, u redu...

Pomalo uvređen, pilot začuta, ali je sada ponovo imao više posla, boreći se sa vazдушnim strujama iznad planina koje odvajaju obalu od doline San Hoakim.

— Na dobrom smo pravcu — ipak progundā desetak minuta kasnije. — Ona svetla tamo, to treba da je Modesta.

— Terlok — ispravi ga ninda suvo. — Modesta je ostala severnije.

Pilot se naže da bolje zagleda u kartu.

— Hmmm... izgleda da ste ipak u pravu. Pa da, Terlok. Leteli ste ranije?

— Ponekad.

— Ovim predelima, ali... Oh, u redu, u redu... Zaboravio sam, nije vam do priče!

Čitali su sledećih dvadesetak minuta, dok se helikopter lagano uzdizao da bi se uspeo do visine vrhova Sjera Nevada koji su se već ocrtavali na mračnom horizontu. Dole pod njima bogata dolina San Hoakim ličila je na vatromet svetlosti iz brojnih naselja, ali ninda ove noći nije imao vremena da se divi lepoti tog prizora.

»Ovo čekanje pre akcije je najteže«, mislio je. »Ponovo me muče sve one crne misli s kojima se danima borim... Ipak, dobro je što sam odlučio da odletim do Bučers Krika; malo gužve bar će mi na neko vreme skrenuti misli...«

— Oukherst — reče pilot ka da su konačno zaobišli tamne vrhunce planine levo od njih. — Slažete li se sa mnom, mister?

— Da — ninda se naže da bolje vidi kroz prozirni pleksiglas. — Naš cilj je naselje južno od Oukhersta; eno, tamo se beli put koji vodi do nje-ga...

— Vidim ga. Koliko još?

— Ne mnogo. Letite niže, uskoro treba potražiti mesto gde ću moći da iskočim...

Nekoliko minuta kasnije pod njima se ukaza niz raštrkanih svetlosti Bučers Krika.

— Kakva rupa — promrmlja pilot. — Sigurni ste da ovde si lazite, mister?

— Da. Vidite onaj ranč desno... desno, na padini. Tu će biti mesta da mogu da iskočim.

— Nagib je preveliki — sumnjičavo reče pilot. — Neću smeti tu da sletim.

— Dovoljno je da na trenu-tak lebdite desetak stopa nad tlom. Smem da skočim sa te visine.

— U redu, u redu... Samo, taj prostor je ograđen, koliko vidim. Kako ćete izaći?

— Videću već — osmehnu se ninda, privlačeći levom rukom svoju torbu, dok je drugom otvarao vrata na desnoj strani, šiban vetrom. — Još samo malo...

Iskočio je, meko se dočekao na noge, ispuštajući torbu, a onda se zakotrljao po travi sledeći nagib tla, kako bi na taj način potpuno amortizovao eneregiju skoka.

Uspravio se i mahnulo rukom pilotu koji se nagingao da zatvori vrata. Ovaj mu je odmahnuo i naglo povećao brzinu, već skrećući na sever, prema Oukherstu.

Spuštajući ruku, ninda ostade potpuno nepokretan. Nije mogao čuti tihe korake čoveka iza sebe, ali ga je na njegovo prisustvo nepogrešivo upozorio haragei.

— U redu, prijatelju! — reče glas iza njegovih leđa. —

Polako i pažljivo digni ruke gore, a onda se okreni da vidim ko nam to dolazi sa neba!

*
* *

Glas starog čoveka, ali glas otvrdnuo i promukao na ovim vetrovitim pašnjacima. Glas iskusnog borca, sudeći po rastojanju sa kojeg se obratio i načinu na koji se približio nindi, a da ga ovaj nije primetio.

Lesli učini kako mu je bilo naređeno i lagano se obrte.

Da, star čovek i iskusan borac. Čulo sluha ga nije prevarilo. Mršav i povišok čovek, starački povijenih leđa, ali mu puška prirodno leži u rukama. Ne vidi mu lice, jer su svetlosti gradića iza njega, ocrtavajući mu samo siluetu, ali je i to malo svetla dovoljno da proceni kako ima posla sa jednim od čuvara ranča.

»Što znači da ranču nisu zanimaljive samo ovce«, pomisli. »Zbog čega bi inače naoružani ljudi patrolirali unaokolo«?

— Ko si ti i šta radiš ovde?

Ninda se nasmeja.

— Svestan sam da sam na privatnom posedu — reče veselo — i žao mi je što sam vas uznemirio. Međutim, usred noći, ovo je bilo jedino mesto gde sam bezbedno mogao iskočiti iz helikoptera. Jako mi se žuri u grad. To je sve.

— Sve? He-he! Mladi čove-

če, nisam ja toliko glup koliko izgledam!

— To je zaista sve. Pre nešto više od sata jedna devojka odavde pozvala me je da odmah dođem. Helikopter je bio najbrže sredstvo i otuda čitava ova trka.

— Devojka? Nema u ovoj proklesoj rupi devojke vredne tolike žurbe, prijatelju! Veruj mi, znam ih sve. Sve koje su iole nešto vredele već su davno kidnule iz Bučers Krika.

— Ova devojka je iz San Franciska i sinoć je doputovala ovamo — ninda načini neprimetan korak napred. — Zaista je veoma važno da je što pre vidim i...

Zatvarač škljocnu, suvo i hladno.

— Ne mrdaj! — oštro reče starac. — Možda je tvoja priča i istinita, do đavola, ali je moj posao da te najpre odvedem šefu. Ako ti on poveruje, možeš otići svojoj curi. Inače...

— U redu, u redu! — užurbano odvrati Lesli — Hajde, onda, učini to što pre. Radi se o životu i smrti, čoveče!

— Je li? — skeptično odgovori starac. — Da vidimo onda i to čudo... Hajde, pokupi tu tvoju torbu i kreni lagano ispred mene. I pazi šta radiš: već pedeset godina ništa nisam promašio vinčesterkom sa ovog rastojanja!

Prigruvši se, ninda vrhovima prstiju dotače grubo platno torbe. Mišići njegovih nogu, me-

đutim, zatezali su se za skok u potpuno suprotnom pravcu.

Starac jeste bio iskusan borac, ali mu refleksi više nisu mogli biti dobri kao nekad. Sem toga, nikada još nije video da bi neko mogao tako hitro i tako daleko skočiti iz položaja u kojem se Leslie trenutno nalazio.

Kao naglo oslobođene čelične opruge, noge ninđe odbaciše njegovo telo u skok po plitkoj paraboli, svega dve ili tri stope nad tlom. U svakom slučaju ispod putanje metka koji će starac možda imati vremena da ispali.

Ne. Nije imao vremena čak ni za to...

Ruke ninđe omotaše se oko butina protivnika, a silina njegovog zamaha ponese čitavo telo starcu nekoliko stopa unazad, odvajajući mu noge od tla. Sručio se čitavom težinom na njega, pritiskujući ga uz travu vlažnu od rose.

Starac ostade da leži, nepomičan, sa puškom nekoliko palaca od desne ruke. Odbacivši je jednim pokretom u stranu, ninda se oprezno naže da proveri da li je njegov protivnik zaista onesposobljen.

Prilično jako je tresnuo leđima i potiljkom o tle, znao je, još pre nego što je opipao kosti lobanje.

Sve je u redu, zaključio, uspravljajući se hitro na noge. Starac će uskoro doći sebi, a malo glavobolje biće najgore

što mu se može dogoditi. Može reći za sebe da je odista imao mnogo sreće. Retki su ljudi koji tako jeftino prođu posle susreta sa jednim japanskim nindom...

Oslušnuvši, ninda dohvati svoju torbu u prolazu, već u hitrom karakterističnom trku koji doslovno guta prostor. Mrak mu nije smetao da s lakomćom zaobiđe sve neravnine i prepreke na svom putu; oči nindi naviknute su na mrak gotovo isto tako dobro kao i oči mačke.

Žičana ograda, ne naročito jaka, pred njim. Levo od njega duga i mračna zgrada iz koje dopire neugodan zadah davno usirene krvi. Desno retka svetla Bučers Krika čiji su se građani svakako već davno povukli u svoje krevete.

Gotovo ne smanjujući brzinu, ninda prebaci svoju torbu preko ograde i istim zamahom se uzvera do njenog vrha, oslanjajući se vrhovima prstiju i nogu u okca žičane mreže, uz sam stub.

Leva ruka dohvati vrh stuba i malo se pomeri tražeći siguran oslonac. Odbacujući se nogom od elastične podloge od žice, ninda se vinu preko ograde i meko dočeka na noge na drugoj strani, uz samu ivicu asfaltnog puta koji se pola milje odatle pretvara u glavnu ulicu Bučers Krika.

Po onome što je Sumiko uspeła da mu kaže, na nju i Pita

svakako motre i sada, što znači da će teško uspeti da im neopaženo priđe, pogotovo kad ne zna tačno u kojim se sobama motela nalaze. Ne bi bilo dobro da neki radoznali lokalni policajac zavuče svoj nos u ovu vreću; u njoj je toliko raznovrsnog oružja da vlasniku vreće automatski garantuje ne koliko sati neugodnog ispitivanja, a možda i nešto mnogo gore.

Ukoso presekavši put, ninda se izgubi u žbunju na drugoj strani puta, ne mareći što mu po odeći pada prašina nakupljena po sitnom lišću. Da, ovde će moći da sakrije svoju torbu pošto iz nje izvuče nekoliko sitnica koje bi mu mogle biti potrebne još ove noći.

Pet minuta kasnije bio je već kod prvih gradskih kuća i to je bio znak da treba smanjiti brzinu. Čovek koji trči ulicom usred noći automatski je sumnjiv u malim gradovima.

Motel će biti tamo gde svetla pokazuju položaj benzinske stanice. Pitanje je samo da li mu se treba neopaženo prišunjati li prići otvoreno.

Biće sumnjiv u oba slučaja, naravno. Logičan zaključak je, dakle, da bi trebalo da priđe motelu što neupadljivije.

Držao se senki, uz kuće i ograde, neprestano istražujući pogledom prostor ispred sebe i osluškujući šumove malog grada koji već čvrsto spava.

Pred njim je sada široki, otvoreni prostor oko benzinske pumpe, a zatim parking motela. On zastade u zaklonu, odmeravajući rastojanja od jednog do drugog uličnog stuba, parkiranih automobila, drveća duž ulice.

Sada se kretao hitrim, dugim skokovima, ostajući van zaklona najviše jednu sekundu i često menjajući smer kretanja. Ako ga neko i gleda iz jedne od zamračenih kuća unaokolo, ne može nijednog trenutka biti siguran da li je odista nešto viđeno ili se samo radi o igri noćnih senki.

Još desetak jardi od bočnog zida motela, a onda ga mora zaobići sprema i ušunjati se na glavni ulaz.

Pitova kola su na parking, odavde ih sasvim dobro vidi. U blizini, međutim, nema nikakvog vozila koje bi moglo biti policijski, ali ni to ne znači ništa. Bučers Krik je dovoljno mali da čak i najveća lenština među policajcima može na poneki zadatak krenuti i pešice.

U nekoliko hitrih skokova stvorio se kraj ulaza u motel i oprezno provirio kroz staklena vrata.

Slabašno svetlo nad pultom recepcije, tako da je ostatak prostorije u gotovo potpunoj tami. Čovek za pultom drema u stolici, oborene glave, dodirujući bradom grudi.

Samo, on nije sam...

Oštri sluh ninde jasno je raznavao disanje još jednog čoveka, čak i kroz zatvorena staklena vrata.

To znači da i njega čekaju i da je neko prisluškivao njegov telefonski razgovor sa Sumiko.

Utoliko bolje, osmehnu se u sebi. Momak koji me čeka bar će moći odmah da mi kaže gde se nalaze ona i Pit...

Sa osmehom na licu, on naglo odgurnu vrata i zakorači u polumračnu prostoriju. Gledao je pravo prema pultu, ali mu je pogled, zapravo, iz ugla očiju bio koncentrisan na čoveka koji je opruženih nogu sedeo u otrcanoj kožnoj garnituri preko puta pulta.

Uniforma, čizme sa visokom petom, pištolj u futroli. Lice je u tami, ali dva oka ga iz mraka gledaju oštro i pažljivo.

— Dobro veče! — reče Lesli veselo, oslanjajući se obeima rukama o pult iza kojeg je recepcionar sanjivo treptao, buljeći u čoveka koje se, činilo mu se, iznenada stvorio pred njim. — Ja tražim prijatelje koji su se sinoć ovde smestili. Dvoje prijatelja; niska devojka crne kose i vrlo krupan, plav mladić.

Čuo je kako su po podu iza njega zastrugaše pete čizama. Čak i da nije, pogled recepcionara rekao bi mu da mu se šerifov pomoćnik približava sa leđa.

I to sa pištoljem već u ruci. Uho ninde sa lakoćom je prepoznalo zvuk trenja metala o kožu i šum koji je posvedočio da je oružje već otkočeno...

— Samo trenutak! — reče hladno glas iza njega. — Ostavi ruke na pultu, prijatelju, a noge raširi. Još... što možeš više!

Recepcionar proguta pljuvačku, radoznalo buljeći u prizor pred sobom.

— Šta ovo znači? — pobuni se Lesli, okrećući samo glavu. Pogled mu se sukobi sa pogledom policajca. — Prokletstvo, kakvo je ovo mesto? Po-težu pištolj još pre nego što si stigao u njega!

— Samo mirno! — posavetovao ga policajac. Stežući pištolj desnicom, on drugom rukom žurno opipa Leslijevu odeću, a zatim se odmače dva koraka.

— U redu — reče — sad se možeš okrenuti... Kaži mi, ortak, da tebe slučajno ne zovu Les?

— Da, zovu me — ninda je proučavao mlado lice oštih crta. — Inače, ime mi je Eldridž. Lesli Eldridž.

— To ćeš reći dežurnom naredniku u stanici — isceri se pomoćnik. — Nego, reci mi kako si, do đavola, stigao ovamo tako brzo? I čime? Nisam čuo nikakav automobil napolju!

— Doleteo sam na metli — savršeno ozbiljnog lica odgovori ninda. — Parkirana je tu, kraj ulaza.

Njegov glas bio je tako suggestivan da pogled policajca na trenutak odluta prema vratima. Da je želeo, mogao je to vreme iskoristiti da ga napadne i razoruža, ali se Lesliju nije žurilo. Protivnik koji misli da drži sve konce u svojim rukama postaje neoprezan i veoma često oda i ono što inače nikada ne bi rekao...

— Duhovit momak, a? — za reža pomoćnik, kročivši korak napred. Lice mu se grčilo od gneva, ali je desna ruka, ona sa pištoljem, bila sumnjivo mirna. — Misliš da si bogzna kako pametan, je li?

Zamahnuo je levicom, odozdo naviše, prema Leslijevoj bra di. Dobro uvežbana finta koja napadaču omogućuje da dršku revolvera sruči neopreznoj žrtvi na slepoočnicu kada se trgne da izbegne prvi udarac.

Umesto da to učini, ninda glatko skliznu u stranu, pokretom tako hitrim da se jedva dao videti golim okom.

Ruka sa pištoljem pala je tako brzo da policajac više nije imao vremena da se zaustavi. Nošen zamahom, zglavak tresnu o oštru ivicu pulta i u vazduhu odjeknu glasan prasak, kao kada se naglo slomi komad suvog drveta.

— Ah! — jeknu mladić, grabeći levicom povređeno mesto. Iskolačene oči zurile su u nindu, pobledale od iznenadnog bola.

— Žao mi je — reče ovaj mirno, saginjući se da sa poda dohvati pištolj. — Ovo je vaše, čini mi se? — dodade i položi oružje na pult.

Mladić je i dalje s nevericom buljio u njega, kao da još uvek ne shvata šta se dogodilo. I za njega, i za čoveka iza pulta, ukočenog u neprirodnom polusedećem stavu, vreme kao da je stalo.

Ninda je jedini čuo teške korake napolju i malo se pomerio u stranu da krajičkom oka može motriti na ulaz. Pridošlica, međutim, nije ni dotakao vrata; stao je uz njihovu ivicu, oprezno vireći kako bi video šta se događa unutra.

— Ti! — procedi šerifov pomoćnik kroz zube. — Ti... proklet bio!

Ispuštajući povređenu ruku, on levicom posegnu prema pištolju na pultu. Ninda sačeka da se prsti sklope oko drške, a on da jednim lakim i preciznim udarcem otvorene šake odbi oružje dalje, tako da ono otkliza čitavom dužinom pulta, zausta vljajući se u gomili prašnjavih prospekata.

Čovek sa one strane vrata u tom trenutku odlučio je da se umeša. Snažno je odgurnuo prepreku pred sobom i zastao, prelazeći pogledom po nevelikom prostoru.

Poluokrenut, ninda ga je pažljivo proučavao pogledom.

Uveličana kopija mladića koji sada stenje uz pult, od bo-

la i od razočaranja. Šira kopija, sa velikim trbuhom opuštenim preko opasača, ali su pokreti tog čoveka hitri i precizni, pokazujući da ispod sloja sala njegovi mišići još uvek odlično funkcionišu.

Lica im se razlikuju, naravno, ali je to trenutno bez značaja...

»Ako su ovo tipični predstavnici zakona u Bučers Kriku«, pomisli ninda okrznuvši pogledom srebrnu zvezdu na grudima pridošlice, »onda nije nika kvo čudo što momci iz ovog kraja hladnokrvno ubijaju po San Francisku!«

— Šta se dogodilo, Basti? — upita šerif promuklim, dubokim glasom. Pogled njegovih sitnih plavih očiju bio je uprt u Leslija, desna šaka položena na dršku pravog kaubojskog ko lta 45.

Miladić levom šakom pređe preko bledog lica, mokrog od znoja. Čitavom težinom oslanjao se o pult, ali su mu kolena ipak drhtala, kao da jedva podnose njegovu težinu.

— Taj... taj tip tu... slomio mi je ruku, proklet bio!

— Ruku?! A gde ti je bilo gvožđe, boga mu? Gde ti je sada?

Rasti sleže ramenima, gnevno otpljunuvši na pod. Iza pulta, recepcionar konačno uspe da se uspravi potpuno, na noge i duboko udahne vazduh.

— Dovoljno ste dugo stajali napolju, šerife — reče mirno

Lesli — da vidite kako se stvar odista odigrala. Sem toga, imam i svedoka, zar ne? Ovaj čovek ovde bio je sve vreme prisutan.

Šerif se prigušeno nasmeja. Da je Lesli bio običan građanin, koji svoje poslednje nade polaže u svedočenje službenika motela, taj smeh svakako bi ih uništio...

— Ti si maločas doleteo heli kopterom na Leslijev ranč — reče šerif — i tamo napao starog Dejva Talbota. A sad si još sredio i mog pomoćnika! Čoveče, potrebni su ti mnogo jači svedoci od Nika Krejna da bi te izvukli iz mog zatvora, ha-ha-ha!

Lesli se osmehnu i sleže ramenima.

— Neobično viđenje zakona — reče. — Nije čudo što su moji prijatelji morali da mi se obrate za pomoć, šerife. Ovde je očigledno svaki stranac automatski i krivac...

— O, da! — isceri se šerif. — O, da! Ti brzo kapiraš, ortak! A što se tvojih prijatelja tiče, uskoro ćeš dobiti priliku da razmeniš iskustva sa njima. Oni su već u ćuzi. Pretpostavljam da je to ono zbog čega si i došao ovamo, a? Nik, probudi se — dodade, okrenuvši se recepcionaru. — Pozovi Reja da dođe, Rasti mora odmah lekaru!

Osmehnuvši se, ninda se pomeri još korak u stranu. Ne mnogo, tek koliko da ga Rasti

ne dotakne nijednim delom tela kada se iznenada sručio na pod...

*
* *

Tabasko Pit na trenutak začuta kad začu korake u prednjoj prostoriji i zveket ključeva. Njegova verzija »Tamničkog bluza« možda nije baš najkorektnija, ali je nedostatak sluha Pit obilato nadoknađivao jačinom glasa od kojeg su podrhtavala prozorska stakla.

Šerif i drugi pomoćnik, ćutljivi prljavko po imenu Šonesi, gurnuše Leslija u treću ćeliju od ulaza, da bi Šonesi potom pažljivo zaključao vrata za njim.

— Tako — reče šerif sa očiglednim zadovoljstvom na licu. — Vidimo se onda ujutru, gospodo. Prijatni snovi!

Cereći se iz svoje ćelije Lesliju, Pit otpeva još jednu strofu, a onda se umorno spusti na krevet koji zaškripa pod njegovom težinom.

— Bože! — reče naglas. — Dok sam bio u armiji, verovao sam da nigde na svetu ne postoje tvrđi ležaji, ali ovo ovde...

Lesli i Sumiko dotakoše usne jedno drugom kroz rešetke koje su razdvajale njihove dve ćelije. Slučajno ili namerno, tek šerif je devojkicu postavio između dvojice muškaraca. Četvrta

i poslednja ćelija bila je prazna.

— Sve u redu, devojčice? — šapnu ninda.

— Potpuno. Čak i Pit je shvatio da može biti samo gore ako se bude opirao.

— Tačno. Ovo je njihov grad. Gotovo da čovek ne poveruje da se nalazimo na kraju dvadesetog veka.

— Dosta šaputanja! — povika Tabasko sa svog ležaja. — Hoću da spavam, do đavola!

Nasmejali su se, oboje. Oboje su mnogo pre Pita čuli tihe korake pod prozorom. Pitov povik, naravno, bio je namenjen onome koji je prisluškivao, a ne njima dvoma.

— Zaveži! — dobaci ninda, glumeći gnev. — Da nisi bio tako glup, sada ne bismo čučali u ovoj proklesoj rupi!

Svađali su se još neko vreme, tek koliko da zadovolje radoznalost čoveka pod prozorom, a onda se konačno utišali.

— Otišao je — reče ninda tiho, osluškujući pod prozorom svoje ćelije. — Sada možemo da razgovaramo!

— Izlazimo odavde, ili ne? — pitao je Tabasko šapatom.

— Zašto? — upita Sumiko. — Ako pobegnemo, čitav grad će krenuti u poteru za nama i tek tada nećemo doznati ništa o onome zbog čega smo došli.

— Već znam dovoljno o ovom prokletom gradu — progundala Pit. — Čula si i sama ime-

na: Talbot, Krejn, Šonesi... svi oni su u srodstvu, davo ih odneo!

— Zaboravio si najvažnije ime, Pite — reče ninda.

— Može biti. Nisam se ni trudio da ih pamtim. Na koje ime misliš?

— Laski. Ranč pripada njemu i verovatno još što-šta u gradu, sudeći bar po natpisima. Ako je iko ovde glavni, on da je to on.

— Verovatno si u pravu, Les — tiho dodade devojka. — I šerif je Laski, nisi znao?

— Ne, ali sam pretpostavljao. Laski broj jedan pobrinuo se da ima pouzdane ljude na svim ključnim mestima. I sudija će biti njegov; faktički, oni mogu srediti koga god hoće, a da se pri tom čak ne digne prevelika galama.

Pit se smejaao u svom uglu.

— Znači li to da ćemo mirno sačekati jutro da vidimo na koji način imaju nameru da srede i nas, a?

— Nešto slično — odvrati ninda. Već nekoliko minuta on je pažljivo pregledao svoju ćeliju, palac po palac, tako tiho, da čak ni Pit ništa nije primetio.

Počeo je od debelih čeličnih rešetki i brave ulaznih vrata. Gruba i solidna, zaključio je odmah. U nuždi, i uz pomoć sitnica koje su promakle pri površnom Rastijevom, pretresu, mogao bi je otvoriti za neka dva do tri minuta.

Kao i obično, veza šipki i zida bila je najslabija tačka. Neki preduzimač je lepo zaradio na ovom poslu, zaključio ninda, opipavajući zid osetljivim vrhovima prstiju. U betonu je bilo tako malo cementa da ga je mogao zagrebat noktom.

Oslonivši se čvrsto na oba stopala, on snažno povuče dve najbliže šipke. Jasno se čulo kako se sitni komadići sručaju na betonski pod.

— Šta je to? — trže se Pit. — Zemljotres?

— Ovoga puta nije — tiho reče Sumiko. — Lesli oprobava čvrstinu rešetaka, ništa više.

Još nekoliko puta čelik tiho zazveketa, sve dok ninda nije bio siguran da su ležišta šipki u zidu toliko rastresena da će popustiti pri sledećem snažnom trzaju. Nekoliko sledećih minuta utrošio je da pokupi sve komadiće betona i prašinu sa poda, a onda je ponovo prišao vratima, improvizujući kalauz komadom žice koji je postepeo obrađivao svojim snažnim zubima sve dok mu nije dao željeni oblik.

— Hej! Kuda? — trže se Pit kad jedna senka bešumno prođe kraj njegove ćelije.

— U šetnju — odvrati šapatom ninda. — Idem da vidim kakav je program u noćnim klubovima Bučers Krika...

Zastao je na vratima koja su odvajala ćelije od prednje prostorije i nekoliko trenutaka osluškivao.

Mnogo ranije, sluh mu je rekao da je šerif otišao iz zgrade čim se Šonesi vratio sa zadnje strane, odakle je prisluškivao razgovor zatvorenika. Pomoćnik je sada sam u kancelariji i verovatno već drema.

Da. Sluh ninde bio je dovoljno oštar da razazna ravnomerno Šonesijevo disanje čak i kroz debela vrata, okovana čelikom.

Bila su dobro podmazana, u to se uverio dok su ga uvodili ovamo. Vrhovima prstiju on pomeri kvaku i odškrinu vrata, tek koliko da jednim okom može virnuti kroz nastali otvor.

Okrenut njemu leđima, Šonesi je sedeo u otrcanoj šerifovoj fotelji, sa obema nogama na stolu. Šešir mu je bio navučeno duboko na lice, štiteći mu oči od gole sijalice pod tavaničnom, a grudi mu se ravnomerno pomerale, pokazujući da čvrsto spava.

Ninda bešumno skliznu u prednju prostoriju i tiho zatvori vrata za sobom.

Udarac u potiljak na trenutak protrese čitavo Šonesijevo telo, ali je bio tako odmeren da ono ne izgubi ravnotežu. Šonesi ostade u istom položaju i u nje mu će biti bar još dvadesetak minuta, sasvim dovoljno za ono što je Lesli u međuvremenu želeo da obavi.

I starinska kasa uz bočni zid bila je čvrsta i solidna, ali nje na brava neće predstavljati prepreku za čoveka koga su obu-

čili da osluškuje šuškanje veherica u duplji na vrhu drveta. Kod kasa ovog tipa važan je sluh, sve ostalo samo je pitanje tehnike...

Tiho otvarajući teška vrata, Lesli zavrte glavom. Tek načeta flaša viskija, masna hartija sa bajatim sendvičem, nekoliko kutija municije...

I čitava gomila hartija, nabacanih bez reda u unutrašnjost kase.

Hartija razne vrste. Među njima i uredno spakovan svežanj gotovo novih novčanica od sto dolara...

Deset hiljada dolara. Poprilična suma za provincijskog šerifa. Vruć novac, očigledno, čim ga nije mogao dati na svoj račun u banci, kao svaki drugi pristojan građanin.

Osmehnuvši se, Lesli gurnu svežanj u džep svoje košulje i nastavi da pretura po hartijama.

Šerif Laski bio je lukav čovek. I prilično inteligentan, sudeći bar po sadržaju papira koje je ninda hitro pročitao, urezujući ih u svoju memoriju.

Sav prljav već jedne male za ostale zajednice bio je ovde, na jednom mestu. Strpljivo slagano godinama. Šerif se verovatno ponekad služio podacima koje je sakupio, ali je ninda znao da mu se za to sve ređe pruža prilika.

Svi u Bučers Kriku već znaju šta šerif zna o njima. I veoma oprezno postupaju sa njim,

bez sumnje. Čak i Vendel Laški, vlasnik onog velikog ranča i klanice i prvi čovek okruga.

I rođeni šerifov brat, uzgred, ali to nije od velikog značaja kod ljudi njihove vrste...

Dvadesetak minuta kasnije, Lesli odloži i poslednji komad hartije na mesto i pažljivo zatvori sef, posmatrajući Šonesija.

Pomoćnik još uvek nije pokaživao znake da dolazi sebi, i ninda narednih nekoliko trenutaka iskoristi da hitro pretrese fioke šerifovog stola. Nije u njima našao ništa naročito, kako je i očekivao.

Ipak, znao je sada mnogo više o stanovnicima Bučers Krika, premda ne i ono glavno zbog čega je i poslao Pita i Su miko u ovu rupu...

Zbog čega su četiri mlada čoveka u San Francisku ubili jednu devojkicu?

Novac koji je Talbot za to primio nije jedini odgovor. Nindu je zanimao čovek koji je taj novac dao, ali u šerifovim papirima nigde nije bilo ni traga imenu Markoni, ili imenu koje bi bar donekle zvučalo slično.

Slegnuvši ramenima, ninda oprezno otvori spoljna vrata i izviri napolje.

Bučers Krik je spavao, bez obzira na svu svoju nemirnu savest čiji su tragovi nagomilani u šerifovoj kasi.

A opet, osećao je da ovaj grad nešto krije. Nešto tako krupno i važno da šerif i njegovi pomoćnici bez oklevanja hapse svakog stranca koji se usudi da ovamo dođe s namerom da postavlja neugodna pitanja!

Zatvarajući vrata kancelarije za sobom, ninda žurnim korakom pođe prema izlazu iz grada, prema mestu gde je sakrio torbu sa ostatkom svog oružja i opremom ninde. Sve to može mu uskoro biti potrebno, a pola milje je rastojanje koje čak ni jedna ninda ne može preći za manje od četiri-pet minuta...

Držeći se senki, napredovao je hitro, oslanjajući se na haragei da ga upozori na eventualnu opasnost, iako je osećao da grad oko njega čvrsto spava.

Suviše čvrsto, možda?

Lesli zastade da oslušne pod prozorom kuće pred kojom se zatekao.

Nikakvog šuma iznutra. Nigde ni traga svetlosti, ali to ne mora još ništa da znači.

Ipak, san Bučers Krika neprirodno je dubok. Gotovo kao da luta kroz neki od onih gradova koje lokalno praznoverje prepušta duhovima, pletući oko takvih mesta čitavu mrežu strašnih priča.

Ni iz susedne kuće nije se čuo nikakav šum, a to je već bilo čudno...

Da li da uđe u kuću i uveri se da u njoj zaista nikoga nema?

Ne. Noć odmiče. Šonesi je do sada već svakako došao sebi i može mu pasti na pamet da obiđe svoje zatvorenike. Ako otkrije da je jedan umakao, dići će uzbunu, a to se može loše završiti po Sumiko i Tabasko Pita.

On ubrza korak, sada potpuno siguran da ga niko i ništa neće uznemiriti na putu do skrovišta. Misterija Bučers Krika ostaće nerešena još jedno izvesno vreme, ali je ninda sa sigurnošću znao da će se posle njegovog odlaska odavde stvar promeniti. Iz temelja.

Vladavini porodice Laski došao je kraj. U ovom gradu biće još hrabrih i odlučnih ljudi koji će umeti da zavedu red ka da jednom ne bude onih što sada vladaju Bučers Krikom...

Duga i niska zgrada klanice sada je bila levo od njega, odvojena od puta ogradom koju je pre nekoliko sati s lakoćom pre skočio. Ovoga puta mora biti malo oprezniji; stari Dejv Krejn ili neki drugi od Laskijevih noćnih čuvara možda i sada patrolira unaokolo, čuvajući imo vinu svoga gazde.

Ali...

Kakav je to šum?

Ninda se baci u zaklon niskog žbunja, sklapajući oči kako bi se bolje koncentrisao na zvuk koji mu je na trenutak dopro do uha.

Čudan zvuk. Nalik monotonom mrmljanju kakvo se ču-

je iz velike grupe vernika koji se usrdno mole...

Da se našao u blizini crkve taj zvuk ne bi bio neobičan, ali na ovom mestu...

Da li se možda prevario?

Ne, nije se prevario. Udar vetra ponovo donese do njega tiho mrmorenje mnogobrojnih glasova koji svi ponavljaju iste reči.

Zgrada klanice. Jedino mesto odakle bi taj zvuk mogao doći!

Duboko u njegovoj podsvesti, haragei zatrepata. Prvi slabašni nagoveštaj da bi skup iza tih sivih zidina mogao biti opasan. Čak i po njega!

Još stotinak jardi do mesta gde je sakrio svoju opremu. Isplati se izgubiti četiri-pet minuta da se presvuče i naoruža...

Zbacio je odeću sa sebe hitrim, preciznim pokretima i navukao na nago telo kostim od guste crne svile koji mu je ocrtao svaki mišić, priljubljujući se uz kožu. Kapuljača od istog materijala sakri mu glavu, ostavljajući samo dva uska proreza za oči. Da ima malo više vremena, premazao bi i očne kapke specijalnom tamnom smešom koja bi ga učinila potpuno nevidljivim u tami, čak i iz neposredne blizine.

A sada široki kožni opasač, pun skrivenih pregrada za sitno oružje iz arsenala ninducua. Dai-katana, dugi samurajski mač, ukoso prebačen preko le

da tako da mu drška štrči nad levim ramenom. na mestu oda kle će ga desna šaka izvući brzinom zvečarke koja se baca u napad.

Vakizaši za pojasom, oružje za levu ruku dok je katana u desnoj, ali i oružje ze desnu ruku kada se radi o borbi iz neposredne blizine.

Zabacujući torbu sa skinutom odećom na leđa, ninda potrča u pravcu klanice. Ovoga puta ne mora brinuti o noćnim čuvarima; nijedan od njih ne može imati tako oštar vid da uoči priliku u crnom koja se kreće među žbunjem i drvećem.

Ostavio je torbu u novom skrovištu, tačno preko puta zgrade, a onda se prišunjao ivici puta da osmotri nisku i dugu građevinu, udaljenu svega četrdesetak stopa.

Šta je to?

Tamo, na istočnoj strani zgrade, prozori postavljeni visoko, gotovo pod samim krovom, na trenutak blesnuše od svetlosti koja je dopirala odnekud iznutra.

Neobična svetlost. Crvena, tamnocrvena. Kao...

Kao ona vrsta plamena koji bukti u najdubljem ponoru pakla!

Crveni plamen nije više osvetljavao prozore zgrade, ali se

zvuk mnogih glasova sada čuo mnogo jasnije, iako prigušen debelim zidovima od cigala.

Molitva, svakako, ali neka neobična molitva. Neobična čak i za stanovnika Kalifornije u kojoj na svakom koraku možete sresti neku novu versku sektu.

Da li se vara, ili svi ti glasovi izražavaju gnev?

Duboko potisnut, ohlađen, ali ipak — gnev!

Na koga?

Zbog čega?

Sklapajući ponovo oči, ninda se koncentrisa na šumove koji dolaze izvan zgrade, traga jući sluhom za stražarem koji čuva prilaz ovom čudnom svetilištu.

Ništa se nije čulo.

Da li je moguće da je većina stanovništva Bučers Krika unutra i da je prisustvo noćnoj ceremoniji toliko važno da niko od njih ne može ostati čak ni kao čuvar od nailaska stranih radoznalaca?

Kao senka, ninda prelete golu površinu puta i baci se u jarak na njegovoj drugoj strani, nekoliko stopa od žičane ograde.

Nigde nikoga. Nigde nikakvog šuma.

Novi skok; isto onako hitro i spretno kao i prvi put, ninda prelete ogradu i stiže do podnožja zida.

Naslonio je uho na zid, ali ni to nije bilo dovoljno da razazna reči molitve ponavljane sto

tinama glasova. Ipak, osećanje te mase, potpuno zanete monotonim skandiranjem, gotovo fizički je prodiralo kroz zid.

Da, to je gnev. Srdžba.

Neko je prekršio tajne zakone jedne zajednice i sada se gotovo čitava zajednica psihički priprema na kaznu...

Ulaz u zgradu nalazi se na drugoj strani. Da li će pred njim stajati stražar?

Ninda potrča duž zida, zasta vši samo na trenutak na uglu da osmotri prostor ispred sebe. Sledećem uglu prišao je spori je i izvirio mnogo opreznije.

Da!

Neko stoji pred ispustom koji predstavlja jedan od ulaza u klanicu. Nije teško pretpostaviti da su sva ostala vrata čvrsto zaključana.

Trava pod njegovim nogama je tamna. Da li se može privući stražaru dovoljno blizu da ga iznenadi?

I ovaj je u transu, vidi se to po monotonim pokretima glave i ruku kojima prati svoj šapat...

Moglo bi uspeti, a i ako ne uspe, tu je šuriken.

Celična zvezda sa šest krakova, sa ivicama ostrim kao sečivo brijanja. Strahovito oružje u ruci ninde koji je uvežban da sa savršenom preciznošću pogodi svoj cilj i na stotinu jardi rastojanja.

Stežući šuriken prstima desne ruke, ninda se spusti na laktove i kolena i poče bešumno

da puzi duž zida, ne skidajući oči sa stražara.

Njegove pokrete, srećom, nije bilo teško predvideti; na kraju svake vrlo duge i još uvek nerazumljive rečenice, stražar bi kao automat okrenuo glavu i bacio pogled, najpre na jednu, a zatim i na drugu stranu. Bilo je dovoljno da ninda na trenutak zastane nepomičan na tlu, pa da ostane neopažen.

Još dvadeset jardi. Sada je već zaista blizu i već kod sledećeg pogleda stražar bi ga i pak mogao zapaziti.

Značilo bi to samo njegovu smrt, naravno; zujeći poput razlucene ose, šuriken bi prevahario put do njegovog srca mnogo pre nego što bi čovek stigao i samo da otvori usta i ispusti krik upozorenja iz grla.

Pogled stražara još jednom skliznu preko nepomične tamne prilike na tlu i odluta na drugu stranu.

Kao panter, ninda se baci na pred. Prvi bešumni skok, drugi, treći...

— I — neka — plamen — očišćenja — proguta — njeno... — šapatom je skandirao stražar dok je ninda leteo prema njemu.

Udarac. Ne toliko jak, koliko precizan, nalik onom udarcu koji je nešto ranije poslao Šonesija u svet snova. Sa dubokim uzdahom, stražar se sruči na tle i ostade da leži, potpuno nepomičan.

Ko zna zbog čega, onaj ko je gradio klanicu, načinio je na ovom mestu ispušt od cigala, stvarajući tako neku vrstu malog predvorja iza prvih vrata. Odgurnuvši ih, ninda stupi u mračnu unutrašnjost.

Glasovi gomile iz unutrašnjosti postadoše snažniji, ali ne i razumljiviji. Ninda lagano odškrinu sledeća vrata pred sobom.

Dugi mračni hodnik, levo i desno od njega. Njegov suprotni zid bez sumnje je zid koji hodnik odvađa od glavne i najveće prostorije koja se pruža čitavom dužinom zgrade. Sa ove strane nalaziće se malobrojne kancelarije, bar donekle odvojene od stalnog zadaha krvi i smrti.

Tamo desno, baš na strani na kojoj je maločas video svetluca nje plamena, nalaze se vrata kojima se može preći u veliku prostoriju.

Miris sagorelog drveta i još nečega, nečega što podseća na... na...

Pod crnom maskom na licu, usne ninde raširiše se u osmeh. Sada bar ima deo objašnjenja zašto se svi ti ljudi unutra ponašaju na tako neobičan način.

Šaka žučkastog praha, neupadljivo bačenog u plamen, stvoriće u zatvorenoj prostoriji dovoljno narkotičnih isparenja specifičnih osobina. On je poznavao ovo sredstvo; jedna od važnih oblasti obuke za nindu i jeste proučavanje svih sred-

stava koje mogu pomoći da se potčini ili oslabi duh protivnika.

Ljudi izloženi dejstvu tog narkotika ponašaće se veoma dugo kao stvorenja bez sopstvene volje. Nalik ovcima koje mirno polaze na klanje.

Ovce?

Simbolika ovog mesta suviše je očigledna, ali je ninda nekako od početka osećao da ima posla sa protivnicima čija veština nije rafinirana kao kod zločinaca u velikom gradu. Ovde, u Bučers Kriku, i zločinci i žrtve žive slično i razmišljaju slično.

Ne, nije nimalo slučajno što je velika hala klanice odabrana za svetilište neobične religije. Iole spretan čovek lako može manipulirati masom opijenih ljudi i navesti ih da učine sve što poželi od njih.

Da ubiju nekog, na primer. Pretvarajući tako svoj hram u mesto gde se — možda — još uvek prinose ljudske žrtve...

»I neka plamen očišćenja proguta njeno...«, šaputao je strahom.

Njeno — šta?

Postoji samo jedan način da dozna šta se događa iza ovog zida od prljavih cigala, naravno. Ne oklevajući više ni trenutka, ninda odlučno zakorači prema vratima na drugom kraju hodnika.

Isparenja su u ovom delu hodnika snažnija i on zadrža dah, iako je znao da na njega nar-

kotik ni izbliza neće delovati tako intenzivno kao na druge, obične ljude. Njegova volja mnogo je jača i on će gotovo bez napora savladati sve posle dice upotrebljenog sredstva, u-toliko lakše što zna na koji će način ono delovati.

Zastao je pred vratima, da oslušne pucketanje plamena na drugoj strani. Kako mu se čini, kada ih bude otvorio, naći će iza prilično velike lomače, na čijoj drugoj strani stoji ili kleči gomila »vernika«.

Nasmešio se na tu pomisao. Da li ljudi u ovoj prostoriji ve ruju i u đavola? Kakva će biti njihova reakcija kada ga ugledaju, neljudsku priliku odeveno u crno, bez lica?

Šta će nadvladati? Strah?

Ili gnev čije talase oseća čak i kroz debeli zid od cigala?

Gnev je sve intenzivniji, njihovo skandiranje sve glasnije, iako nijednog trenutka toliko glasno da bi privuklo pažnju slučajnog kasnog prolaznika na putu.

Položivši osetljive prste na kvaku, ninda odškrinu vrata i zaviri.

Plam bukti pred njim, šireći unaokolo opojni miris koji je već osetio. Spretno složena lomača od suvog drveta, tako da ne daje previše dima.

Pred njom, okrenuti njimu leđima, a licem okupljenoj gomili, stoje tri čoveka u dugim belim odeždama po kojima sa-

da igra crvenkasti odsjaj plamena dajući im boju krvi.

I da su okrenuti ka njemu, ne bi im mogao videti lica, jer su im glave pokrivene visokim i šiljatim kapama koje nejasno podsećaju na Kju—Kluks—Klan. Uostalom, ni to nije nemoguće; plamen, krv i nož su tri obeležja te organizacije koju ni najoštrije mere nisu uspele da uguše na Jugu.

Da, nož. Svaki od trojice ljudi u desnoj ruci ima dugi mesarski nož čija oštrica crvenkasto blista odsjajem plamena. Noževi sada miruju, opušteni niz butine, ali...

Ali je dovoljan jedan jedini pokret da se zariju u telo žrtve koja kleči pred njima!

Devojka. Ne suviše mlada, kaže njeno zrelo, zaobljeno telo. Dete, tvrde glatko lice i krupne oči bez ikakvog izraza u sebi...

»Drogirana je«, shvati ninda zagledavši se u njene zenice. »Jadno dete, verovatno i ne shvata šta se događa... Zar je moguće da će čitava ta gomila sveta dopustiti da joj učine ono što se spremaju da učine, ma šta to bilo?«

Ali je znao da niko neće poći čak ni glas da se usprotivi, jer lica osvetljena plamenom su lica ljudi u transu. Transu stvorenom delovanjem nar kotika i neprestanim ponavljanjem reči koje će ih dovesti u želejno raspoloženje.

A to raspoloženje sada je gnev. Čisti, kocentrisani gnev, pr ed kojim ni najteža kazna više ne izgleda strašna.

Dovoljno je samo pogledati ta zažarena lica, fanatično raširene nozdrve, oči sa odbleskom plamena u njima...

Čovek u belom, onaj koji je stajao u sredini, iznenada podiže obe ruke nad glavu, šireći ih tako da prstima leve ruke dohvati vrh svog dugog noža.

Masa se utiša naglo, u pola reči. Ljudi zadržaše dah, jer nekoliko dugih trenutaka do ušiju ninde ne dopre nikakav šum sem pucketanja zapaljenog drveta.

— Neka plamen očišćenja proguta njeno prljavo srce! — svečanim dubokim glasom objavi žrec u belom. — Neka umre najpre plod njenog greha, a onda i ona sama!

— Neka tako bude! — isto tako svečano odgovori gomila. Složno, kao da ponavlja dobro naučenu lekciju.

Mišići ninde se zateguše. U položaju u kojem se nalazi, pr vosveštenik s lakoćom može spustiti nož na telo devojke, a on ga mora — mora! — sprečiti pre nego što se to dogodi.

Ali ne... ovde se nikom ne žuri...

— Najpre ću otvoriti trbuh u kojem je seme greha procvetalo u plod — svečano je govorio prvosveštenik. — Ona mora videti kako čisti plamen pro

ždire čudovište koje bi postalo gore od svoje zauvek proklete majke!

— Neka tako bude! — odgovori gomila. Ninda oseti gađenje kad vide razjapljena usta, gotovo nesvestan pokret kojim su mogli krenuti napred, da bolje vide ono što će se odigrati.

— A onda ću otvoriti i njene grešne grudi, izvući živo srce iz njih i sažeci ga na prečistom plamenu, kojeg je njeno prljavo telo nedostojno!

— Neka tako bude!

— Gledajte, braćo i sestre! — zaurila prvosveštenik, puštajući vrh noža iz prstiju leve ruke. — Gledajte!

Ninda sklopi oči i zamahnu desnom rukom. Već nekoliko minuta među njenim prstima krila se sitna, neugledna lopatica, ne veća od dečjeg klikera.

Bešumna i nevidljiva, jer su svi pogledi sada koncentrisani na blistavu oštricu noža, kuglica polete u vatru i jedan plamen jezik je dotače.

Blesak! Blesak jači od iznenadnog plamena munje u potpuno tamnoj noći!

*
* *

Čak i kroz sklopljene kapke ninda je mogao naslutiti snagu tog kratkog bleska, ne dužeg od nekoliko hiljaditih delova sekunde. Uostalom, da bešumna eksplozija svetlosti traje ne

što duže, posledice po vid svih koji su se u tom trenutku zatekli u blizini bile bi fatalne.

Zajednički krik iz najmanje stotinu pedest grla i ovako ja zatresao zidove i tavanicu zdanja, dok je ninda uskakao kroz sada širom otvorena vrata. Krik iznenađenja, straha i bola, osećanja pomešanih onako kako samo ljuska osećanja mogu da budu pomešana.

Oni, koji su uopšte dospeli nešto da pomisle, sada su uvereni da im je vid zauvek uništen i da se dogodilo nešto užasno. Niko od njih ne zna, i ne može znati, da će za desetak minuta početi da naziru pokrete oko sebe, a za najviše jedan sat moći da vide isto onako do bro kao i pre bljeska izazvanog naglim sagorevanjem smeše čiji je sastav dobro čuvana tajna na nindi već stotinama godina.

Odjek vriska još je krstario između zidova, poda i tavanice kada se ninda stvorio na prostoru ispred lomače. Ščepao je obema rukama devojkicu i bacio je sebi preko ramena, u položaj ne toliko udoban za nju koliko praktičan za njega. Okružio je pogledom oko sebe.

Od one trojice ljudi u belim odeždama, dvojica su pali na kolena, ispuštajući noževe i pritiskajući dlanovima oči. I treći je bacio svoje oružje, ali njegove šake nisu poletele prema masi na licu; jednu je ispružio

pred sebe, nalik slepcu koji se sprema da krene napred.

Druga ruka zavukla se pod odeždu i pojavila ispod nje sa spravom koja je potpuno oduzarala od ovog strašnog mesta. Moderni i efikasni toki-voki, koji je čovek bez oklevanja pri neo ustima, pokazujući da se veoma često njime služi.

U dva skoka ninda sa svojim teretom zaobiđe lomaču, osećajući njenu vrelinu kroz odeću. Na trenutak je zastao na vratima, koncentrišući se na čoveka sa toki-vokijem.

U tom haosu urlika koji su ispunili vazduh oko njega, nije uspeo da razabere ni jednu jedinu reč. Da lice nepoznatog nije pokriveno tom belom tkaninom, on bi mu mogao pročitati sa usana bar deo onoga što govori.

Ovako, preostalo mu je samo da pretpostavi kako ovaj nekoga doziva u pomoć. Nekoga ko može stići dovoljno brzo, na primer, da mu prepreči put za bekstvo.

Zatvarajući vrata za sobom, ninda potrča hodnikom prema izlazu, osećajući olakšanje što mu uši više nisu zaglušene krikovima iz sto pedeset grla.

Devojka na njegovom rameu slabašno se zakoprca. U stanju u kojem se nalazila, a sada još i praktično slepa, teško da je još uvek znala šta se, zapravo, događa i taj njen pokušaj verovatno je samo značio da joj je neudobno.

— Sve je u redu — reče ninda tihim, sugestivnim glasom, ne usporavajući svoj trk. — Od vešću te odavde, devojko. Neću im dopustiti da te ubiju!

Oštro je skrenuo prema izlazu, ali ga instinkt upozori da uspori svoj trk. Duboko u podsvesti, haragei se ponovo probudi, šaljući mozgu signale da je opasnost u blizini...

Telo stražara još je nepomično pred ulazom. Opasnost, da kle, dolazi odnekud sa druge strane.

Da!

Gore, na padini, tamo gde se nalaze glavne zgrade ranča, ne punih sto jardi od ovog mesta. Ljudi koji trče, sa puškama i baterijskim lampama u rukama...

Vrlo efikasna reakcija na ne koliko reči izgovorenih u tokivoki. Prvosveštenik tajanstvene religije očigledno je umeo da obuči ljude koji mu pomažu da se obračuna sa svakim ko pokuša da mu se suprotstavi.

Gruba sila i oružje, naravno. Ovde nema mesta suptilnim postupcima.

Ti ljudi gore neće birati sredstva da ga zaustave. Prema tome...

Nežno položivši devojku na pod, ninda iskoči u tamu i potrča naviše. Čak i ako se trgne iz svog mrtvila, ona neće uspeti da pronađe izlaz tako brzo da bi mu mogla umaći, jer obračun sa ljudima koji dolaze trčeći ne može trajati dugo.

Pre svega zato što niko od njih i ne sanja da će imati posla sa jednim nindom...

Prebrojao ih je pogledom dok je hitao napred, pognut tako da ga opaze što kasnije. Dvojica najbržih napred, rame uz rame, trojica nekoliko koraka iza. Puške u njihovim rukama neće postati opasne; veoma je malo ljudi koji su u stanju da pogode cilj iz punog trka, pa čak i na ovako malom rastojanju.

Još trideset jardi. Sada bi ga već morali opaziti, ma koliko se malo nadali susretu sa protivnikom...

— Hej! — zaurla jedan od one dvojice na čelu. — Ko je to?

Ovo pred njim, znao je ninda, nisu bezazleni noćni čuvari, poput starca koga je prvog sreo čim je iskočio iz helikoptera. Njih petorica su plaćeni, spremni da bez oklevanja izvrše bilo kakvu zapovest svog gazde. Prema njima, bar, ne mora imati nikakvih skrupula.

Šuriken tiho siknu, lansiran iz desne ruke ninde. Prešao je tek prvih nekoliko jardi svoje putanja kad je za njim poleteo i drugi, usmeren pod izvesnim uglom na tu putanju.

Ne smanjujući brzinu, ninda desnicom ščepa dršku mača i istrže ga iz korica. Tela prve dvojice sada ga zaklanjaju od pogleda preostalih protivnika, ali su oni već upozoreni. U trenutku kada ta tela padnu na

tle, imaće brisan prostor da u potrebe svoje oružje.

Sa smrtonosnom preciznošću dve čelične zvezde nađoše svoj cilj. Prvi čovek zastade u trku, pogođen direktno u lice, zabaci glavu unazad nalik uplašenom konju, a onda se nezgrapno sruči na tle, dok su mu noge nastojale da načine još jedan, po slednji korak.

Drugom se oštri krak šurike na zario u srce, kroz odeću, kožu i rebra, i naterao ga da padne povijajući se u struku i pri noseći ruke pogođenom mestu. Ostao je da leži zgrčen, nalik grotesknom fetusu koji je neko nemarno odbacio na travu.

— Pazi! — vrisnu neko od one trojice kad prvi čovek bez glasa pade pred njim. Da li je vikao samo zato što je video da njegov prijatelj pada, ili je ugledao siluetu ninđe?

Ne, nije video ništa; cev njegove puške još uvek je uperena u opštem pravcu zgrade i on ne vidi nikakav poseban cilj za nju.

Ali to ne može trajati dugo, još svega nekoliko desetina se kundi...

Sasvim dovoljno da ninđa na vrhovima prstiju bešumno savlada rastojanje između njih.

Kriknuli su, sva trojica, kada je započeo pokret mačem i kada je čelik plavkasto blesnuo na mesečini.

Onaj najbliži pokuša da spase život bacajući se na tle. Drugi zastade u mestu i pokleknu,

podizujući pušku. Treći je tvrdo glavo jurnuo napred, obrćući oružje u rukama tako da zada udarac odozgo naniže, kundakom u nezaštićenu glavu proti vnika čija se silueta tako iznenadno ocrtala pred njim.

Drvo nalete na čelik katana i popusti, gotovo bez otpora. Presekavši kundak, mač se spusti na lobanju žrtve, glatko je razdvajajući na dve potpuno si metrične polovine.

I ne sačekavši da mrtvo telo padne, ninđa odskoči u stranu, uklanjajući se sa moguće putanje metka čoveka koji je klečao. Ovome, međutim, nije bilo dato da ispali ni taj poslednji hitac, makar samo kao pokušaj da skuplje proda svoj život.

Sečivo mača fijuknu, sada poluku paralelnom sa tlom. Vrh zakači vrat protivnika, stvarajući na njemu dugi rez, gotovo od uha do uha, presekavši na svom putu dušnik, glasne žice, debele krvne sudove iz kojih mlaz krvi štrcnu visoko u mračni vazduh.

Obrnuvši se u mestu, kao čigra, ninđa zadade i treći, poslednji udarac, u telo čoveka koji se migoljio na tlu, očajnički pokušavajući da istovremeno podigne oružje i odmakne se što dalje od te nejasne siluete koja seje smrt oko sebe.

Čelik zaškripa po kostima kičme kad se oštrica sjuri u telo, prikivajući ga čvrsto za zemlju. Čovek iznenađeno uzda-

hnu, usta mu se otvoriše na krik, ali za njega nije imao vremena jer je smrt ovoga puta bila brža.

Sve to odigralo se za manje od jedne pune sekunde, a oko ninde već je ležalo pet mrtvih tela!

Prignuvši se, on pažljivo obrisa plemeniti čelik o odeću poslednjeg oborenog protivnika i vrati katana u korice. Još nekoliko sekundi bilo je potrebno da uz pomoć vrha vakizašija iščupa svoje šurikene iz otvorenih rana prve dvojice i vrati ih u njihovo skrovište pod opasacem.

„Da li u blizini ima još naoružanih ljudi? Da li se i oni približavaju?”

Haragei čuti, i to je dobar znak. Obrnuvši se u mestu, ninda potrča natrag, u pravcu zgrade iz koje je sada dopirala potmula tutnjava stotina preplašenih glasova.

Devojka kleči u uglu pored vrata, zarivajući lice u uski prostor iza dovratka.

— Hajde! — reče ninda nežno. — Ustani. Treba da odemo odavde. Dođi, ja ću te voditi.

Nikakve reakcije. Uzdahnuvši, ninda se naže nad nju i dotakne joj rame.

— Nemamo još mnogo vremena — reče. — Dođi!

Ona samo nemo zatrese glavom, pritiskujući dlanovima oči.

Lesli je grubo ščepa za ruku i diže na noge. Kod ljudi u ovakvom stanju u kakvom se ona nalazi nema mnogo izbora; neophodna su jaka sredstva da bi ih oni uopšte mogli zapaziti.

Lako je vrisnula kad se nandlanica ninde sruči na njen obraz, uz vrlo glasan prasak.

— Idemo! — oštro reče on. — Polazi!

Povukao je za ruku prema izlazu i ona je poslušno krenula za njim, čak i ne pokušavajući da se odupre.

Nema vremena da je nosi preko te ograde od žice. Nova grupa naoružanih ljudi može se pojaviti svakog časa, bilo sa ranča, bilo iz pravca grada.

Za mač u ruci ninde čvrsta čelična žica nije nikakva prepreka i prolaz se otvori sa zvonkim zvukom koji je razleže daleko u noć.

Ali, šta sada?

Gde skloniti devojku, kako naći bezbedno mesto za nju i opet se na vreme vratiti u zatvor pre nego što opšta uzbuena zahvati Bučers Krik, onako kako je njegov prvobitni plan zahtevao?

Znao je da sada snosi posledice sopstvene greške. Ninda nikada ne hrle u nepoznato, onako kako je on učinio posle telefonskog poziva Sumiko. Ne zna gotovo ništa o ovom gradu, mnogo manje nego o ljudima koji u njemu žive.

Osmehnuo se pod kapuljačom. Oba njegova problema mo

gu se rešiti jednim potezom. Rešenje je elegantno, sasvim u duhu ninducia, koji nasuprot teoriji igara, zahteva da se povuče ne najjači, već potez koji protivnik najmanje očekuje.

— Trči! — reče strogo kad pod nogama oseti asfalt puta. — Trči, devojko!

Ona ga poslušala, ne opirući se njegovoj ruci koja je snažno vukla napred. Napredovali su prilično brzo, devojka je imala sasvim pristojnu tehniku trčanja, uprkos dugoj i bezobličnoj haljini koju su joj navukli, ali sve to neće biti dovoljno.

Radio-talasi prenose se daleko većom brzinom, a vreme neumitno teče. Zapovesti prenete toki-vokijem do sada već sigurno daju nove efekte. A čovek koji je samo delić sekunde posle bleska i privremene oslepljenosti uspeo da se koncenetriše na slanje poruke, nije običan protivnik. Ninda može sa sigurnošću računati da on do sada već ima praktičan i efikasan plan da se obračuna sa onima koji su tako neočekivano prekinuli obred u klanici.

Ako skrene sa puta, u zaklon žbunja, napredovaće još sporije nego do sada. Vid će uskoro početi da se vraća devojci, ali čak i da joj se potpuno vrati, ona neće biti u stanju da poput njega zaobilazi prepreke u tami.

Stisnuvši zube, ninda nastavi da trči sredinom puta prema prvim gradskim kućama.

Kad se odbaci sve ono što je u ovom trenutku nemoguće izvesti, onda ostaje samo jedna mogućnost — probiti sebi prolaz kroz prepreke koje će nepoznati protivnik uskoro postaviti pred njega.

A biće ih. Haragei to već zna i signalizirao iz podsvesti sve su intenzivniji...

Najpre je čuo zvuk motora.

Dva motora. Gotovo istovremeno su proradili negde u gradu, šireći u tihi noć svoj nervozni zvuk. Snažni automobili, ali ne naročito dobro održavani, govorio je zvuk motora.

Tipično za vozila koja plaća neko drugi, a ne vozač. Policijska, na primer...

On sam morao je da smanji brzinu; devojka iza njega već je s naporom uvlačila vazduh i nekoliko puta se spotakla, pokazujući time da ni u nogama nema više snage za ovako oštar tempo.

Žurba, uostalom, više nije ni potrebna; uzbuna je već data. Neće uspeti da se neopažen vrati u svoju ćeliju, ali je i s takvom mogućnošću računao od trenutka kada je oteo devojku iz kandži religioznih fanatika.

Mozak mu je ubrzano radio, tražeći rešenje, ali to nije značilo da zanemaruje ono što se događa oko njega.

Devojka, na primer. Nije umor jedino što usporava njeno kretanje; trčanje i čist vazduh postepeno eliminišu dejstvo na rketiku na njen organizam 4

ona počinje da pruža otpor. Ni malo čudno; malo je ljudi koji ne bi osetili strah da ih kroz noć vuče neverovatno snažno stvorenje, odeveno u crno od glave do pete!

Još nekoliko koraka, a onda Leslie oštro skrete ulevo, vukući iscrpljenu devojkicu za sobom. To žbunje tamo biće dobar zaklon dok policijski automobili ne prodaju; svetlost njihovih farova već se vidi među kućama Bučers Krika.

Gurnuo je devojkicu na tle, a on sam oprezno izvirio kroz grančice.

Dva džipa, video je. Njihovi snažni motori urlaju jer vozači nestrpljivo gaze papuču gasa. Za koji trenutak prohujaće ovuda, dajući mu priliku da produži prema gradu i potraži skrovište za devojkicu i sebe.

Ali...

Okrenuo se, hitar kao munja, i ispružio ruku da zgrabi devojkicu, da je zadrži u zaklonu žbunja i tame. Upozorilo ga je šuštanje trave pod njenim nogama, ali za mali delić sekunde prekasno!

— Rasti! — vrisnula je ona i iskočila iza žbunja. — Rastiii!

Uzdahnivši, ninda zadade udarac samo vrhovima prstiju po slepoočnici devojkice, ali je i to bilo dovoljno da se ona bez sve sti sruči na travu.

Bilo bi previše nadati se da će njen pokret i vrisak ostati nezapaženi. Ninde, uostalom, brzo nauče da je nada nepotre-

bno osećanje koje može samo da iskrivi sliku realnosti, ona-kve kakva jeste...

Prvi džip naglo zakoči, tako oštro da je drugi gotovo naleteo na njega. Zastali su na trenutak, verovatno dok su se ljudi u njima dogovarali šta da učine, a onda su motori opet zaurrali.

Kao dva prepotopska čudovišta iz čijih očiju izbija plamen, džipovi siđoše s puta i ustremiš se prema zaklonu ninde...

*
* *

On je već kao zmija puzao prema drugoj grupi žbunja, puštajući da svetlost farova skli-zne preko njega. Jedna od tajni uspeha ninde u svakom obračunu jeste i to što nikada ne prepuštaju inicijativu protivniku, pa čak i kad je borba na prvi pogled — kao sada — potpuno neravnopravna.

Ninda je neprestano u pokretu, u protivnapadu, nastoji da uvek učini ono što suparnik najmanje očekuje...

Džipovi se zaustaviše kad svetlost farova pade na nepomičnu priliku devojkice u tami. I pored tutnjave motora do ninde dopreše uzbuđeni glasovi ljudi iz unutrašnjosti vozila. Da, sada ih i pogledom može prebrojati, zahvaljujući tome što mu svetlost ne bije direktno u oči.

Dvojica u prvom džipu, trojica u drugom. Biće oprezni, ali ne suviše. Pomalo i svojom krivicom; ovaj grad tako dugo drže u pokornosti da su sada potpuno ubeđeni u svoju nadmoćnost. Sve dosadašnje pobune verovatno su bile ugušene uz minimum napora, jer je strah od početka bio njihov saveznik.

Kao senka, ninda skliznu oko žbunja, prikradajući se otpozadi zaustavljenim vozilima.

Ovoga puta strah će biti na njegovoj strani, a grupa koja vlada Bučers Krikom uskoro će shvatiti da svako ko se oslanja na nasilje isto tako lako može i sam postati žrtva nasilja onoga ko je snažniji i spretniji.

Cevi dve puške pojaviše se na otvorenim vratima oba džipa, štiteći čoveka koji je oprezno izvirivao iza onog što je sada nindi bio sa leve strane.

Poznat profil, vide ninda. Prepoznao bi ga i da mu desna ruka nije u gipsanom zavoju i omotana maramom, koja je pri država u horizontalnom položaju.

Rasti, šerifov pomoćnik. Onaj isti čije je ime devojka uzviknula pre nekoliko trenutaka, odajući njegov položaj.

Opresno se osvrćući unaokolo, Rasti zakorači prema devojci. Dvojica ljudi sa puškama u rukama iskočiše sa njim, postavljajući se tako da pokrivaju prostor oko sebe. Pri svetlosti farova ninda vide na njihovim

licima samo uzbuđenje lovca koji je na tragu divljači.

Nimalo nežno, Rasti vrhom svoje kaubojske čizme pokušava da prevrne telo pod nogama, ali je ono bilo teško i mlitavo. Tiho psujući, šerifov pomoćnik saže se da bi se poslužio i nepovrednom rukom.

— Jeste ona — dobaci preko ramena svojim prijateljima, upravljajući se. — Rekao sam vam da je ona, prokleta bila!

— Prokletstvo! Kako je samo mogla da umakne?

— Ko zna? Ta eksplozija o kojoj je Majron govorio... mora da je došlo do gadne zbrke!

— A-ha, biće da je tako — složi se jedan od one dvojice sa puškama, osvrćući se. — Mi sliš da je sama kidnula?

— Ako je neko i odvuкао, taj je do sada pola milje odatve — progundava Rasti, pretražujući pogledom tamu. — Uostalom, od nje ćemo doznati i ko je to bio. Hajde, ubacite je u džip, pa da idemo. Tamo u klanici je sigurno već prava ludnica, do đavola!

U međuvremenu, ninda promeni položaj. Sada je bio iza drugog džipa, samo dve stope od otvorenih vrata kroz koja je sa zadnjeg sedišta virio još jedan čovek sa skraćenom dvocevkom u rukama.

Zaklonjen karoserijom džipa od one trojice napolju, morao je da vodi računa samo o vozaču, čije su oči takođe bile pri

kovane za prizor osvetljen farovima.

Leva ruka ninđe poput zmije omota se oko vrata čoveka sa puškom na zadnjem sedištu; desna mu munjevitim pokretom sjuri vrh vakizašija u srce, iako je taj pokret zbog nedostatka prostora bilo veoma teško izvesti.

Sačekao je da se telo čoveka opusti u njegovim rukama, a onda dozvolio da njegovu težinu primi zadnje sedište, oslobađajući mu obe ruke.

Pružajući se preko kolena mrtvog čoveka, on zari vrh svog oružja tačno u otvor desnog uha vozača koji nije ni dospeo da shvati šta se događa. Čelik već topao od krvi prodre mu u mozak; telo žrtve samo se naglo streslo, kao od udara električne struje, a onda ostalo u ranijem položaju, sa rukama još uvek oslonjenim o volan.

Naginjući se malo dalje, ninda hitrim pokretom isključujući motor i povuče se natrag.

Dvojica ljudi, koji su gurnuli svoje puške Rastiju pod levu ruku da bi podigli devojkicu sa trave, zastadoše sa teretom.

— Šta se dogodilo, Bradok? — upita Rasti nervozno, gledajući prema mrtvom vozaču.

Bez odgovora. Koristeći to što su se sva trojica zagledali u istu tačku, ninda po površini trave pređe u zaklon susednog džipa.

U njemu je sedeo samo vozač, ali se i on nagnuo udesno

da kroz prljavo staklo na drugoj strani pogleda šta se to dogodilo sa Bradokom.

— Bradok! — zaurala Rasti. — Koji ti je đavo, čoveče? Zašto ne odgovaraš?

Ruka sa vakizašijem skliznu kroz otvoreni prozor džipa. Ovoga puta čelični vrh ugnezdi se trenutak u potiljku žrtve, onde gde se kičmena moždina spaja sa mozgom.

Osmehujući se pod svojom crnom kapuljačom, ninda isključujući i drugi motor.

Iznenadna tišina, ponekad, može da ima isti efekt na nerve kao i znenadna eksplozija, zar ne?

Na trojicu ljudi pred njim tišina je odista tako delovala. Za stali su, kao na iznenada zastavljenom filmu; njih dvojica sa devojkicom na rukama, Rasti tri koraka levo, sa dve puške koje nespretno steže pod pazuhom.

Bez žurbe, ninda iskorači pred njih i zastade. Znao je da će njegovo ćutanje delovati mnogo strašnije nego bilo kakva izgovorena preteća reč.

Strah je oružje kojim se ninde rado služe. Strah sputava protivnikove udove, zamagljuju mu mozak, navodi na poteze kojima upravljaju instinkti, a ne razum...

— Ko... ko je to? — proste nja jedan od one dvojice.

Ninda se nasmeja, smehom za koji je znao da će u njihovim ušima zvučati kao zvuk

što dopire odnekud ispod zemlje, iz samog pakla.

Reagovali su onako kako je i očekivao: odstupanjem, ne na padom. Ona dvojica gotovo istovremeno odskočiše, puštajući da telo devojke padne na travu. Rasti takođe uzmače, ali je on, pomažući se ukrućenim prstima desnice, pokušao da je dnu pušku odbaci, a drugu upravi prema toj mračnoj silueti koja tako preteći stoji pred njim.

Nasmejavši se još jednom, ninda načini korak napred. Njegova stopala tražila su pouzdan oslonac u travi, jer je znao da odavde ipak mora doći do obračuna.

Svaki od ove trojice, da je sam pred njim, do sada bi pobegao. Glupavi kodeks muškosti, kojem svi tipovi te vrste robuju, neće im dozvoliti da onoj drugoj dvojici priznaju kako se plaše. Naprotiv, povešće ih u napad za koji svaki od njih instinktivno zna da se ne može završiti nikako drukčije nego njihovom smrću!

— Hajde! — zaurla Rasti, još uvek se boreći sa puškom koja mu je ostala u ruci. — Na nejga! Šta čekate, prokleti bili!

Zaobilazeći telo devojke, ona dvojica kretoše napred. Pognuti, povijenih kolena, razdvajajući se tako da ga istovremeno napadnu sa dve strane. Do sada su morali videti da u ruka-

ma nema nikakvog oružja i to ih mora malo ohrabriti.

Krajičkom oka motreći na Rastiju, ninda se pomeri malo u stranu, tako da se nađe tačno na sredini između dvojice napadača. Ako se bace na njega u istom trenutku, on će...

Da!

Najefikasniji napad dvojice ljudi na jednog, ako je u pitanju borba golim rukama, svakako je pokušaj da mu jedan skoči na gornji deo tela, reskirajući pri tom čak i da primi udarac, dok drugi zahvatom oko nogu pokušava da ga obori. Pritisnut težinom dva tela, malo koji borac može se efikasno odbraniti.

Nindi bi to, naravno, uspelo, ali ova dvojica nisu postupili tako. Skočili su obojica u pravcu lica ninde, šireći ruke da ga šcepaju u zagrljaj.

I on skoči, ali ne natrag, ili u stranu, već pravo napred, šireći ruke i malo se povijajući u kolenima.

Njegove šake u letu presretoše dva tela; čelični prsti stegoše grla obojice istovremeno, za ustavljajući njihov nalet.

Potrebna je ogromna snaga da u mestu zaustavi juriš dvojice krupnih i snažnih muškaraca. I ne samo da ih zaustavi; raširenih nogu i ruku, ninda je nekoliko dugih sekundi balansirao, držeći obojicu ljudi u vazduhu!

Rasti promuklo kriknu, gurajući konačno kundak puške

pod desno pazuhu, i boreći se da levom ubaci meta!k u cev.

Ninđa sačeka da mu se prsti one dvojice zariju u mišice, dok oni pokušavaju da se oslobode, a onda naglo pade na jedno koleno i sastavi svoje ruke nad glavom.

Prasak, veoma nalik prasku prelomljene drvene daske. Lohanje obojice ljudi prsnuše kao prezrele lubenice i ninđa odbaci tela u stranu, uklanjajući se od pravog vodoskoka krvi i delova mozga koji zaslu vazduh oko njega.

Upravo se i još jednom promuklo nasmejao gledajući kako se Rasti upinje da ubaci meta!k u cev.

— Ostavi to, dečko! — reče tiho, preteći. — Ta igračka ionako više ne može da ti pomogne!

Zatvarač škljocnu, glasno, trijumfalno.

— Misliš? — procedi Rasti, odstupajući jedan korak i okrećući cev puške prema ninđi. — Misliš?

Ninđa ga je sledio, održavajući isto rastojanje između njih

— Siguran sam u to.

— Stani! — upozori Rasti.

— Stani, ili pucam!

— Pucaj — mirno reče prilika u crnom.

— Neka si proklet! — dreknu Rasti pritiskujući oroz. Na licu mu se videlo kako je siguran da ne može promašiti, čak ni kada gađa iz ovako neudobnog položaja.

Jedan od velikih nedostataka vatrenog oružja jeste što projektil mora poštovati stroge zakone balistike i slediti putanju određenu položajem cevi i svojom početnom brzinom. Onaj koji te prilično jednostavne zakone poznaje, i ima dovoljno dobre reflekse, s lakoćom se može ukloniti hicu, pa makar ovaj bio ispaljen i iz neposredne blizine.

Trzaj gotovo izbaci Rastiju pušku ispod pazuha i on vrisnu kad ga cev dokači po slomljenoj ruci.

— Promašio si — reče ninđa. — Hoćeš da pokušaš još jednom, ili...?

Sve što se dogodilo, međutim, a naročito promašaj sa desetak stopa rastojanja, bilo je previše za Rastijeve nerve. Strah koji je tako dugo potiskivao, izbi na površinu i on ispusti oružje. Vrisnuo je visokim falsetom, glasom punim užasa i pokušao da odstupi buleći u nejasne, mračne obrise pred sobom.

Katana blesnu na mesečini i Rasti se ukoči. Nije, sem bleska plavog čelika ni video ništa drugo, ali je veoma dobro znao šta znači taj ledeni dodir na njegovom vratu.

Oštri vrh mača oslanjao se o njegov grkljan, lako, a opet toliko čvrsto da će mu i najmanji pokret probiti kožu i vrat, znao je. Nije se usudio čak ni pljuvačku da proguta, ni da udahne; stajao je i zevao kao

riba, a panični strah u njegovim očima postepeno je smenji vala rezignacija.

Osećanje koje ninda nije želeo, uostalom. Zaplašen čovek odgovoriće bez razmišljanja na svako pitanje koje mu postavi; rezigniran se neće udostojiti čak ni da razgovara sa njim.

Povukao je mač nekoliko palaca, dopustivši Rastiju da udahne, ali je blistavi vrh još uvek lebdeo pred očima šerifovog pomoćnika, upozoravajući da svakog trenutka može doneti smrt.

— Rasti, želim da mi kažeš da li poznaješ ova četiri momka: Talbot... Krejn... O'Mara... Divlji Džo Voker?

— Ovaj kraj pun je ljudi sa tim imenima — tiho reče Rasti, pridržavajući levicom slomljenu ruku.

— Njih četvorica su se družili, koliko znam. Nešto su stariji od tebe, ali nema više od godinu dana kako su otišli u San Francisco.

Rasti klimnu glavom. Hrabrost mu se postepeno vraća, za ključ ninda. Od ovog časa mora biti oprezan, jer će Rasti uskoro početi i da laže.

Srećom, ninde su po definiciji detektori laži na dve noge. Naviknuti da prate i najmanje pokrete mišića lica, trzaje zenica, nesvesne pokrete prstiju ruku, čak i pokrete usana kojima mnogi ljudi, ni sami ne znajući da to čine, subvokalizuju reči koje ne žele da izgovore.

Ninde ne mogu da čitaju ljudske misli, ali je ipak veoma teško bilo kakve misli sakriti od njih...

— Da, znam. Govorilo se da su našli posao u Frisku — klimnu Rasti spremno glavom. Usne su mu se, međutim, pomicala i pošto je završio tu rečenicu, jasno vidljive na bledom licu.

»Davolski dobar posao«, bezglasno je govorio Rasti, ponavljajući svoje misli. »Voleo bih da Vendel i mene pošalje šašavom Enohu, kao njih četvoricu! Gomila love za jednu ubijenu kurvu, boga mu!«

— Je li i Enoh iz klana Laski, Rasti?

— Š-šta? E-Enoh? Nikada ni sam izgovorio slično ime?

— Nisi, ali si mislio o tome kako bi bilo fino da te Vendel Laski pošalje Enohu. Šašavom Enohu, čini mi se. Samo sam hteo da znam, da nije i taj Enoh slučajno Laski?

Rasti je buljio u njega, a u očima mu se ponovo rađao strah. Još upadljivije nego malčas njegove se usne opet pomeriše.

»Čitanje misli? Nemoguće... ali ovaj tip... Ne, ne nemoguće! Mora da je negde drugde čuo za Enoha i sada pokušava da me isprovocira!«

— Ne pokušavam da te isprovociram, Rasti — sa uzdahom reče ninda. — Verovao ili ne, ja zaista čitam tvoje misli. Pre

ma tome, biće bolje da mi odgovoriš!

»Davo!«- pomeriše se Rastijeve usne dok je nesvesno odstupao još jedan korak. »Ovo je... davo!«

— Tačno. Ja sam davo. I došao sam po tebe, Rasti. I po Enoha! Ko je on?

Te reči bile su izgovorene su gestivnim glasom i Rasti nije mogao da se odupre njihovom poluhipnotičnom uticaju.

— Enoh... Enoh Berkli... on je u San Francisku... ali to već znaš, zar ne?

— Da, to znam. Gde u San Francisku?

— N-ne znam... zaista ne znam. Nikada nisam bio u Fri sku, tako mi svega!

— U redu, nisi bio. Čime se bavi Enoh, Rasti?

— On... on je nešto kao pro povednik, koliko sam uspeo da shvatim. Ni Vendl, ni Majron... šerif Majron Laski... ne vole da se mnogo govori o njemu.

— Ali mu ipak šalju ljude kad ih zatraži, a?

— O, da! Enoh je... kako da objasnim...

»Gospodar«, bila je to reč koju je Rasti nemo oblikovao na usnama, ali se nije usuđivao da je izgovori, možda i zbog to ga što je njeno arhaično značenje već odavno izašlo iz upotrebe.

— Enoh je stvarni gospodar ove rupe — tiho reče ninda — bez obzira na sve bogatstvo i

uticaj porodice Laski. Stvari ta ko stoje, zar ne, Rasti?

— D-da... moglo bi se reći, iako...

— U redu, dosta o Enohu. Kakav je obred ove noći održan u klanici?

Rasti obori pogled. Ninda mu priđe malo bliže, dotičući ponovo vrhom katana grudi mladica. Taj korak bio je neophodan da bi mogao videti pokrete Rastijevih usana.

»Obred očišćenja«, govorio je Rasti. »Tako to Vendel zove... a Sara Džejn... ta glupača... ona...«

— Sara Džejn je maločas uz viknula tvoje ime, Rasti — reče ninda. Delići mozaika brzo su se slagali u njegovom mozgu, stvarajući sliku za koju se mogao opkladiti da potpuno od govora onome što se dogodilo. — Ti si napravio dete koje nosi u utrobi, je li tako? A veče rašnja ljudska žrtva trebalo je da bude usluga za tebe od strane porodice Laski. Glupane, za tebe njena smrt ne bi bila olakšanje, već samo korak koji će te odvesti još dalje u njihove šake!

Rasti se trže, kao da ga je zmija ujela.

— Kako... kako si to doznao, proklet bio? — zaurla, uspravljajući se. — I šta se to tebe tiče? Ta glupača, trebalo je da pazi na dane, prokleta bila, a ne da mi stvara probleme!

— U ovom gradu očigledno su samo žene krive ako zgreše

— tiho reče ninda. — Možda i poneki muškarac, ali nikada ne ko od odabranih. Enoh je to lepo uradio, a?

Rasti ga nije čuo. Stisnutih zuba i iskolačenih očiju, vođen gnevom kakav čovek može osećiti samo prema onome ko je otkrio njegovu najbolje čuvanu prljavu tajnu, on zakorači napred, podižući praznu levu ruku na udarac.

Ninda ne pomeri vrh katan.

Nošen silnim zamahom svog gneva, Rasti slepo natrča na oštricu, prekasno shvativši šta će se dogoditi.

Vrh mača prodre mu u obraz, polomi jagodičnu kost i zari u mozak, izbijajući uz tihu škripu iza uha.

Ninda oseti samo jak trzaj, kao od udara slabe električne struje. Povukavši ruku sa mačem unazad, on istrže oštricu iz glave mrtvog čoveka, dopuštajući njegovom telu da se sruči u travu samo korak dalje od mesta gde leži devojka s kojom je možda do pre svega nekoliko dana vodio ljubav...

*
* *

Bučers Krik je još bio grad duhova, iako je sada žamor go mile jasno dopirao iz pravca klanice. Vid se postepeno vraćao ljudima i oni su krenuli svojim kućama, glasno tražeći

objašnjenje onoga što se zbilo, ili se jadajući jedni drugima zbog pretrpljenog bola i straha.

»Ovce«, s prezirom pomisli ninda, otvarajući zadnja vrata džipa parkiranog blok dalje od šerifove kancelarije. »Samo ovde mogu dugo trpeti ovakve po stupke, pa ma koliko porodica Laski i taj tajanstveni Enoh Berkli bili moćni!«

Prebacivši još jednom opušteno telo devojke sebi preko ramena, on hitro zakorači u pravcu oniske zgrade čiji zadnji deo predstavlja gradski zatvor, a prednji šerifovu kancelariju.

Svetla u prednjoj prostoriji nije bilo. Šta to znači?

Šonesi se do sada morao osvetiti. Da li je ugasio svetlo da nastavi da spava, čak i ne znajući šta se u međuvremenu zbiло, ili...

Ili je zavirio u ćeliju i video da jedan zatvorenik nedostaje, a onda se krvavo osvetio na oni ma koji su bili tu?

Haragei je ćutao i ninda ubrza korak. Neizvesnost je osećanje dobro poznato nindama, iako veoma retko. U njihovim mozgovima činjenice se obrađuju nepristrasno, a na osnovu njih stvaraju zaključci koji jasno govore o verovatnoći pojedinih događaja.

Verovatnoća, međutim, da je Šonesi ispraznio šaržer svog kolta u dva nezaštićena tela bila je veoma velika...

Potpuno koncentrisan na oni sku zgradu, on se približavao, korak po korak, sa svojim teretom na ramenu, iako su mu čula govorila da u prednjoj prostoriji više nema nikoga.

Šonesi je otišao. Vrata su za ključana.

Samo... šta je učinio pre nego što je otišao?

Onaj isti komad žice koji mu je poslužio da izađe iz ćelije, ponovo mu se nađe među prstima. Ne trudeći se čak ni da spusti devojkicu na trenutak na tle, on uspe da otključa bravu za tridesetak sekundi.

Osvrnuo se pre nego što je ušao i zaključao vrata za sobom. Nigde nikoga, još uvek, ali taj mir ne može trajati dugo, jer je uzbuđena gomila poluslepih ljudi već blizu ovog mesta.

Nežno je spustio devojkicu na pod i priskočio vratima koja vode u zatvor. Zatvorena, onako kako ih je i ostavio, ali...

Odgurnuo je vrata, ali nije prošao kroz njih.

— U redu je, Pite — šapnu.

— To sam ja!

— Ufff...

Uzdah olakšanja dopre do ušiju ninde iz mračnog prostora. Tabasko Pit izroni iz svog zaklona, naprežući oči da bolje vidi u polutami.

— Brrr! — reče. — Opet ta đavolska maska! Nekome si uterao strah u kosti, a, ortak?

— I malo više od toga. Slušaj, nemamo mnogo vremena,

jer će ovde uskoro početi velika uzbuna. Trknuću samo do džipa da se presvučem, a ti za to vreme prenesi devojkicu u sobodnu ćeliju i udobno je smestiti!

— Devojkicu? Kakvu devojkicu, boga mu? Priviđaju ti se devojkice, je li?

— Ako načiniš još korak napred, nagazićeš je — nasmeja se ninda, ponovo otključavajući vrata. — Požuri, Pite; rulja samo što nije stigla!

Vratio se samo nekoliko minuta kasnije, obučen u odeću u kojoj je stigao u grad, sa kostimom i opremom ninde ponovo u torbi. Zaključao je vrata kancelarije za sobom u času kada su prve tamne i bučne grupice ljudi bile na rastojanju od svega pedesetak jardi, ali je mogao biti gotovo siguran da ga njihove još uvek bolne oči ne mogu zapaziti u tami.

— Svako u svoju ćeliju — reče tiho, zatvarajući vrata zadnje prostorije. I Pit i Sumiko klečali su pored tela devojkice položenog na čebe sa postelje, rasprostrto po podu ćelije. — Brzo!

— Morala sam joj dati nešto da bude mirna narednih tridesetak minuta — reče Sumiko prolazeći kraj njega u svoju ćeliju. Blago su dotakli prste jedno drugom; jedini znak nežnosti koji su dopustili sebi u ovom trenutku.

— Znam, devojkice — on je hitro proveravao da li su vrata

njene i Pitove ćelije dobro zaključana. — Kako ste ih uopšte otvorili, do đavola? — nasmeja se. — Bio sam uveren da ću vas zateći iza rešetaka kad se vratim!

— Pit je, izgleda, u međuvremenu bio na obuci kod nekog obijača — reče Sumiko kroz smeh. — Njegovo urođeno nestrpljenje nije mu dopustilo da sedi s mirom kada je šerifov pomoćnik izašao.

— Da, zaista! Kada je Šonesi nestao?

— Dvadeset, možda svih tri deset minuta po tvom odlasku. Telefon je zazvonio, on je promumlao nekoliko reči, a onda istrčao napolje kao da ga svi đavoli gone. Čudi me da je uopšte zaključao spoljna vrata za sobom. Les, šta se dogodilo?

— Uhhh... bojim se da bi to bila užasno dugačka priča. Dovoljno za početak je da vam kažem kako ovo dete tamo uma lo nisu prineli kao ljudsku žrtvu, tamo u staroj klanici na ranču...

— Ljudsku žrtvu! — javi se Tabasko. — Ortak, siguran si da u međuvremenu nisi odlutao čak negde do Afrike ili No ve Gvineje?

— Samo do klanice. Čitav grad je do maločas bio tamo, tri prvosveštenika su činodejstvovala pred upaljenom lomačom, a devojka koju sam im otrgao iz čeljusti trebalo je da postane žrtva u njihovom ludačkom ritualu očišćenje. Ili su

ga tako bar nazvali. Prijatelji moji, u ovom mestu događaju se daleko čudnije stvari nego što smo uopšte mogli pretpostaviti!

— Ona je u drugom stanju — prošaputa Sumiko. — Da ni je to slučajno bio greh za koji su hteli da je kazne?

— Upravo to. Slušaj njihove glasove spolja... još uvek se u njima oseća gnev!

Ućutali su se, sve troje. Svud oko zgrade, razilazeći se duž ulice, grupice ljudi su žagorile, tihim, potmulim glasovima onih koji su zbog nečega nezadovoljni i zbog toga besni na sve oko sebe.

— Ko je glavni ovde, Les? — prošaputa Tabasko, osluškujući. — Laski?

— Na prvi pogled — da. Ali sam uspeo da doznam nešto više od našeg zajedničkog prijatelja. šerifovog pomoćnika kome sam sinoć pomogao da slo mi ruku. Izvesni Enoh Berkli koji se, po njemu, bavi propovedanjem u San Francisku, pravi je gospodar ovde. Mislim da je to upravo tako, jer u šerifovoj kasi postaje kompromitujući podaci o gotovo svim građanima, a Enoha Berklija tu nema.

Tabasko se zacereka.

— Što znači da negde u njegovom sefu postoji i šerifov do sije, a? Šta je taj Enoh? Religiozni manijak?

— Izgleda. Rasti mi je rekao da dobro plaća momike koji po

San Francisku ubijaju prostitutke. Uostalom, dobro plaća sve svoje ljude; ovde u džepu imam deset hiljada dolara uze-
tih iz šerifove kase. Tek koliko
da pokrijemo troškove ove ope-
racije, a?

— Debeli šerif će biti jako
besan kad stigne — promrmlja
Sumiko. — Ljudi poput njega
ne podnose lako poraze... a još
kada otkrije da je ostao bez
novca...

Lesli se nasmeja.

— Baš me zanima na kome
će iskaliti svoj gnev. Nas troje
ne možemo biti sumnjivi, zar
ne? Imamo alibi od granita,
sve vreme smo bili u njegovom
zatvoru!

— Po svemu sudeći, Šonesi
će izvući deblji kraj — promr-
mlja Tabasko. — Neka mu bu-
de! Čovek koga mrzi da se oku-
pa bar jednom mesečno i ne
zaslužuje ništa bolje! Slušaj,
Les, siguran si da neće moći da
vide našu malu prijateljicu u
toj poslednjoj ćeliji?

— Proverio sam, ne vidi se
iz ovog dela hodnika. Neko bi
morao prići do samih vrata će-
lije da bi je video dole na po-
du, a oni nemaju razloga da to
čine.

— Šta ako dovedu još jednog
zatvorenika?

— To je rizik koji sam mo-
rao prihvatiti — sleže ninda ra-
menima. — Rešetke moje će-
lije mogu se sada razvaliti je-
dnim pokretom, a oružje mi je

skriveno pod krevetom, nado-
hvat ruke.

— A mi ćemo za to vreme
samo da gledamo gužvu, kao
majmuni iz kaveza — javi se
Tabasko tužnim glasom. — Baš
si i mene mogao da povedeš u
tu šetnju; ko zna, možda bi se
našla kakva zgodna devojka i
po mom ukusu, a? Kako je bi-
lo?

— Tvrdo. Morao sam baciti
kuglicu sa svetlećom smesom
da bih oteo devojku pred no-
som gomili. Naoružani plaćeni-
ci intervenisali su čim sam iza-
šao iz zgrade. Petorica.

— Ubio si ih? — šapnu Su-
miko, pružajući ruku kroz re-
šetke da mu dotakne rame. —
Znam da nisi imao drugog iz-
bora, Les...

— Ne, nisam — odgovori on
tvrdim glasom. — Kao i sa o-
nom petoricom koja su me u
dva džipa presrela na putu. U
stvari, devojka ih je dozvala,
iako sam ja bio uveren kako
joj vid još ne može biti u tako
dobrom stanju da prepozna vo-
zilo koje juri mračnim putem...

— Zvuk motora — objasni
Sumiko. — Ako se često viđala
sa tim mladićem, onda je vero-
vatno prepoznala motor.

— Moguće, iako je bio u dži-
pu, a ne u policijskim kolima.
Pa da... ta ljubav je bez su-
mnje morala biti tajna; uzimao
je džip da bi je odveo nekud
daleko van grada. Slušajte!

Kao da potvrđuje pretposta-
vku Sumiko o zvuku motora,

jedan automobil žurno se približavao ulicom.

— A-ha! — javi se Tabasko. — Policijska kola. Naš debeli prijatelj samo što nije stigao!

— Lezite i pravite se da spavate — prošaputa ninda. — Budite tihi; želim da čujem o čemu govore u kancelariji, ako ne budu odmah ušli ovamo...

Otvaranje i zatvaranje vrata automobila, teški koraci na pločniku pred zgradom, zvuk obrtanja ključa u bravi.

Daske na podu zaškripaše i ninda izbroja u sebi. Jedan... dva... tri...

Trojica ljudi. Jedan od njih je šerif Laski, bez sumnje, a drugi Šonesi. Njihov hod je odmah prepoznao. Kao i sve druge naizgled nevažne sitnice, i taj detalj bio je čvrsto urezan u njegovu memoriju.

Škripa stolice u koju se spuštalo teško šerifovo telo. Druga dvojica ostadoše da stoje, dobar znak da je i treći čovek je dan od potčinjenih.

— Šonesi, zaviri i vidi šta rađe naši zatvorenici — promrmlija šerif. — Prokletstvo, kakva šašava noć, Milt!

— Imamo još pune ruke posla — odgovori treći čovek. Glas mu se ču malo jasnije, jer je Šonesi otvorio vrata, propuštajući trak svetlosti u zatvor.

— Tu su — reče. — Spavaju, prokleti bili!

— Sa tih vrata ne možeš videti ni da li je slon u ćeliji —

dreкну šerif. — Pridi rešetkama i pogledaj dobro, boga mu!

Kroz spuštene trepavice ninda je pratio Šonesijevo kretanje. Pažljivo je zavirio u sve tri ćelije, čak prodrmao rešetke da vidi da li su vrata još za ključana.

— Sve u redu, Majrone — promrmlija vraćajući se u prednju prostoriju, zatvarajući vrata za sobom. — Spavaju. Snom pravednika, što se kaže.

— Pravednici ne spavaju u zatvoru — odsutno reče šerif. — Prokletstvo, čovek ne zna prosto odakle da počne. Sva sreća što smo uklonili džip i mrtva tela pre nego što je rulja naišla putem, inače...

— Treba da nađemo devojkicu — hladno odvrati onaj po imenu Milt. — Drugi džip i momke koji su sve to izveli.

— Ti bi krenuo u poteru, a? — teško uzdahnu Majron Laski. — S kim? Ne znamo čak ni koliko ih ima, a nema ih malo, možeš se u to opkladiti!

— Da — složi se njegov sagovornik mrzovoljno. — Mora da ih je bila čitava gomila. Petorica na ranču, petorica kraj puta. Prokletstvo, pravi pokolj!

— I sve hladnim oružjem — zastenja šerif. — Jedan jedini metak je ispaljen, do đavola, a i njime je Rasti promašio! Ljudi, ovo mi se sve manje dopada, časna reč!

— Misliš da se meni dopada — procedi Milt. — Trebalo je da vidiš onu ludnicu na ranču;

gomila slepih ljudi koja urla tražeći nečiju krv. A nikome nije jasno čak ni šta se dogodilo! Majrone, ima li u ovoj tvojoj rupi nešto da se popije, boga mu! Grlo mi se osušilo od sve one prašine napolju!

— A-ha! — odsutno reče šerif, dižući se sa stolice. — Ima, ali moram flašu da zaključavam u kasi, inače bi je ovaj Šo nesi ovde slistio čim okrenem leđa. Kaži mi, Milt, je li sa Vendelom sve u redu?

— Sad jeste. I on je bio oslepljen tim prokletim bleskom svetlosti, ali se brzo snašao. Kao i obično. Ja, opet, mislim da... Šta je, Majrone? Šta bleneš u tu kasu kao da si video duha?

— Neko je preturao moje hartije — reče šerif zloslutno tihim glasom. — Neko proketo njuškalo je otvaralo moju kasu!

— Šta?!

Mora da su obojica pogledali najpre u Šonesija, jer ninda jasno ču kako obuća ovog drugog zastruga po podu kad je prebacio težinu tela s jedne na drugu.

— Nisam, Majrone, časna reč! — odgovori prigušenim glasom. — Boga mu, znaš da nikad nisam bio vešto sa tim tvojim šiframa!

— Prokletstvo! — zaurla šerif, zaboravljajući svoj malopređašnji optužujući pogled. — Prokletstvo!

— Šta je? — nasmeja se Milt. — Da nisi imao i nekih para unutra, a?

— N-ne, nije to... Boga mu, ako šćepam to proketo njuškalo, požaliće dan kada se rodio! Svući ću mu pantalone i naterati da sedi na kaktusu ne delju dana, tako mi boga!

Tihi zvučni signal toki-vokija preseče pljusak šerifovih psoski. Ninda nape sluh, ali je glas iz minijaturnog zvučnika prislonjenog uz uho šerifa bio preslab.

Srećom, iz šerifovih reči mogao se naslutiti smisao razgovora. Razgovora koji nije obećavao ništa dobro za njih troje...

— Da, vidimo sam — reče šerif najpre. — Jeste, to je u redu... Ne, nigde nikakvog traga... Ne, ne... Sigurno, oni su sigurno još uvek negde u blizini... I ti to misliš, a?... Pa da, kad bolje razmislim, čitava gužva je počela kada su ti ljudi stigli u grad, prokleti bili... Ha-h-aha! Kako da ne, kako da ne... Milt Wagner je ovde, a znaš da je on za takve stvari bolji od prokletog Indijanca, he-he-he!... Sigurno, javiću ti odmah ako doznam nešto zanimljivo...

Nekoliko trenutaka tišine, dok su se tri čoveka u prednjoj prostoriji bez reči zgedala.

— I ti misliš ono što ja mislim — tiho reče Milt Wagner.

— A-ha! Oni imaju neke veze sa čitavom ovom gužvom, smeo bih u to da se zakunem!

— Paaa, uskoro ćemo to i do znati, a?

Krenuli su prema vratima zatvora, sva trojica. Šerif je pre toga ipak ščepao flašu iz kase i zalupio za sobom njena vrata, reče nindi njegov sluh.

Malo je promenio svoj položaj na ležaju, kako bi što brže mogao da skoči i pređe u napad.

Ono što je čuo zvučalo je prilično zloslutno. Ova trojica ovde neće birati sredstva da iz njih izvuku ono što žele da doznaju...

*
* *

Gola sijalica blesnu pod tavanicom zatvora.

— Hajde, ustajte, spavalice — zaurla šerif. — Dosta je bilo izležavanja, boga mu!

Glumeći da se budi iz sna, ninda se sporo uspravi, trepćući očima. Spustio je noge na pod i još jednom pogledom proverio da li mu je drška katana što štrči iz torbe skrivene pod krevetom nadohvat ruke.

Katana, međutim, nije baš idealno oružje u ovako uskom prostoru. Kada do gužve dođe, a svakako će doći, šurikeni i gole šake mnogo bolje će mu poslužiti.

— Ovo je najgori hotel u ko me sam ikada odseo — sanjivo progundā Tabasko Pit u svom uglu. — U redu, jeste jeftin,

ali, do đavola, zašto čoveka ne ostave bar da odspava svoje!

— Ti tamo, zaveži! — dobaci Milt Vagner. Ninda ga proceni jednim pogledom: visok, uskih bokova i širokih ramena, poznih tridesetih godina. Otvrdlo lice i oči koje pokazuju da je taj čovek spreman na sve. Gipki pokret čoveka od akcije, uz to; Milt Vagner neće biti ništa manje ozbiljan protivnik od šerifa sa njegovim koltom za pojasom.

Vagner se uhvati sa obe ruke za rešetke drsko zureći u Sumiko koja mu mirno uzvratila pogled iz sedećeg položaja.

— Ako nemaš ništa protiv — otezao je on — ja bih počeo od ove devojčice ovde. Biće najlakše izaći s njom nakraj... a ako su ova dva tipa neki kavaljeri, propevaće pre nego što se njoj nešto loše dogodi, he-he-he! Gde ti je ključ od ćelije, Majrone?

— Otključaj mu — pokazao šerif glavom Šonesiju. I njegov pogled bio je prikovan za pune grudi devojke pod tankom bluzom.

— A opet — nastavljao je monotono Milt — kad bolje razmislim, možda i nije dobro da oni odmah sve ispričaju. Znate, ljudi, oduvek sam želeo da probam parče te žute robe, a nekako mi se za to nijednom nije dala prilika. Neki momci ko je znam tvrde mi da nikad ništa bolje u životu nisu okusili, znaš, Majrone...

— Može biti — promrmlja šerif. — Ta mala tu baš fino izgleda, nema šta!

Milt stupi u ćeliju pored Šonesija i zalupi vrata za sobom. Stao je kraj kreveta, cereći se.

— Baš fino! — složi se. — Pogledaj samo te sisice, Majrone! Njima ne trebaju one svilene ili najlonske ženske glupo sti da stoje pravo, odmah se vidi... Hajde, mala! Pokaži čika-Miltu šta kriješ pod tom bluzicom.

Mirnog, nepomičnog lica, ninda se uspravi i priđe rešetkama koje su ga odvajale od susedne ćelije.

! — Ostavi je na miru — reče tiho, zloslutnim glasom.

Na zvuk tog glasa Milt se trže i zagleda u dva tamonplava oka koja su ga fiksirala kroz rešetke. Nije mu prijao taj pogled, videlo se odmah, ali je brzo uspeo da se otrese nelagodnosti, ubeđen kako čovek sa druge strane rešetaka ne može učiniti baš ništa da ga omete.

— Ti si, dakle, dasa koji tuca ovo parče, a? nastavi da se ceri. — Ili je možda delite obojica? Čuo sam da tamo u San Francisku primenjuju sve moguće kombinacije, ha-ha-ha!

Ninda ne reče više ništa. Sumiko je i dalje sedela potpuno mirno, nalik statui. Čak je i Ta basko Pit uspeo da se obuzda, iako do uha ninde na trenutak dopre škrgut njegovih zuba.

— E, pa lepo! — uzdahnu Milt, saginjući se nad devojk

i pružajući ruku. — Kad već nećeš sama da se svučesh, onda to ja moram učiniti. Ili si se, možda, ipak predomislila, mala?

Ninda je motrio njegov pokret, prateći istovremeno reakcije druge dvojice. Ma kako mu se to malo svidalo, moraće dopustiti Miltu da razgoliti grudi devojke; to je najbolji način da se pažnja sve trojice koncentriše na taj prizor, pružajući mu priliku da izvede zamišljeni plan.

Miltova ruka grubo ščepa laku tkaninu i jednim trzajem otvori bluzu, kidajući nekoliko dugmadi.

Sumiko ne trepnu. I dalje je sedela potpuno nepomična, praznog pogleda uprtog pred sebe.

Sva trojica šumno uzdahnuše. Milt sporo obližnu iznenada suve usne.

— Čoveče! — reče skoro po božnim šapatom. — Čoveče... pa ovo se ne viđa svaki dan!

Krupne, čvrste dojke, sa bračavicama čiji vrhovi gledaju naviše, drsko i ponosno. Nema normalnog muškarca na ovoj planeti koji ne bi reagovao slično Miltu Vagneru...

Ili slično onoj dvojici koji se prosto guraju pred vratima će lije da bi bolje videli.

Desna ruka ninde načini jedva vidljiv pokret. Šuriken kratko i jedva čujno zazuja kroz ustajali vazduh.

Pogođen pravo u desno oko, mrtav onog istog trenutka kad vrh šurikena stiže do njegovog mozga, Milt Vagner se sruči na vrata ćelije čitavim telom. Nalik drvetu koje pada, jer ni kičma ni zglobovi nisu imali vremena da reaguju i saviju se pod iznenada povećanom težinom.

— Hej! — zinu šerif. — Milt? Koji ti je đavo, čoveče?

— Mrtav je, šerife — tiho reče ninda. — Nije poslušao moje upozorenje.

Stajao je sada na vrhovima nožnih prstiju, malo nagnut unapred i spreman na skok. Da li će morati da skače zavisilo je od šerifove reakcije. Šonesi kao protivnik trenutno nije uopšte vredan njegove pažnje; tupe oči tek sada mu se šire dok do uspavanog mozga prodiere pomisao da se dogodilo nešto što ne bi trebalo da se dogodi.

— Mrtav? — ponovi šerif na bijajući čelo. — Ali...

Tanak mlaz krvi iz Miltovog oka stiže do betonskog poda i poteče blagim nagibom prema šerifovoj čizmi.

— Krv! — prošaputa Šonesi, uzmičući sve dok leđima nije dotakao suprotni zid. — Krv, Majrone!

Delić sekunde šerif je buljio u potočić krvi, a onda glasno opsova i ruka mu polete prema koltu u futroli.

Ninda skoči.

— Ji-piii! — prodorno vrisnu Tabasko Pit u svojoj ćeliji,

takođe skačući na noge. Njegovoj prirodi tako dugo mirovanje u napetoj situaciji nikako nije odgovaralo; u času kada je ninda konačno stupio u akciju, on je jednostavno morao reagovati na takav način.

Koncentrisanog na to da čitavu energiju skoka prenese na prepreku pred sobom, nindu Pitov vrisak nije mogao omeštiti. Šerifova ruka, međutim, za stade na polovini puta do futrole, oči instinktivno skretoše na drugu stranu, donoseći nindi još nekoliko dragocenih delova sekunde.

Premda mi nisu bili ni potrebni...

Kao da je pod njom iznenada aktiviran snažan eksploziv, čitav prednji deo rešetke, zajedno sa zaključanim vratima, izlete iz zida pred naletom ninde, uz glasan zvuk pucanja spoja čelika i betona.

Šonesi je imao nesreću da se nađe na putu ljudskog bolida pred kojim je teška rešetka letele kao perce...

Šipke mu prikovaše telo i glavu za zid, tonući u meso, mrveći kosti. Čovek promuklo kriknu kad oseti da mu grudni koš puca, ali na usta mu navre samo talas crne krvi iz zdrobljenih pluća.

Odbacivši se levom nogom od betona, ninda promeni pravac svog skoka. Šerifovi prsti u istom trenutku se obmotaše oko drške kolta i on zgrči mišiće da ga potegne naviše.

Dve spojene pesnice ninde pogodiše ga u debeli trbuh i on odlete postrance na pod, ispuštajući oružje. Kao da pleše, ninda se još jednom meko dočeka na noge, odgurujući u stranu ispušteni pištolj.

Vrhom prstiju u mekoj obući, on pogodi šerifa u vilicu i kosti ponovo zapucketaše.

Teško se okrenuvši na bok, Majron Laski ispljunu krvavu gomilu polomljenih zuba na pod. Iskolačenim očima buljio je u čoveka koji je raširenih nogu stajao nad njim.

— Ne — zaista šerif, pokuša vajući još jednom da pljune krv nakupljenu u ustima. — Čekaj... nemoj...

Novi udarac u lice, ovoga puta mnogo snažniji i mnogo precizniji. Glomazno telo u pravom smislu reči odskoči nekoliko palaca od betona. Kada se ponovo sručilo natrag, začu se potmuo zvuk udarca.

Tako pada samo mrtvo telo. Zvuk sudara još živog čoveka sa preprekom sasvim je drugačiji...

Tabasko Pit šumno ispusti vazduh iz pluća i tiho opsova.

Iza ninde, sa veličanstvenom sporošću, rešetka koju je izvalio iz ležišta, polako poče da pada natrag, vukući za sobom Šonesijevo mrtvo telo, tako za glavljenost među šipkama da će pogrebnici imati muke da ga izvuku kad dođu po njega.

Udarcem nogom ninda odbaci svežanj ključeva ispao iz Šo-

nesijeve ruke kroz rešetke Pitove ćelije.

— Izađi i izvedi Sumiko — reče tiho. — Vreme je da napustimo ovaj odvratni grad.

Pit ščepa ključeve.

— A ono dete tamo, Les?

— Moramo je povesti u San Francisko. Neki od naših prijatelja naći će joj posao i pobrinuti se za nju — sleže Lesli ramenima. Njegovi prsti bili su zabavljeni time da iz šerifovog džepa izvuku toki-voki.

— Na trenutak sam gotovo pomislila da ćemo odavde otići ostavljajući posao ne završen — nasmeja se Sumiko prateći njegove pokrete. — Samo, da li je mudro upozoriti Vendela Laskija da dolaziš?

— Možda i nije, ali je on sada jedina spona sa Enohom Berklijem u San Francisku, devojčice. Mora nas odvesti do njega, na bilo koji način. Što se mene tiče, odgovara mi i ako pokuša da umakne; sledićemo ga i napasti kad pomisli da je uspeo da nas se otrese.

— A šta ako odluči da se bori? — dobaci Tabasko.

— Ako odluči da se bori na ranču, to će nam oduzeti prilično vremena. Dan već sviće, biće veoma teško približiti se zgradama ranča na kojima sigurno ima popriličan broj naoružanih ljudi. Nekako mi se ne ostaje u Bučers Kriku do sledeće noći, Pite.

— I zato ćeš sad da pokušaš da nateráš našeg prijatelja Las-

kija u bekstvo? — odmahnu plavokosi džin glavom. — Sve u svemu, ni na ovom poslu ja neću dobiti priliku za malo gi mnastike, je li tako?

— Žao mi je, Pite — osme- hnu se Lesli. — Ovde se sve odigravalo tako brzo da nismo imali vremena da podesimo pl- an tako da i tvoje pesnice do- đdu do izražaja! Drugi put, mo- žda, kad budemo imali više vre- mena. Sem toga, potreban mi je neko ko će brinuti o našoj prijateljici koju su hteli da u- biju — pokaza glavom prema ćeliji.

— Halo! — reče u mikrofoni, uključivši toki-voki. — Jesi li to ti, Vendele?

— Da? — začu se glas iz zvučnika. — Ko je to, do đavola?

— Moje ime ti ništa neće re- ċi, Laski. Prvi put smo se sreli pre nešto više od tri sata u tvo- joj klanici.

— Šta?!

— Znam znam, nisi me mo- gao videti — nasmeja se nin- da. — Moj mali vatromet te je zaslepio, dok sam ja odvodio devojkicu tebi ispred nosa. Sad žalim što ti nisam uzgred sju- rio onaj mesarski nož u trbuh, ali za to još ni sada nije ka- sno...

Zvučnik je neko vreme ću- tao, samo tiho šušteći.

— Gde se nalaziš, proklet bio?! — dopre konačno glas. — Odakle zoveš?

— Iz kancelarije tvog brata Majrona. Da ne zaboravim... imaš pozdrav od njega. I od Šo nesija, i tipa po imenu Milt Va gner. Poslednji pozdrav, nara- vno. Od sve trojice.

— Posl... Majron je mrtav?

— Da mrtviji ne može biti. U njegovoj kasi otkrio sam ne- ke vrlo zanimljive hartije, za- misli. I tvoje ime se pominje u njima, Vendele!

Ponovo tišina. U svojoj mašti ninda jasno vide još uvek nepo- znatog Vendela Laskija kako žurno izdaje naređenja svojim ljudima, stežući toki-voki u dr ugoj ruci.

I on bi ovo vreme mogao da iskoristi na sličan način, uosta lom!

— Pite, po kola — govorio je hitro, ali razgovetno. — Će- kaj pred zgradom. Sumiko, sp- remi devojkicu za put. Ja ću je preneti napolje kad dođe čas.

— Još uvek si tu? — dopre iz zvučnika glas Vendela Las- kija. — Halo?

— Da, tu sam. Sef je pun hartija, potrajaće neko vreme dok ih pregledam, a onda ću doći po tebe, Vendele!

— Koliko?

— Šta koliko? — nasmeja se ninda. — Koliko vremena?

— Do đavola sa vremenom! Koliko tražiš za materijal iz Majronove kase, boga mu?

— Mnogo tražim, Vendele. Bojim se da nećeš biti raspo- ložen da platiš kad čuješ ce- nu...

— Koliko, prokletstvo?

— Tvoj život, Vendele — ti ho reče Lesli u mikrofoni. — Ništa manje od toga neće me zadovoljiti. Krajnje je vreme da ovaj grad počne da živi pristojnim životom, bez vladavine straha koju je tvoja porodica na metnula pre ko zna koliko generacija!

Iz zvučnika dopre nervozan smeh, ali smeh u kojem nije bilo straha.

— Vrlo dobro, glupane! — reče Vendel Laski oštro. — Proпустio si priliku da se sporazumemo i moja ponuda više ne važi. Čovek koji tako glatko odbija dvadeset hiljada dolara mora da je jako glup. Dođi, onda! Ja te čekam, ovde na ranču!

— Dvadeset hiljada, a? — nasmeja se ninda u mikrofoni. — Nije loša ponuda, ali nije li to ipak premalo u zamenu za tvoj život, Laski?

— Rekao sam da ponuda više ne važi! — urlao je njegov sagovornik u mikrofoni. — Samo dođi; biću spreman da te dočekam!

— Uskoro, Laski, uskoro! Možda ne baš sada... nego onda kada me budeš najmanje očekivao...

Isključio je uređaj i nemarno ga odbacio u ugao. Ljudi Vendela Laskija bez sumnje su već na putu prema ovom mestu i nema više razloga da se zadržavaju u šerifovoj kancelariji.

Motor Pitovog automobila čuje se pred vratima, što znači da je vreme za pokret.

Priskočio je u pomoć Sumiko koja se borila sa opuštenim telom devojke u dubokom snu. Trenutak kasnije sve četvoro su bili u kolima.

— Nevolja ti je sa ovim malim mestima — progundala Pit kad ču da Laskijevi ljudi dolaze — što nemaš kud da se skloniš ako ne želiš da te vide, do đavola! Kako da ih izbegnemo, ako postoji samo jedan put odavde do ranča?

— Parking motela — mirno reče ninda. — Neće obratiti pažnju na nas, jer žure ovamo. Čim prođu, mi ćemo krenuti u suprotnom pravcu. Jednostavno, ali efikasno!

— A ako ipak krenu za nama?

Ninda mu ćutke pokaza šaku sa otvorenim dlanom. Na nje mu je ležala kuglica veoma slična onoj koju je upotrebio u klanici, ali je smesa u njoj bila drugačijeg sastava.

Eksplziv, ali eksploziv takve snage da bi se automobil pogođen jednom ovakvom kuglicom istog trenutka pretvorio u vatreni stub ispunjen sitnim komadima metala i ljudskih tela...

*
* *

Dvoja kola puna ljudi prole teše pored njih ulicom koju su

tek osvetljavali prvi kosi zraci sunca. Ninda je napeto motrio na njih, ali se nijedna glava ne okrete prema parkingu motela. Osmehnuvši se, on vrati kuglicu u skrovište pod odećom.

— Sad, Pite — reče kad kola obidoše benzinsku pumpu da bi sa druge strane prišla zgradi zatvora. — Više nas ne mogu videti!

Cereći se, Pit upali motor i oštro nagazi papuču gasa. Cvi-leći gumama kola poleteše, gutajući rastojanje do ranča.

— Koliko Laski još ljudi ima tamo, Les, šta misliš?

— Ne mnogo. Ovi koje smo upravo videli mora da su mu poslednji, računajući sve gubitke koje je pretrpeo noćas. Samo, neće on nas čekati, Pite!

— Misliš?

— Mislim da je već u brzim kolima, na putu za Oukherst i dalje, prema San Francisku.

— Hmmm... što ne znači da neće pokušati da nas spreči da krenemo za njim...

— Tačno. Mislim da je još u radio-vezi sa onima koji su ostali na ranču i grupom koja se upravo sada šunja oko šerifove kancelarije.

— Radio-vezi? Misliš da bismo mogli...?

— Naravno da bismo mogli — nasmeja se ninda, uključujući radio-uređaj ugrađen tamo gde se u sva kola obično ugrađuju radio-aparati, ili kasetofoni.

Ovaj uređaj, međutim, nije bio običan, jer su ga vešte ruke Sumiko preradile u univerzalni prijemnik za praktično sve talasne dužine, uključujući čak i vojne i policijske.

Ninda, se, međutim, opredelio za opseg blizak »civil bandu«, računajući s tim da je za Laskija bilo nepraktično da gradi posebne uređaje. Nije se prevario u toj proceni; samo nekoliko sekundi kasnije iz zvučnika dopre razgovetan, iako malo zadihani glas:

— ...a džip je ostavljen iza žbunja kod pumpe, gazda!

— Da li je Majronova kasa u kancelariji zatvorena, Klif?

Taj glas je odmah poznao. Vendel Laski još uvek nije ispuštao konce čitave igre iz ruku, nalazeći vremena da misli i o kompromitujućem materijalu koji se nalazi u kasi njegovog mrtvog brata.

Samo, da li je već krenuo u bekstvo, ili najpre čeka ishod posete šerifovoj kancelariji?

Krenuo je, ipak. Po jačini signala koji je dopirao do njegovih ušiju, ninda zaključio da je predajnik manje snage, jedan od onih kakvi se i ugrađuju u automobile. Maločas, kada je prvi put razgovarao sa njim, signal je bio mnogo jači, pokazujući da nepokretni predajnik na ranču radi sa mnogo većom snagom.

— Ne-ne znam — odgovori nepoznati plaćenik. — Ovaj... nisam baš obraćao pažnju na

kasu... Mislim, ta tri mrtva te la tamo, ona...

— Idi i pogledaj, Klif! — pre seče Laski mucanje svog sago vornika. — Odmah! Ako je za ključana, stvar je u redu; a ako nije, zaključaj je! Smisli neku šifru i javi mi je čim stigneš ponovo do kola! Jasno?

— Ne svraćamo na ranč? — upita Tabasko, iskoristivši to što se iz zvučnika neko vreme ništa nije čulo.

— Zašto bismo? Ako je i Vndel imao neki sef sa podacima o drugim ljudima, bez sumnje je poneo sve što mu može vredeti u San Francisko. Bučers Krik je postao prevruć za njega. Uostalom, i nama više odgovara da se sa njim obračunamo tamo gde ćemo mi, a ne on, biti na domaćem terenu!

Okrenuo se i osmehnuo Sumiko. Ona mu na trenutak do tače ruku.

— Kako tvoj pacijent, devojčice?

— Još spava. Lepa devojka, Les...

— Veoma lepa. Mislim da joj neće biti teško da se snađe u gradu, pa čak i sa vanbračnim detetom...

— Veruješ da će želeti da zadrži to dete? Tek je u drugom ili trećem mesecu, još uvek ima načina da ga se oslobodi!

— Ko zna? Otac deteta je mrtav, znaš.

— Je li? Neko od Laskijevih plaćenika?

— Rasti, šerifov pomoćnik — tiho reče ninda. — Bolje da to ona nikada ne dozna; on je bio taj koji je od Laskijevih zahtevao da ga oslobode i nje i deteta na onaj monstruozi na čin...

— Gazda! — začu se iznena da iz zvučnika. — Sef je zatvoren, nemate razloga da brinete. Šta sada da radimo?

— Sedite u kola i krenite prema Oukherstu. Taj tip koji me je maločas zvao bez sumnje je krenuo za mnom; hoću da ga stignete i eliminišete. Jasno?

Kratko oklevanje.

— Ko je to, gazda? Kako izgleda?

— Ne znam... ali jedno od onih troje, ili Sara Džejn Mer-ser, moraju biti sa njima... Kola... da li su pred motelom još uvek kola kojima su plavokosi i devojka stigli u grad?

— Hmmm... čini mi se da sam ih maločas video na parking... ali se ne bih smeo zakleti... Trenutak, gazda!

Lesli se osmehnu Pitu, a ovaj zavrte glavom.

— Čini mu se da ih video na parking — progunda. — Ti momci tako su žurili da ne bi videli ni slona na tom prokletom parking!

— Gazda! — javi se uzbuđeni glas iz zvučnika. — Nema kola! Mora da su već krenuli za vama!

— Onda za njima, Klif, prokletstvo! Za njima! I nemoj

me zvati dok ih ne ugledaš pred sobom, jasno?

— O kej, gazda! Krećemo!

Radio-veza se prekide i Leslie pruži ruku da malo utiša uređaj iz kojeg je sad dopiralo samo oštro šuštanje.

— Hoćemo li da stignemo La skija, Les? — zapita Tabasko.

— Ovaj »bjuik« ne izgleda ne što naročito spolja, ali pod haubom ima raketni motor, časna reč. Sâm sam radio prepravke na njemu, skoro mesec da na.

— Ne još. Želim samo da mu se približiš tako da nam ne može umaći kad shvati da mu njegovi ljudi više ne mogu pomoći...

— Kad shvati... Ahhh! Biće opet gužve, je li?

— Uskoro. Oni će nas prisiti, jer bolje poznaju ovaj put od tebe. Moramo ih zaustaviti, ne želim nikoga za leđima sve do San Franciska.

— Mogu li ja?

— Za nama idu dvojica kola — osmehnu se ninda. — Reci mi koja želiš, prva ili druga? To je najviše što mogu da ti prepustim!

— Prva! — isceri se Tabasko. — U stvari — ne! Želim druga! S njima će biti teže, jer će već biti upozoreni na opasnost!

— Onda ipak neka ti budu prva kola, Pite — reče Leslie ozbiljno. — Ne smemo izgubiti previše vremena sa njima, jer ne želim da mi Laski uma-

kne. Taj tip je lukav; kada shvati da je ostao bez podrške svojih plaćenika, može se izgu biti negde u dolini San Hoakim... a tamo tražiti jedna od ređena kola na putevima otprilike je isto kao i tražiti onu čuvenu iglu u plastu sena...

— Čekaj, do đavola! Želiš li ti da on zna da smo eliminisali njegove ljude, ili da misli da su još uvek negde iza njega?

— Želim da shvati da je ostao sam... ali da posle toga ne može više ništa učiniti da bi nam umakao.

— Uhhh... to nije baš jedno stavno izvesti; jer, ako zastanemo da sredimo plaćenike, on će odmaći!

Fini osmeh ozari lice ninde.

— Situacija otprilike tako stoji. Ali, ima rešenja.

Pit namršti čelo, siguran znak da duboko razmišlja. Lice mu pri tom dobi pomalo prazan izraz, za koji bi mnogi brzople to pomislili da pokazuje nedostatak inteligencije, verovatno zbog onog neosnovanog verovanja da su snažni i krupni ljudi obično manje inteligentni.

Tabasko Pit, međutim, posedovao je visoku inteligenciju; ništa manje od toga nije dovoljno za najbližeg saradnika jednog ninde, bez obzira što je proces razmišljanja kod njega tekao nešto sporije. Pitovi zaključci, ipak, temeljili su se uvek na čvrstoj osnovi zdravog razuma, dajući tako kvalitet vi

še njegovom druženju sa Leslijem.

Ninđe, ponekad, odlete suviše visoko, u same oblake, noše ni uverenjem u svoju nadmoćnost. U takvim prilikama pomoć Tabasko Pita uvek je bila dragocena, da Leslijeve zamisli analizira sa gledišta zdravog razuma, i proceni da li je nešto odista izvodljivo ili ne.

— Postoji rešenje — reče ko načno, neprestano bacajući po glede u retrovizor. — Drugo vozilo.

— Tačno — osmehnu se ninđa. — Pitanje je samo može li se ovako rano iznajmiti neki automobil u Oukherstu. I da li će tamošnje agencije imati dovoljno dobro vozilo za ovo što je nama potrebno.

— Hmmm... onda se moramo podeliti, a zatim... šta zatim, boga mu?

Lesli se nasmeja.

— Oprosti, Pite, ali namerno sam te naveo na pogrešan put, pominjući iznajmljivanje automobila. Postoji mesto gde se mnogo brže — nisam rekao i lakše — može doći do dobrog i brzog automobila...

Tabasko se isceri.

— Uzećemo jedno vozilo od tipova koji nas gone, je li tako? I to ono sa radio-stanicom! Tvoja sposobnost imitiranja glasova opet će nam dobro poslužiti!

Lesli se osmehnu, klimajući glavom.

— Potrebno mi je da još malo slušam tog Klifa kako bih mu mogao bolje imitirati glas. Kad nas ugledaju, neko vreme drži rastojanje između vozila, Pite; on će sigurno prenositi gazdi kako teče potera.

— O kej. Nego... šta ćemo sa Sarom Džejn, Les? Ako Sumiko ostane sama u kolima sa njom, može imati problema. Kad mala dođe sebi, svašta joj može pasti na pamet.

— Ona će ostati sa nama dvojicom. Nema drugog rešenja — zaključí ninđa. — A sad mi reci gde predlažeš da postavimo zasedu, Pite?

— Petnaest milja iza Oukhersta — reče Tabasko, gotovo bez razmišljanja. — Put za Mariposu na jednom mestu gradi serpentine koje onemogućavaju preglednost.

— Sumiko?

— Slažem se sa Pitom. — tiho reče devojka. — Jedino, ne dopada mi se ta zamisao sa Sarom Džejn... Vama će ona mnogo više smetati nego meni. Uostalom, ništa lakše nego dati joj još jednu dozu sredstva za spavanje, zar ne?

— To već predugo traje — odmahnu glavom Lesli. — Ne znamo koliko je dugo bila drogirana pre nego što sam je oteo iz klanice, a od tada je prošlo već mnogo sati. Bojim se da bi nova doza loše delovala na njen organizam.

— Evo ih! — upozori Tabasko Pit, još jednom bacivši po

gled na retrovizor. — Pristižu nas!

— Pojačaj malo tempo — reče ninda, bacivši i sam pogled u ogledalo. — Ionako ćemo uskoro projuriti kroz Oukherst, a tamo oni neće ništa pokušati. čekajući da svi zajedno izađemo na skoro prazan put prema Mariposi.

Cereći se zadovoljno, Pit da-de gas.

— Gazda! Gazda! — zaurla glas iz zvučnika. — Vidimo ih! Milju, milju i po ispred nas!

— Gde se sada nalazite, Klif? — javi se Laskijev glas.

— Četiri-pet milja pred gradom, ali oni prilično brzo voze!

— Nije važno. Pusti ih da prođu grad, a onda za njima! U ovo doba dana put za Mariposu praktično je prazan. Što manje svedoka, to bolje, je li jasno?

— O keji! Naši su, sasvim sigurno, nema šta da brinete! Gazda... zašto ne biste vi ostali u Oukherstu, a nama prepustili brigu za njih? Kad ih sređimo, možete se mirno vratiti, a?

— Ne, Klif. Ja idem i dalje napred, kao mamac. Oni ne mogu znati da ste im za petama, bar za sada, iako će im biti sumnjivo ako i posle grada nastavite da ih sledite. Klif... razgovor sa njima me ne zanima, razumeš?

Kratko oklevanje, a onda se Klifov glas ponovo javi.

— Hmmm... razumem, gazda. Ne brinite ništa... taj planinski put ionako je gadan; nikom neće biti sumnjivo što je jedan automobil sleteo sa puta i zapalio se!

— Baš ti hvala na lepim željama. Klif! — progundalo tiho Tabasko, stežući prste oko volana. — Imaćemo to u vidu kad se pogledamo licem u lice... a to će biti uskoro!

* *

Semafor u Oukherstu ponovo je bio zatvoren za njih, ali je auto-put bio gotovo prazan. Bacivši hitar pogled levo i desno, Pit projuri kroz crveno svetlo i ustremi se ulicom na koju je ukazivao znak sa natpisom »Mariposa, 34 milje«.

— Prešli su auto-put, gazda — javi se Klif. — Žuri im se, semafor je bio zatvoren.

— Sve je u redu. Još uvek održavam prednost od nekih pet ili šest milja pred njima. Imaš sasvim dovoljno vremena, Klif.

— O keji. Po mom računu, stvar će biti sređena za petnaestak minuta, a onda ću se ponovo javiti...

— Tako je, Klif. I podseti momke da ih čeka mastan bonus kad se vratimo u Bučers Krik!

— Jasno... hvala, gazda! Vi dimo se uskoro...

Pit iskosa baci pogled prema nindi, a ovaj klimnu glavom, odgovarajući na neizgovoreno pitanje. Da, čuo je sasvim dovoljno da bez teškoća može imi tirati Klifov glas.

Na zadnjem sedištu, pored Sumiko, Sara Džejn zastenja i pomeri se, tražeći očevidno udobniji položaj za svoje ukoče ne udove. Lesli po prvi put pažljivije pogleda bledo i umorno lice devojkice.

»Čudno«, pomisli. »Sve do sada s njom smo svi mi postupali kao da je upitanju neka stvar bez sopstvene volje. Nosili smo je tamo i ovamo, udarali po glavi da nam ne smeta, kljuкали drogama da bi spavala dok odlučujemo o njenoj sudbini. U čitavoj ovoj stvari ona je do sada epizodna ličnost, ali... ali, šta će se dogoditi kada konačno otvori oči i zapita šta se to događa sa njom?«

Kao da su Lesliejeve misli po krenule neki prekidač u njoj, Sara Džejn Merseu u tom trenutku otvori oči.

Krupne, svetloplave oči začuđenog deteta. Oči kakve pri staju tom nežnom i naivnom licu.

Samo...

Samo što pogled u njima nije ni nežan, ni naivan. Oštrom oku ninde nije moglo promaći kako je devojkica hitno proučila svoju najbližu okolinu, bez ika kvog traga iznenađenja na licu.

»Malo je ljudi sposobnih da u deliću sekunde, budeći se iz dubokog sna, potpuno precizno procene situaciju u kojoj su se našli«, pomisli Lesli. »A Sara Džejn to upravo čini!«

Kao da želi da ga demantuje, devojkica sklopi oči i duboko uzdahnu. Kada ih je, trenutak kasnije, ponovo otvorila, u njima je sada postojao samo začuđeni izraz male devojkice.

— Gde sam to ja? — upita Sara Džejn slabašnim, slatkim glasićem. — Ko ste vi? Kuda me vodite? Šta se dogodilo?

Sumiko joj blago položi šaku na mišicu. Da li je ona pri metila onaj prvi kratki pogled devojkice, ili je Sara Džejn uspe la da je zavara ovom novom maskom?

— Sve je u redu, Sara Džejn — reče Sumiko blago. — Daleko smo od Bučers Krika i onih koji su želeli da te ubiju. Istina, ne dovoljno daleko, ali mislim da nemaš više čega da se plašiš.

Sara Džejn ovlaži pune, sočne usne, ispod oka dobacujući pogled tom zgodnom preplanulom muškarcu ozbiljnog lica i tamnoplavih očiju koji je pažljivo posmatra sa prednjeg sedišta.

— Vi... vi ste me spasili... iz klanice?

— Da, ja sam to bio, Sara Džejn — odvrati ninda sa osme hom na licu. — Žao mi je ako sam na momente bio pomalo grub, ali nisam imao drugog

izbora. Oni bi te hladnokrvno ubili, da to nisam učinio...

— Znam — ona opet sklopi oči, mučenički se osmehnuvši. — Taj strašni grad... i strašni ljudi... I nigde nikoga da te uzme u zaštitu! Recite mi... ko ste vi? Kako ste se stvorili... tamo?

— Bojim se da sada nemamo previše vremena za takve razgovore — osmehnu se umirujući ninda. — Potera nam je za petama i moramo naći naći na da ih se oslobodimo. Kaži mi, Sara Džejn, osećaš li se dovoljno snažnom da nam pomogneš?

— Uhh... ovaj, da... Recite samo šta treba da učinim?

— Nas troje ćemo uskoro iskočiti iz automobila i postaviti zasedu poteri.

— A ja? I ja idem sa vama?

— Da, tako je. Sumiko — ta devojka pored tebe — mora produžiti kolima kako nam Vendel Laski ne bi predaleko umakao.

— Vendel Laski — prošaputa Sara Džejn. — On je ispred nas?

— Da. Želim da nas on odvede do Enoha Berklija u San Francisku.

— Gospode bože! Enoh Berkli i Vendel Laski! I vi... vi želite da se obračunate sa njima? Obojicom?

— Sa obojicom — potvrdi ninda sa osmehom na licu. — Po moći ćeš nam u tome, Sara Džejn?

Neobičan izraz na trenutak prelete ljupkim licem devojke.

— O, da! — reče usrdno. — O, da! Jedino... nisam sigurna da vam mogu pomoći...

— Bojiš se? — tiho upita Sumiko.

Sara Džejn se ugrize za usnu.

— Volela bih da mogu da kažem kako se ne bojim, ali...

— Nije sramota bojati se — uteši je Sumiko. — Znamo koliko su opasni njihovi plaćenici, ali moji prijatelji već su pokazali da mogu da izađu na kraj sa njima.

— Dovršavajte uvode! — progundā Tabasko Pit. — Približavamo se serpentinama!

— Sad malo povećaj rastoja nje, Pite — ninda je obe ruke zavukao u torbu bačenu pod noge ispred sedišta, birajući iz nje još nekoliko predmeta koji bi mu mogli koristiti. — Mi ćemo uskoro iskočiti, Pite. Sumiko, budi spremna da predeš za volan. Sara Džejn?

Devojka ga pogleda. Uz sav strah koji je morala osećati, ni je mogla a da ne pokaže divlje nje prema tom snažnom muškarcu ozbiljnog lica i dubokog, muževnog glasa.

— Ja... šta treba da učinim?

— Samo da ih navedeš da se zaustave. Ponašaćeš se kao da si umakla iz naših kola, trčati i mahati rukama prema njima...

— A šta... šta ako pucaju?

— Neće imati vremena za to, Sara Džejn, obećavam ti!

Ona klimnu glavom.

— U redu — reče jedva čujno. — Učiniću to...

Lesli pogledom potraži oči Sumiko. Devojka na trenutak obori trepavice, dajući znak da je razumela ono što joj je ninda rekao pogledom.

— U redu, Pite! — reče ninda obrćući se i proučavajući serpentine kojima se put poste peno uspinjao uz planinu. — Kad ja kažem, zaustavi!

Pogled ninde sada je brzinom munje prelazio sa serpentina na ogledalo retrovizora; neprestano je morao upoređivati te dve slike u svom mozgu, procenjujući brzinu progonitelja, kako bi u pravom trenutku odredio najpogodnije mesto za zasedu.

Još samo malo... krivina koja sada sledi potpuno je zaklonjena od pogleda iz kola koja ih progone...

Samo da vidi odgovara li zemljište onome što mu je potrebno...

Da... moglo bi biti malo pogodnije, ali mu niko ne garantuje da na putu do Maripose zaista ima pogodnijih mesta. Prema tome...

— Sad, Pite!

I ne čekajući da se kola zaustave, on iskoči na svoju stranu. Za biće sa refleksima ninde skok iz vozila koje se kreće brzinom od svega pedesetak milja na čas nije posebno težak

zadatak, tako da je imao vremena čak i da zastane i izbliza osmotri okolinu pre nego što se »bjuik« sasvim zaustavio.

Sumiko iskoči na desnu stranu, da bi hitro optrčala automobil spreda i zauzela mesto koje joj je Tabasko oslobodio. Ovaj pomože Sari Džejn da se iskobelja, snažno zalupivši zadnja vrata. Trenutak kasnije, »bjuik« ponovo jurnu uzbrdo; kada se pojavi u vidnom polju progonitelja, oni neće imati ni kakvog razloga da sumnjaju da se u međuvremenu zaustavljao.

— Trči, Sara Džejn! — zapovedi ninda, dok mu je pogled počivao na licu devojke. — Dole, niz stranu, kako bi te što pre ugledali!

Na njenom licu borila su se razna osećanja, ali ona poslušno potrča pokazanim smerom, zadižući skute one bezoblične haljine u kojoj je trebalo da bude prineta na žrtvu.

Ninda je dobro proračunao. Pokazujući Pitu pravac, on utrča uz nagib iznad puta i potrbuške se baci na zaravnjenu stenu koju su graditelji morali zaseći da bi pored nje prošao put.

U času kad primete Saru Džejn progonitelji bi trebalo da se zaustave...

Tačno ispred stene!

Gume zaškripaše po neravnom asfaltu i do uha ninde dopreše uzbuđeni povici. Zanoseci se, dva vozila, jedno za dru-

gim, počese da se zaustavljaju.

Na taj znak, Sara Džejn se okrete i pogleda naviše.

— Rasti! — povika glasnim, zvonkim glasom, bez imalo straha u sebi. — Pazi, Rasti, zaseda!

Usne ninde razvukoše se u osmeh. Imao je razloga da bude zadovoljan sobom; ubiti dve muve jednim udarcem omiljena je strategija nindi...

Naveo je progonitelja da se zaustavi i istovremeno utvrdio na čijoj se strani zaista nalazi Sara Džejn Merse.

Sva sreća što joj nisu rekli da je Rasti, njen ljubavnik, već mrtav, inače ovaj plan ne bi mogao upaliti.

Ali, trenutno Sara Džejn nije više bitan faktor u obračunu koji se priprema. Svoju malu ulogu ona je odigrala; sada je red na njih dvojicu.

Lesli i Tabasko Pit se zгледаше i ninda podiže jedan prst, pokazujući Pitu da prva ko la pripadaju njemu. Nešto su bliže ovom mestu od drugih, što znači da će obojica u isti čas stići do svog cilja, s obzirom na veću brzinu kretanja ninde.

SADA!

Kao tigrovi, njih dvojica se vinuše u vazduh; Lesli sa vakizašijem u desnoj šaci, Tabasko Pit goloruk. U obračunu na bliskim odstojanjima njegove pesnice mogu biti isto tako efikasno oružje kao oštrica od čelika!

Vrata na kolima već su se otvarala, ali su svi pogledi ljudi u njima bili uprti naniže, prema devojci koja je kričala i mahala rukama.

Još u skoku, ninda pogledom prebroja svoje i Pitove protivnike.

Po četvorica, i u jednim i u drugim kolima. Vozače može odmah eliminisati, jer nijedan od njih neće imati vremena da se umeša. Dvojica iskaču desno, po jedan levo; tu je jedina stvarna opasnost, jer će ljudi na suprotnoj strani puta imati nešto više vremena za reakciju.

Piistolji u rukama, ne više puške. Ni to nije dobro; na ovom rastojanju pištolj je pogodniji, a svi koje vidi drže oružje u rukama na način koji pokazuje da će njime i umeti da se posluže.

Sve to u magnovenju je proleto kroz misli ninde, mnogo pre nego što su mu stopala dotakla asfalt. Obuhvatio je čitav prizor jednim pogledom i u glavi već imao jasnu sliku šta će se i kako odigrati u narednih nekoliko desetina sekundi.

On stiže do asfaltne površine bez šuma, ali teško telo Tabasko Pita nije bilo toliko spretno.

Pogledi osmorice ljudi kao jedan se ustremiše prema njima; osmora usta se otvoriše da ispuste krik iznenađenja i upozorenja.

Onaj koji je izašao na prednja desna vrata prvih kola

bez sumnje je Klif; u ovakvim bandama vođa je obično opasniji od svojih sledbenika i zato ga mora posebno držati na oku, bez obzira što je kao cilj dodeljen Tabasko Pitu...

Da!

'Krajičkom oka Lesli vide da je Klif prvi koji je uspeo da sa izrazom mržnje na licu podigne svoje oružje, ali isto tako vide i da je Pit spreman na taj potez.

Prignuvši se da se zakloni iza automobila, plavokosi džin se kao igrač ragbija baci na čpveka koji je ukočeno stajao na njegovoj strani, sa jednom rukom još uvek na vratima.

U tom trenutku ninda stiže do svoje prve žrtve. Gotovo u istom položaju kao i Pitov protivnik, čovek vrisnu, pokušavajući da desnu ruku pištoljem okrene prema prilici koja je ne shvatljivo velikom brzinom jurila na njega.

Padajući na koleno, ninda ga ščepa obema rukama oko boka i naglo se ispravi, izdižući čoveka teškog najmanje sto šezdeset funti kao da je lutka od krpa. Koristeći početni zamah, on ga s lakoćom prebaci preko krova automobila, tačno prema zapanjenim licima dvojice koji su stajali na drugoj strani, još uvek ne shvatajući šta se to događa.

Tabasko Pit u međuvremenu izvede nešto slično. Ili možda malo grublje, zavisi od ta

čke gledišta...

Glava žrtve koju je, slično nindi, ščepao obema rukama, pogodi ivicu krova tako snažno da lim zazvoni, a kola se zatresu na točkovima. Dovršavajući taj pokret, Pit odbaci nepokretno telo na asfalt, grabeći levom rukom kroz otvoreni prozor.

Vozač vrisnu kad ga čelična šapa ščepa za kosu, povlačeći mu glavu napolje, kroz prozor. Zakratko; ostrim pokretom ručke naniže, Pit mu kao piletu slomi vrat na donjoj ivici proreza, bacajući se na asfalt jer je krajičkom oka video kako se čovek sa druge strane kola saginje da bi kroz otvorena zadnja vrata ispalio hitac u nje.

Znajući da će u narednih nekoliko trenutaka dvojica protivnika na suprotnoj strani drugih kola imati sasvim dovoljno problema sa teškim telom koje još prema njima, ninda koncentrisa svoju pažnju na Klifa. Onaj koji se saginje da kroz zadnja vrata puca na Pita ne može pogoditi prvim hicem, jer je Pit već u parteru.

Sve se događalo upravo onako kako je i zamišljeno u svom skoku. Najteži deo posla, zapravo, bio je završen; ovo što on i Pit sada treba da učine jeste obična formalnost...

Šuriken zazuja kroz vazduh, zaustavljajući Klifa na najvišoj tački dugog skoka koji je trebalo da ga vrati na unutrašnju

stranu puta i dovede do mesta odakle će iz neposredne blizine moći da sruči hitac u telo Tabasko Pita ispruženo na asfaltu.

Osetivši udarac u grudima, Klif okreće glavu prema nindži, kao da mu instinkt u poslednjim trenucima života odaje ko ga je ubio. Usta mu se otvoriše da ispuste krik protesta; pobuna protiv smrti je, to nindže zna, najčešće kod ljudi od akcije kada shvate da je njihovim borbama došao kraj...

Pucanj prasnu u međuvremenu, ali metak prozvižda visoko iznad opruženog Pita, odbijajući se od stene na suprotnoj ivici puta. Tabasko se već podizao na prste ruku i nogu, spreman na novi skok, ali za njegovom intervencijom više nije ni bilo potrebe.

Kao otrovna zmija, drugi šuriken zari svoje zube u vrat strelca, bacajući ga preko ivice puta niz strminu. Nindža je već bio u novom skoku; obilazeći automobil, on stiže do neuredne gomile udova u koju su se pretvorila dva živa i jedan mrtav čovek, bačeni na neravni asfalt.

Jednom od one dvojice koji su bili na suprotnoj strani lobanja je prsila kad ga je telo njegovog prijatelja bacilo na tle; taj koji je nindži poslužio kao projektil, ošamućeno se ko prcao, a pod njim je ležao treći, zamagljenim pogledom tra-

žeći neki cilj za pištolj koji je još stezao u šaci.

Vakazaši blesnu na jutarnjem suncu; jedna odsečena glava zakotrlja se niz strminu, od skaćući od stena i obilato ih zalivajući kapljicama krvi. Dopršavajući započeti kružni pokret oštrice, nindža zari vrh va kizašija u grlo treće žrtve, prikrivajući ga za asfalt i držeći tako sve dok ne prestadoše konvulzivni pokreti udova i tela koji se uzaludno bore sa smrću.

Kao da vreba samo taj trenu tak, oblak koji je sve dotle mirovao nad planinom došunja se preko neba i zakloni sunce.

Nindža podiže pogled sa krvi koja je potekla po neravnom asfaltu i dalje, niz padinu, nalik onim potočićima kakve stvaraju prolećne kiše.

Zašto je nebo iznenada tako mračno? Nije li to opet ona poznata crna mreža koja će pod setiti na poznato pitanje...

»Da li je ovo — ova krv koja ti teče pod nogama — zaista ono što si želeo?«

*
* *

— Sve u redu, ortak? — zabrinuto upita Tabasko Pit.

Nindža se prenu i osvrte oko sebe. Nad njima sunce ponovo zasja: onaj oblačić od maločas

već je ponovo klizio prema vrhu planine.

— Sve u redu, ortak — odvra ti sa osmehom. — Idi po devojku.

Pitev pogled odluta niz strminu, i on se isceri.

— Hitra je poput kože — reče. — Pogledaj samo kako praši, čim je shvatila da njena ekipa gubi igru!

— Moraš je stići, Pite. Potrebna mi je u San Francisku. I pre. Po svemu sudeći, ona je do guše umešana u ovu priču i nije samo naivna žrtva, kako smo u početku mislili.

Uzdahnuvši, Pet se sjuri niz strminu, preskačući stene. Sara Džejn i dalje je trčala, ali je ninda bio siguran da će je Pit uskoro stići. Ne manje brz od nje, ali daleko izdržljiviji, Tabasko je veoma dobro znao da se vreme štedi tako što se ne žuri u samom početku potere, nego tek kasnije, kada progonjeni počne da se zamaraju.

Odgurnuvši mrtvo telo vozača na put, Lesli dohvati mikrofon radio-telefona.

— Gazda! — reče zadihano, glasno koji je bio verna kopija Klifovog. — Gazda... nije uspeo...

— Šta? Šta si rekao, Klife? — dopre odmah odgovor. Vide lo se da Laski u svojim kolima nestrpljivo čeka da mu se Klif javi.

— Prokletstvo... ti momci su baš gadni... ali smo ipak sredili dvojicu...

— Govori jasno, čoveče! — zvučnik je vibrirao od jačine Laskijevog glasa. — Šta se do godilo? Niste ih zaustavili?

— Ne... imali su prokleti au tomat uz sebe i sredili kola sa ostatkom mojih ljudi...

— I? Gde su sada? I dalje iza mene, je li?

— Jeste, gazda... ja sam izgubio jednog čoveka isto... ali ih još držim na oku...

— Prokleti nesposobnjakovići! — urlao je Laski. — Niste vredni ni deseti deo onih para koje vam plaćam. Koliko ih je bilo u tim kolima, boga mu?

— Četvorica, rekao sam, gazda — smeškao se ninda imiti rajući Klifov glas. — A dvojicu smo sredili... izbacili su njihova mrtva tela iz kola na put...

— I to je nešto, boga mu...

— Gazda... kad biste ih vi sačekali sa svojim ljudima, a mi došli otpozadi... možda bismo mogli da ih uhvatimo između dve vatre...

Laski nije dugo razmišljao o ovoj sugestiji. Uostalom, Lesli je znao da mu se neće dopasti; tipovi poput njega nisu oduševljeni mogućnošću da neki ko mad olova povredi njihovu dragocenu kožu.

— Ne, Klif. Nemoguće. Mi već ulazimo u Mariposu, a znaš i sam da je odatle i kroz dolinu San Hoakim put pre-

pun vozila. Ne želim još i policiju iza sebe, prokletstvo!

— Uh... ovaj, u redu... da ih sledim onda i dalje!

— Naravno! — zapucketa u zvučniku. — Sedi im na vratu, proklet bio, kao što i oni sede meni na vratu! Ne verujem da će se usuditi da nešto preduzmu na otvorenom putu, dok si im ti iza leđa, naročito ako ih je ostalo samo dvojica. Kad jednom stignemo u Frisko, zametnućemo im trag po ulicama. Jasno?

— U redu, gazda... sasvim jasno: sedite im na vratu do San Franciska...

— Tako je, Klif. A tamo ćemo naći načina da se obračunamo sa njima!

Smeškajući se, ninda prekinde vezu i odloži mikrofona u njegovo ležište. Laskiju se cela ova gužva sve manje dopada, očigledno, čim odlaze njeno razrešenje nadajući se Berklijevoj pomoći. A što se tiče njegovog plana da zametne svoj trag na ulicama San Franciska, mogao se odista samo nasmejati, jer se time zapravo Laski gotovo do kraja prepuštao u ruke svojim gonjocima koji ga poznaju daleko bolje od njega...

Na padini ispod puta, Tabasko Pit je vukao za sobom devojku koja se samo slabašno opirala, očigledno već iscrpljena na trčanju. Leslie pokrete kola stotinak jardi napred, ola-

kšavajući tako Pitu da stigne do njih.

Sunce je već nemilosrdno žarilo sa neba, pa je Tabaskovo lice bilo obliveno znojem kada je gurnuo Saru Džejn na zadnje sedišta i bacio se pored nje, teško dišući. Ne oklevajući ni trenutka, ninda dodade gas, hitajući da smanji rastojanje između sebe i Laskija.

— Uhh... — zastenja Tabasko. — Prava divlja mačka, ča sna reč. Nije prestala da se ko prca sve dok je nisam pogladio po obrazu!

Sara Džejn sklupčala se u uglu sedišta, dahćući otvorenim ustima. Kosa joj je bila gotovo sasvim mokra, a haljina joj se lepila za telo, ocrtavajući njene raskošne obline, ali je iz očiju i dalje sevao plamen čiste mržnje prema ovoj dvojici ljudi koji su se tako nemilosrdno poigrali sa njom, koristeći je za svoje ciljeve.

»Ovo zvuči gotovo kao kratka priča o životu Sare Džejn Merser«, pomisli ninda. »Muškarci će je uvek koristiti za svoje ciljeve... najviše zbog toga što ih previše voli!«

Čekajući da devojka povрати dah, on svu svoju koncentraciju posveti vožnji tim zavojitim putem gde je svaka nova krivina na ujedno i nova opasnost za kola koja se kreću prosečnom brzinom od gotovo stotinu milja na čas. Takvom brzinom, istina, ovuda je mogao da vozi samo čovek sa refleksima je-

dnog ninde, koristeći do maksimuma činjenicu da vreme za njega, u izvesnom smislu, teče sporije nego za obične ljude.

— Hej! — prostenja Sara Džejn. — Do đavola, čoveče... pa ti ćeš nas sve pobiti ako tako nastaviš!

Ninda ne odgovori. Sva nje-gova pažnja u tom trenutku bila je posvećena pokušaju da bezbedno izvuče kola iz krivine pod kojom se teren oštro obrušavao u provaliju duboku gotovo stotinu jardi.

Sara Džejn vrisnu i pokri lice rukama. Tabasko Pit se glasno nasmeja.

— Vi ste ludi! — prošaputa ona kad shvati da se ništa strašno nije dogodilo. — Pustite me da izađem odavde, prokleti bili!

Ninda nađe trenutak vremena da je pogleda u lice. Da, to je ono što je i očekivao; maska bezazlene devojčice je spala i u njega su sad buljile krupne, zle oči na licu izobličenom od mržnje.

— Pričaj, Sara Džejn — reče on preko ramena. Smanjio je brzinu, jer je sada na putu u neposrednoj blizini Maripose bilo sve više drugih vozila.

— Šta hoćete od mene, do đavola? Ja vam ništa nisam učinila!

— Pevaj, mala — umrno reče Tabasko Pit. — Do San Franciska imamo još priličan komad puta, a ova vožnja je baš dosadna!

Ona tvrdoglavo začuta, skrećući pogled na skolinu i grizući usne.

— Rasti je mrtav, Sara Džejn — reče ninda ravnodušno. — Od njega se više ne možeš nadati da će ti pomoći!

— Lažeš! To nije istina!

Konačno osetljiva tačka. Sva ki je čovek ima, naravno, a ovu i nije bilo tako teško otkriti...

— Istina je. Ja sam ga ubio. Još u Bučers Kriku, kad je stigao džipom sa svojim prijateljima.

— Lažeš! Lažeš, proklet bio!!!

Ninda je ćutao, čekajući da se smiri bura jecaja koja provali iz grudi devojke. Pre ili kasnije, ona će morati i sebi da prizna činjenicu da Rastija nije videla od časa kada su se džipovi zaustavili pored puta...

— Ne razumem zašto toliko plačeš — dobaci ninda nešto kasnije, dok su kola hrlila zao bilaznim putem oko Maripose, tražeći ulaz na auto-put. — On je bio spreman da te žrtvuje, tamo u klanici. Nije ni prstom mrdnuo da ti pomogne.

— Ni to nije istina! Sve ono bila je predstava za one glupane iz Bučers Krika! Vendel ne bi dopustio da se meni nešto dogodi!

— O-ho! I Vendel Laski je u igri kod tebe? — iznenadi se Tabasko. — I ti mu još veruješ? Ja takvom tipu ne bio po verovao da čuva ni gnezdo zvečarki, mala!

— Svojim ušima sam čuo kad je Laski naredio da te ućutkaju, Sara Džejn — dodade ninda. — Ništa mu ne duguješ, veruj mi. A što se Rastija tiče, on je bio potpuno ubeđen da će te žrtvovati u onom odvratnom ritualu i bilo mu je potpuno svejedno što će se to doгодiti. Dete koje nosiš osudilo te je na smrt, Sara Džejn; oni su hteli jednim udarcem da operu Rastija, a tebe uklone sa puta. Verovatno zato što si u međuvremenu previše saznala o njima...

Mnogo kasnije, dok su kola hrlila putem između Maripose i Mersedea, svega pola milje iza Sumiko i nešto malo više iza Laskija, Sara Džejn počela da govori, smirena i suvih očiju...

Priča kakvu je ninda i očekivao. Grad koji živi u strahu, pod vlašću porodice što već generacijama vodi glavnu reč, ne milosrdno gušeći svaki pokušaj otpora. Strogi, puritanski kodeks ponašanja nametnut još davno od članova verske sekte koji su pobegli u pustinju južno od Oukhersta da bi sačuvali svoj način života od progresa, koji je krupnim koracima stižao u Kaliforniju...

I najmanji greh strogo je kažnjavan, pred čitavom zajednicom okupljenom u velikoj prostoriji stare klanice. Šibanjem za početak, ili još strašnijim kaznama, ako je prekršaj bio težiji. Za neverstvo, krađu, ubis-

tvo, postojala je samo jedna kazna: smrt.

Srce grešnika sagorevalo je na lomači, uz oduševljene krike gomile koju u trans dovede isparenja narkotika čiju je tajnu neko iz porodice Laski pre stotinak godina ukrao od Kineza koji su gradili pruge po Kaliforniji. Niko nije smeo da se pobuni protiv takvog načina života i danka što ga je porodica Laki po tradiciji uzimala od svih ostalih stanovnika Bučers Krika; do zuba naoružani plaćenici, okupljeni tobože da bi grad štitili od dodira sa grešnim ostatkom sveta unao-kolo, nemilosrdno su se obračunavali sa nezadovoljnicima.

Enoh Berkli, rođak Laskijevih sa majčine strane, prvi je došao na ideju da kodeks Bučers Krika proširi na ceo svet. Samo fanatiku nešto takvo moglo je pasti na pamet, ali je Enoch Berkli i bio fanatik. Preselio se u »jazbinu greha«, u San Francisko, povlačeći za sobom mladiće spremne da mu pomažu u tom zadatku.

Nijedan od tih mladića nika da se više nije vratio u Bučers Krik i zato je u gradu uvek bilo mnogo više devojaka... Što je Laskizevima i njihovim plaćenicima savršeno odgovaralo, naravno.

Monotonim glasom Sara Džejn je ispričala priču o orgijama na ranču, orgijama za koje roditelji devojaka misle da su ver-ski obredi. Nijedna od njih ni-

kada nije ispričala šta se sve tamo događa, svesna da i nju i one koji bi to doznali od nje čeka samo smrt na lomači.

One najlepše, kao Sara Džejn, služile su za zabavu Laskijevima i najužem krugu njihovih ljudi. Da, ona je znala da više nije u milosti Vendela Laskija, inače je nikada ne bi pre pustio Rastiju. Pokušala je da izvede trik sa njim, priznala je; znajući da je u drugom stanju, rekla je Rastiju da je on otac. Bio je to jedini način da se izvuče iz kruga devojaka za zabavu i stekne muža koji nešto znači u Bučers Kriku. Sve ostale devojke završavale su u braku sa mnogo starijim muškarcima, onima koje bi Laskijevi odredili kao bračne partnere.

Da, sada veruje da je i Rastij hteo da se reši nje i deteta. Veruje čak i da bi je ubili i spalili njeno srce na lomači. Bila je glupa, užasno glupa...

Tabasko Pit upitno pogleda Leslija i ovaj klimnu potvrdno glavom. Devojka što sada jeca u uglu sedišta govorila je istinu; sve što je ispričala odista se događalo u Bučers Kriku.

U međuvremenu, troja kola su i dalje jurila prema San Francisku, na međusobnom rastojanju od nekoliko stotina jardi. Mersed, Terlok, Modesto i druga mesta u dolini San Hoakim ostala su za njima pre nego što su oštro skrenuli, na zapad, prema Ouklendu i Zalivu San Fra

nciska. Uskoro će preko Bej Bridža, mosta dugog oko osam i po milja, koji vodi i preko ostrva Jerba Buena, stići na drugu obalu zaliva i ući u San Francisko.

Ninda iz džepa izvuče svežanj sa deset hiljada dolara uzetih iz kase šerifa Laskija i dobaci ga Tabasko Pitu, pokazujući glavom prema devojci.

Prenula se i podigla glavu kada su se kola iznenada zaustavila.

— Šta se dogodilo? — upita.
— Zašto smo stali?

— Uzmi ovo — reče Tabasko, purajući joj svežanj novčanica u šake. — Tamo su stepenice kojima možeš sići na niži nivo ove petlje, a u blizini autobuske stanica. Pet milja odatle je auto-put sever—jug. Kretni na koju god hoćeš stranu; jedino ne u San Francisko. Jasnno?

Ona je nekoliko trenutaka zapanjeno buljila, najpre u njih, a onda u svežanj novčanica u rukama, ali to nije dugo trajalo.

Iskočila je iz kola i potrčala u svojoj smešnoj dugoj haljini. Nije se nijednom okrenula pre nego što je sišla niz stepenice i izgubila im se iz vida.

*

* *

»Crkva svetog otkrovenja« u Hejt—Ašberiju, na istočnoj ivi

ci parka Goldn Gejt, nekada je bila sedište nevelike kompanije za promet voćem i to se odmah videlo, uprkos trudu stručnjaka za spoljno i unutrašnje uređenje koji su pokušali da daju novi lik nezgrapnoj dvospratnoj zgradi.

Ninda je ovoga puta imao do voljno vremena da upozna svaki detalj okoline i same građevine, koristeći originalne planove ukradene iz arhive graditelja. Ako je Enoh Berkli i izveo neke izmene, njemu neće biti teško da se orijentiše u novom rasporedu.

Najzad, nije bilo razloga za žurbu; zgrada je imala samo dva izlaza i nije bilo posebno teško motriti na njih i danju i noću. Tako je trojka sa sigurnošću znala da je i Vendel Laski unutra od časa kada je utčao u nju kao da ga svi đavoli gone.

U ovom trenutku, međutim, Tabasko Pit čuvao je samo zadnji izlaz. Na onaj prednji, glavni, upravo je ulazio Lesli, spreman na konačni obračun sa »svetim otkrovenjem«...

Ne baš svečano i dostojanstveno, u stvari. Čak ne ni naročito upadljivo...

Onaj ko bi u ovo predvečernje motrio na glavni ulaz hrama, ne bi mogao zapaziti ništa upadljivo na pridošlicama koje su se iskobeljale iz taksija. Istina, bio je to prilično neobičan par; nekada visok, ali sada oronuo i povijen starac potpuno sede kose i izbornog lica u odeći

konzervativnog poslovnog čoveka i niska žena duge plave kose i upadljivo plavih očiju u isto tako strogoj, zatvorenoj haljini.

Mladić širokih pleća na ulazu samo pređe pogledom preko njih. U poslednje vreme »Crkva svetog otkrovenja« okuplja la je sve više zainteresovanih za propovedi prečasnog Enoha Berklija, ali su sumnjičavi tipovi među njima bili veoma retki. U najgorem slučaju, mogla se očekivati poseta inspektora koji se raspituje da li se u crkvi poštuju protivpožarni propisi...

Starac, međutim, zastade tačno pred njim i oštro ga pogleda ispod čupavih belih obrva.

— Mladi čoveče — progovori škriptavim, neugodnim glasom — želeo bih da dam svoj prilog ovoj crkvi. Gde to mogu da učinim?

Čovek se trže i pažljivije pogleda neobični par. Hm, ženska ne bi bila loša kad bi nabacila malo šminke i obukla neku malo otvoreniju haljinu, iako ova nijansa kose užasno odudara od boje njenog tena. Međutim, oboje mirišu na novac, i to na veliki novac, a Kalifornija je puna čudaka spremnih da daju lovu i za najgluplje verske sekte.

— Samo izvolite — reče on ljubazno se smešeći. — Uđite u hram i javite se jednom od dečaka koji pomažu posetiocima

da se smeste. On će vas odvesti.

— Vrlo dobro — klimnu starac glavom. — Idemo, Vanda — dodade, s naporom se oslanjajući o ruku žene.

Dečak ošišan do glave, u dugoj, beloj odeždi, takođe ih vrlo ljubazno povede kroz sporedna vrata u dugi, mračni hodnik. Prozori na ovoj strani zgrade bili su zazidani, pa je jedina svetlost dopirala od retkih svetiljki poredanih duž jednog zida.

Koristeći činjenicu da dečak hoda ispred njih, ninda pod maskom starca proučavao je pogledom okolinu. Ovaj hodnik je postojao i ranije; na njegovom kraju je stepenište, koje vodi na sprat, gde je bilo puno malih prostorija namenjenih kancelarijama, i u suterenu sa velikim praznim prostorom na menjenom skladištenju robe.

Stežući mu ruku, Sumiko se osmehnu. Prvi deo njihovog plana odvijao se onako kako je i bilo zamišljeno i oni su neupadljivo prodrli u jazbinu Enoha Berklija.

Dobro čuvanu jazbinu. Jer, ako je u hram moglo da se uđe brzo i lako, kao u svaki hram, uostalom, zadnji deo zgrade bio je praktično nepristupačan za obične radoznalce.

U dnu stepenica stajala su dva čoveka, tobože zauzeta važnim razgovorom. Njihove duge bele odežde odudarale su od

grubih lica, a čak i manje oštro oko od oka ninde opazilo bi pod njima velike pištolje zataknute za pojas.

Osetio je njihove sumnjičave poglede na leđima dok se peo uz stepenice. Kašljao je i hripao, oslanjajući se sve jače o devojkicu, zastajući da povraća dah posle svakih nekoliko stepenica.

Neupadljivo je bacio pogled prema dvojici gorila. Podsmešljivo su ga posmatrali, na njihovim licima nije više bilo ni traga sumnji.

Dečak ih je čekao pred jednim vratima hodnika na spratu.

— Izvolite ovuda — rekao je učtivo. — Primiće vas mis Evert, gospodine.

— Hvala, sinko — prostenja ninda. — Vanda, zakucaj na ta vrata... Krajnje je vreme da negde sednem i malo predahnem!

Topao ženski glas odgovori na kucanje. Leslie steže ruku Sumiko, neupadljivo podižući obrve.

Ona klimnu glavom, otvarajući vrata. I njoj je taj glas bio poznat...

Sara Džejn Merse ustala je iza pisaoćeg stola nevelike kancelarije ozbiljnog poslovnog čoveka. I ona je bila prigodno odevena; bez šminke, za kosom povučenom sa čela i stegnutom u punđu, u skladnom kostimu ozbiljnih boja kojem ipak nije

uspevalo da prikrije njene raskošne obline.

— Šta mogu da učinim za vas, mister...?

Padajući u najbližu fotelju, ninda samo odmahnu rukom, pokazujući na Sumiko koja ga je zabrinuto posmatrala.

— Mister Doson — počeo devojka — moj poslodavac, neko liko puta je prisustvovao propovedima prečasnog Berklija. Do pala mu se, naročito onaj deo o borbi protiv greha. Spreman je da priloži izvesnu sumu u te svrhe. Naravno, posle razgovora sa prečasnim...

— Jako se radujemo svakom takvom prilogu — toplo se nasmeši Sara Džejn. — Na nesreću, prečasnici je veoma zaposlen čovek, jer se od njega svake večeri očekuje nova propoved. Naravno, ako zaista insistirate...

— Insistiram! — kašljući prostenja Leslie. — Mlada ženo, nisam se uzverao uz ove đavolske stepenice sa pet hiljada dolara u šaci da bih razgovarao sa njegovom sekretaricom, ili šta ste mu već vi!

— Sasvim tako, mister Doson — složi se spremno Sara Džejn. — Dopustite najpre da vas nečim poslužim, a onda ću otići da govorim sa prečasnim. Kao što verovatno znate, naši propisi zabranjuju alkohol, ali ako želite nešto za osveženje...

— Želim Berkilija! — oštro reče Leslie, izvanredno igrajući ulogu mušičavog starca, navi-

klog da svi oko njega poštuju i njegove najsitnije želje. — I to odmah!

— Vrlo dobro, mister Doson — osmehnu se Sara Džejn. — Budite ljubazni i sačekajte nekoliko trenutaka, pogledaću šta mogu da učinim!

Tiho je zatvorila vrata za sobom i zvuk njenih potpetica izgubi se u hodniku.

— Nemojte se uzbuđivati, mister Doson — reče Sumiko glasno. Moglo se očekivati da će Berkli jedno ovakvo mesto opremiti mikrofonom i skrivenim kamerama, pa su morali nastaviti da igraju svoju igru. — Zaista ne želite ništa? Jedan sok od grejpfruta bi vam pripao, jako je toplo večeras...

»Prepoznala nas je«, reče joj ninda pogledom. »Budi spremna na novu varijantu našeg plana!«

— Neću ništa — zakrešta glasno, za ljubav nevidljivih posmatrača. — Ako je taj Berkli dovoljno glup da me ostavi da čekam, to znači da mu mojih pet hiljada dolara ništa ne znači!

Nastavio je da gunda, pretražujući pogledom prostoriju, dok je Sumiko obigravala oko njega. Znao je već gde je smeštena jedna kamera, dok su mikrofoni bez sumnje skriveni na najpogodnijem mestu, lusteru u samoj sredini tavanice.

Međutim...

Kakav je to šum?

Tiho, tiho šuštanje, gotovo nalik na ljudski uzdah.

Sumiko potraži njegov pogled. Vrlo oprezno, zatvarajući usta, ninda uvuče vazduh kroz nozdrave.

»Uspavljajući gas«, reče nje gov pogled. Godine zajedničkog života, godine borbe, naučili su ih da se sporazumevaju pogledima i gestovima. »Pravi se da ništa ne primećuješ...«

— Gde je ta mis, kako se zvaše? — progundā nestrpljivo. — Zar treba satima ovde da čekam?

— Smirite se — nežno reče Sumiko naginjući se nad njega. — Opustite se u fotelji... tako. Sigurna sam da će mis Everet svakog časa stići sa prečasnim Berklijem...

Opuštajući se u fotelji, ninda zadrža dah. Doza uspavljujućeg gasa koju je do sada udahnuo nije dovoljna čak ni da mu bitno uspori reflekse. Ovakom nepokretan, ne trošeći energiju i koristeći stari trik indijskih jogija, može izdržati da ne diše i punih deset minuta, a dejstvo gasa sigurno neće trajati tako dugo.

On sklopi oči i potpuno opusti telo.

— Mister Doson? — uzme iredno reče Sumiko. — Šta se dogodilo?

Krenula je ponovo prema njemu, ali nije uspela da načini taj korak. Primevši ruku glavi, sporim, letargičnim pokre-

tom, ona se sruči na meki tepih.

»Dobro«, pomisli ninda, oslušujući šta se zbiva oko njega. »Oni sad misle da je gas već delovao na oboje i neće ga još dugo uvoditi u ovu prostoriju...«

Zaista, minut kasnije ono tiho šištanje prestade, i smeni ga zujanje jakog ventilatora, predviđenog bez sumnje za to da u što kraćem vremenu izbaci uspavljajući gas i dovede svež vazduh.

Pošto je, tri minuta kasnije, pažljivo udahnuo, ninda se uveri da u prostoriji lebde još samo jedva primetni tragovi sredstva za spavanje. Sačekavši da i oni nestanu, on nekoliko puta neupadljivo udahnu, ispunjavajući pluća svežim vazduhom. Na podu, Sumiko je ravnomerno disala, zaista uspavana.

Sklopljenih očiju, ali neprestano naprežući i otpuštajući mišiće pod odećom kako bi ih pripremio za iznenadnu akciju, ninda je razmišljao o Sari Džejn Merseu.

Deset hiljada dolara prilično je niska cena da se dozna za koju će se stranu opredeliti u konačnom obračunu. Po svemu sudeći, međutim, devojka nije oklevala ni trenutka; zaboravljajući čak da je Laski hteo da je žrtvuje zbog Rastija, pohitala je da njega i Berklija upozori na opasnost.

Oni su očekivali njegov dolazak, sada je to bilo jasno. Imali su sasvim dovoljno vremena da prouče sve što se dogodilo u Bučers Kriku i na putu između njega i San Franciska. Uz to, Sara Džejn bila je očevim dad obračuna na putu iza Maripose i bila u stanju da im potvrdi kako je protivnik koji dolazi po njih daleko spretniji i opasniji od prosečnog čoveka...

»Problem koji njih zapravo muči«, mislio je ninda, »nije da li će izaći sa mnom na kraj, već ko sam i za koga radim. Znam da nisam predstavnik za kona i to ih najviše i plaši. Policija je prinuđena da se pridržava propisa i pravila, a ja ne. Tek sada shvataju šta znači sukobiti se sa suparnikom koji je spreman da hladnokrvno i bez oklevanja, ubije... baš kao i oni...«

U ovoj zgradi svi su spremni da se suoče sa njegovim napadom, u to više nije bilo sumnje. Gotovo su sigurni da će uspjeti da se odbrane, ali greše.

Jer se i on, kao i Sumiko, takođe pripremao za ovaj drski upad u samu tigrovu jazbinu...

Mora da nisu dobro poznavali delovanje uspavljujućeg gasa, jer ninda korake u hodniku ču tek nekoliko dugih minuta kasnije. Sara Džejn Merseer dolazila je u pratnji dvojice krupnih i snažnih muškaraca, ali su oni nešto gurali pred sobom, sudeći po načinu na koji su hodali. Nešto lako, kolica na me-

kim, dobro podmazanim točkovima, najverovatnije, koja će poslužiti da dva nepomična tela prebace u neki drugi deo crkve »Svetog otkrovenja«, teže dostupan običnim posetiocima.

— Sve je u redu — reče Sara Džejn pošto je nekoliko trenutaka posmatrala prizor u prostoriji sa otvorenih vrata. — Svucite ih i stavite na kolica.

Lesli dopusti da čine što god hoće sa njegovim opuštenim telom. Za promenu, oružje za koje je mislio da će mu biti potrebno, nije skrivao u odeći i ispod nje. Uskoro će Berkli i Laski otkriti da je ova predostrožnost bila potpuno nepotrebna, ali tada će biti već kasno.

Jedan od muškaraca tiho zvižnu, buljeći u nago telo Sumiko.

— Nemamo vremena za to — oštro i tiho reče Sara Džejn. — Prečasni čeka!

— Prokletstvo, minut ili dva neće ništa izmeniti — začu Lesli glas u kojem se osećala pohota. — Ni tebi ne bi škodilo da malo pogledaš ovog tipa, se stro; priroda ga je sasvim opremila da zadovolji ženske, a?

— Dosta! — odvrati žena le denim glasom. — Idemo!

Lesli oseti kako ga dve snažne ruke najpre dižu, a zatim ne baš nežno bacaju na hladnu površinu visokih metalnih kolica koje su u nekadašnjem skladištu bez sumnje služila u slične svrhe. Sa Sarom Džejn

na čelu, dvojica kolica žurno kretoše praznim i tihim hodnikom.

Samo do lifta, nekih desetak jardi dalje, u koji su se s mukom ugurali.

Vireći kroz spuštene kapke, ninda vide jednu grubu mušku ruku kako drsko miluje dojku Sumiko, klizi niz njen trbuh, zastaje među nogama, Nije teško zapamtiti to lice, usko i mršavo, sa mutnim pogledom i cerenjem hijene; kad dođe čas, on će biti među prvima koji će platiti za svoju drskost...

Berkli je ovu zgradu pretvorio u pravu tvrđavu i upravo zato je ninda i odlučio da u nju prodre maskiran, izbegavajući borbu sa spoljnim čuvarima koja bi ostale odmah upozorila na opasnost. Jednom, kada se nađe u srcu hrama, kada mu Berkli, Laski i ostale vođe budu nadohvat ruke, situacija će se iz osnova izmeniti i oni će tek tada shvatiti da se njihova tvrdnja iznenada pretvorila u klopku iz koje nema nikakvog izlaza...

Lift zastade čitavih deset stopa niže od nivoa za koji su stari crteži tvrdili da predstavlja pod suterena. Berkli je, dakle, sišao još dublje pod zemlju, u uzaludnoj nadi da će tako negova zločinačka aktivnost biti manje upadljiva.

Dva čoveka stoje u nevelikom prostoru u koji se izlazi iz lifta. Ninda čuje njihovo dišanje, šum prstiju na čeliku o-

ružja, dodir odeće sa drvenim kundacima.

»Dva stražara na samom ulazu u jazbinu«, zabeleži on u svoju memoriju. »To вреди zapamtiti. Još samo da vidimo kako se ta vrata otvaraju...«

— Daveli su ih, prečasnici — kaže jedan od stražara, licem okrenut zidu, svakako pred rešetkom interfona.

— Sve u redu?

— Da. Oboje su sasvim goli, prečasnici.

Elektronska brava tiho zazuje i ninda oseti na koži kako iz sledeće prostorije prodire talas svežijeg vazduha iz odličnog klima-uređaja. Prijatni miris tamjana, skupog parfema, raskošnog nameštaja i debelih tepiha mešao se sa tim vazduhom, govoreći da je prečasnici Berkli ovde za sebe uredio vrlo prijatno gnezdašće.

— Da, dobro je — reče dubok, bogat, savršeno modulisan glas. Glas radio-spikera. Ili propovednika. — Možete ići, vas dvojica...

Lesli je znao da su pogledi dvojice ljudi koji sede u toj podzemnoj prostoriji uprti u njegovo lice, ali i to da će ih nago telo Sumiko dovoljno dekoncentrisati da ne obrate pre više pažnje samo na njega. Bio je to, zapravo, i jedini razlog što je pristao da je povede; iako je, kao dobar psiholog, znao da će prisustvo sitne i krhke devojke stvoriti kod protivnika iluziju da su nadmoćni.

Vrata se zatvoriše za dvojicom telohranitelja. Berkli i Las ki su, dakle, potpuno ubeđeni da situaciju drže u svojim rukama.

— Siguran si da je to pametno? — začu se poznati glas. Laski bi ipak radije bio za malo više predostrožnosti.

Berkli se nasmeja. pomalo prezrivo.

— Moj nož i taj tvoj pištolj dovoljna su zaštita od dvoje na gih i lepih ljudi — reče svojim punim glasom. — Sem toga, nije dobro da potčinjeni budu upućeni u sve što se događa; čak i oni najverniji mogli bi odati nešto što nije za tuđe uši...

Sluh, dodir vazduha po koži i čulo mirisa dovoljno su rekli nindi o prostoriji u kojoj se našao i položaju dvojice muškaraca i jedne žene u njoj. Bilo je vreme da i ostala čula »uđu u igru«...

On otvori oči, nasmeši se, i uspravi u sedeći položaj...

*

* *

Prva reakcija ljudi protiv kojih se uskoro mora boriti je i najvažnija. Po njoj se sa gotovo stoprocentnom sigurnošću može zaključiti kakvi će oni protivnici biti...

Najpre Enoh Berkli.

Vidi ga prvi put. Visoka krupna pojava, široke čeljusti prekrivene belom bradom biblijskog patrijarha. I kosa mu je duga i bela, nad očima što gore plamenom fanatizma, izuzetne unutrašnje snage.

»Ta kosa je obojena«, zaključi ninda odmah. »On je mnogo mlađi nego što želi da izgleda; telo mu je čvrsto, mišići hitri i spretni... Ali... ničim ne pokazuje da je iznenađen mojim pokretom!«

Vendel Laski.

Sitniji od brata, ali mnogo mršaviji. Žilav i inteligentan, uskog lica, hitrih ruku što sada grčevito stežu pištolj. On jeste iznenađen, oči su mu raširene, usta se lagano otvaraju, iako još ne zna šta bi želeo da kaže ili vikne.

Sara Džejn Merser.

Ona je zaista uplašena, možda i zato što je jedina videla nindu u akciji i zna s kakvom brzinom ova maska starca može biti zbačena i biće pred njom se pretvoriti u pravu masinu za ubijanje!

Odskočila je unazad prema najbližem zidu prostorije i stala, oslanjajući se leđima, lagano prinoseći obe ruke ustima.

— Halo, Berkli! — reče ninda ležerno. Njegova desna ruka odbaci periku sa glave, a zatim protrlja lice i čelo, skidajući sa njega šminku koja mu je davala privid starca.

— Eldridž? — upita Enoch bez traga iznenađenja u glasu ili očima. Jedini pokret koji je oko ninde uspelo da zapazi bio je grčevito stezanje prstiju oko drške dugog noža, potpuno istog kakav je video u rukama one trojice u staroj klanici. — Ti si taj Lesli Eldridž?

— Da pucam, Enoch? — upita Laski drhtavim glasom. — Da pucam?

— Polako, Vendele. Nikuda ne žurimo. Pred sobom imamo veoma zanimljivog čoveka, znaš!

— I veoma opasnog čoveka, prokletstvo!

— Molim te da ne zaboraviš da je ovo hram božji, Vendele — strogo reče Enoch, obarajući na trenutak pogled. — Eldridž... šta te je dovelo ovamo?

— Smrt.

Ružičaste usne osmehnuše se u gustoj, beloj bradi.

— Smrt je prijatelj koji sva kog trenutka hoda ukorak sa nama. Ja je se ne bojim. Prezirem je.

— Razlog više da je ne šalješ drugima, Enoch Berkli. A naročito devojkama koje ne mogu da se odbrane od tvojih ubica!

— Devojke? — Enoch Berkli se nasmeja glasno, iz punih grudi, sa pravim uživanjem. — Te grešnice su morale biti kažnje

ne za svoja nedela i svet čistih ljudi oslobođen od njihovog greha! Božja ruka nije dovoljno duga da očisti svu prijavštinu one planete i zato me je on pozvao da mu pomognem svojim nejakim rukama.

Ninda se nasmeja.

— Tvoje ruke nisu nejake, Enoch. Ipak, ne verujem da si ikada nekoga ubio njima. Zbog čega bi inače slao svoje plaće nike da ubijaju umesto da to činiš sam?

Ponovo dubok smeh čoveka koji uživa u samom sebi i svojoj snazi. Enoch Berkli se diže iz fotelje i prihvati svoj nož vrhovima prstiju leve ruke, onim istim ritualnim pokretom koji je ninda već video u staroj klanici.

Lakim skokom i ninda se stovri na podu, samo četiri koraka od mesta gde je stao Berkli. Ispod oka je motrio pokrete Vendela Laskija, jer je cev pištolja neprestano preteći gledala u njegove široke grudi.

Tama, uza zid, Sara Džejn je savladala prvi strah i sada je sitnim koracima krenula duž zida, ne odvajajući leđa od glatke površine. Još nekoliko stopa i naći će se nindi iza leđa.

— Stani, Sara Džejn — reče on mirno. — Mudar čovek nikada ne okreće leđa otrovnoj zmiji!

— Ostani mirna — javi se i Enoch. — Tvoja pomoć mi nije

potrebna, Sara Džejn. Ni tvoja, Vendele. Spusti to oružje!

Osmehnuvši se, ninda je čekao da Enoch načini prva dva koraka do njega. To je kritično rastojanje, rastojanje sa kojeg vešt čovek — a Enoch je to svakako bio — može dosegnuti grudi i trbuh protivnika svojim dugim nožem.

— Umrećeš, ludače! — reče Enoch još dubljim glasom nego maločas. — Zar ne shvataš da si na korak od smrti?

— Dva koraka — ispravi ga ninda. — Pa hajde onda, Enoch! Možda ti i zaista možeš da me ubiješ, ko zna?

Enoh zabaci glavu, ali je ninda znao da uprkos tom pokretu on oštro motri na njega.

— Bože! — progovori protivnik snažnim glasom — daj mi snage!

— Pokušaj to da učiniš sam, Enoch — podrugljivo reče ninda. — Možda je Bog trenutno zauzet na drugoj strani?

Sklapajući oči, glave zabače ne unazad, sa licem koje je bilo stalo u ekstazi, Enoch zamahnu rukom. Odozdo naniže, ritualnim pokretom koji je načinio toliko puta da mu je već postao druga priroda.

Da, uživao je, već unapred. U onom ekstatičnom trzaju koji će mu protresti desnu ruku, nalik blagom udaru električne struje, kada oštrica noža prodre kroz mišiće i rebra, do srca. U mlazu tople, tople krvi na čvrsto stisnutoj pesnici, u...

Ali...

— Nije uspelo! — reče glas ninde. — Nož ti je suviše kratak... a ovo je noć dugih noževa!

Enoh Berkli je, međutim, na svoj promašaj reagovao kao iskusan borac noževima; iskoristio je energiju zamaha da mu njevito odskoči u stranu, dižući istovremeno levu ruku poprečno pred grudima da se zaštiti od protivudarca za koji je znao da mora doći.

Nije došao. Potpuno nepokretan, ninda je stajao na istom mestu i smešio se.

— Prva runda — objavi. Nastavljamo li?

Enoh Berkli odmahnu glavom i isceri se, kroz bradu. U očima više nije bilo plamena, fanatizma; bile su to hladne i proračunate oči divlje zveri koja zna da je saterana u ugao, ali se sprema da veoma skupo proda svoju kožu.

— Pucaj, Vendel! — reče promuklim, škripavim glasom. — Sara Džejn, na njega!

On sam odskoči još korak nazad, postavljajući tešku fotelju na put između sebe i ninde. Slobodnom levom rukom dohvatio je nešto sa stola, četvrtastu kutiju sa dugmadima koja je podsećala na daljinski upravljač televizora.

Ma kako to čudno izgledalo, ninda je u tom prvom trenutku morao više pažnje da posveti

devojci, nego čoveku koji je hitro dizao pištolj prema njemu.

Sara Džejn Merseer naletela je na njega kao razjarena tigrica, ispruženih ruku, sa noktima spremnim da mu se zariju u oči. Dug prodoran vrisak bio joj je na usnama, u očima plamen besnila.

Pognuvši se, ninda dočeka njen juriš laktom leve ruke, po gađajući je u pleksus. Prsti desne šake skliznuše mu niz butinu, do mesta gde je komad za lepljene plastične folije, potpuno iste boje kao i njegova preplanula koža, skrivao dva šurikena.

U času kada je Vendel Laski, grčeći lice od uzbuđenja, ispalio hitac, prva čelična zvezda već je letela prema njegovom licu. Ninda je bio daleko od putanje metka, ali olovni projektil, sa slepom preciznošću mrtve stvari, pogodi telo Sare Džejn.

Ninda jasno ču tupi udar metka o grudi, vide kako komadići tkanine lete u vazduh sa nje ne haljine, shvati da će biti mrtva pre nego što joj telo stigne do poda.

Kao i Vendel Laski, uostalom; dva oštra vrha šurikena prodreše mu u grlo, bacajući ga samom silinom udara preko fotelje koju je svojom težinom povukao za sobom na pod.

Vrata prostorije otvoriše se, pokrenuta daljinskom komandom iz Enohove šake. Dvojica

čuvara stvoriše se na njima, cevi njihovih pušaka tražile su cilj, u opštoj zbrci živih i mrtvih tela koja su se iznenada ukazala pred njima.

Dug, visok skok ninde, ali je Enoch Berkli ponovo izmicao, sada prema vratima i dvojici svojih ljudi.

Na samom vrhuncu svog skoka, ninda izgovori jednu jedinu oštru reč na japanskom. Cev jedne puške ustremi se prema njemu, prst strelca zgrči se na orozu.

Mnogo stvari dogodilo se istovremeno u jednom jedinom deliću sekunde...

Drugi šuriken pogodi cev puške na čija usta je upravo izlazio metak; u pravom trenutku da je skrene za delić palca i tako izmeni putanju projektila...

Enoh Berkli sledećim dugim skokom stiže na dva koraka od spasonosnih vrata; skrenuti metak prozvižda mu pored obraza, gotovo dotakavši bele uvojke brade...

Na svojim kolicima Sumiko se uspravi munjevitim pokretom, zarivajući duge prste u bujnu kosu spletnu na potiljku. Oči su joj još bile zatvorene, ali čovek čak i u najdubljem snu mora reagovati na prethipnotičku komandu utisnutu u podsvest...

Drugi strelac na vratima odskoči u stranu, da se Enoch Berkli ne nađe na putanji njego-

vog metka. Oslanjajući se ramenom o zid, on napetim pogledom ponovo potraži nindžu, po krećući cev puške za tom metom koja se tako brzo pomera...

Čelik blesnu u rukama Sumiko, sa kratkog noža široke drške skrivenog u njenoj kosi. Kao da nije u dubokom snu, kao da joj oči nisu sklopljene, ona hitnu oružje u pravcu Les lijeve podignute ruke koja je čekala...

Prsti se sklopiše oko drške noža, samo na trenutak. Izvičajući se čitavim telom u stranu, da propusti metak iz puške koji prohuja pored njega, nindža za vitla nož prema strelcu.

Enoh Berkli ne zastade čak ni da vidi šta se odigrava iza njegovih leđa; teški koraci zadobovaše po podu predvorja, a zatim uz stepenice.

Oštrica noža prikova njegovog čoveka za zid, zabacujući mu gornji deo tela unazad, tako da dugi rafal zasu tavanicu, razbacujući unaokolo kišu betonskih otpadaka u oblaku plavkastog barutnog dima.

Kao jelen, nindža je već bio u trku. U prolazu je šćepao dršku noža, išćupao oštricu iz grudi žrtve i stvorio se u predvorju, sa oružjem sa kojeg su kapale teške, tople kapi krvi.

Enohovi koraci tutnjali su na stepeništu nad njim. Na koju on to stranu želi da pobjegne?

Krov, možda? Pravcem kojim beži on se sve više udaljava od oba izlaza...

Ili pokušava da uvuče nindžu u zamku, vodeći ga tamo gde će ga čekati gomila naoružanih ljudi?

Preskačući po četiri stepenice odjednom, tih kao sama smrt, nindža je pristizao progonjenog čoveka.

Vrata koja sa vrha stepeništa vode na ravni krov... Šta to Enoh Berkli pokušava da izvede?

Do susedne zgrade je preda-leko; ako želi da pređe na nju, Enoh mora preskočiti ponor šij rok najmanje dvadeset pet stopa!

Kao iznenadni blesak, nindži kroz mozak prođe uspomena na Hisašijev klanac i jedan od svojih ispita u školi nindučua. Analogija nije bila potpuna, ali je i ovde jedan progonjeni čovek pokušavao da se spase očajničkim skokom...

Preskočivši poslednje stepenike, nindža naglo izbi na krov kroz otvorena vrata.

Enoh Berkli je već odmicao, hitrim korakom sprintera, glatko pomerajući svoje udove u sve bržem trku.

Sada više nema nikakve sumnje: on će preskočiti na krov susedne zgrade...

I najverovatnije uspeti u tome! Čak i za prosečnog atletičara to nije prevelika daljina!

Ninda zastade i duboko udahnu, umirujući svoje telo sve do tada izloženo naporima. Desna ruka sa nožem se podiže.

Enoh Berkli trijumfalno kriknu, odvajajući se od ivice krova, dižući ruke pokretom koji je odavao savršenu tehniku skakača udalj, očiju prikovanih za svoj cilj, on poče da se uspinje po paraboli koja će ga preneti preko ponora. u sigurnost.

Nož zašišta kroz vazduh, kao razljučena zmija. I ninda je do bro proračunao.

U času kad telo Enoha Berklija doseže najvišu tačku, teški nož pogodi ga u leđa, naglo ga ispravljajući. Dospeo je samo da krikne kad je shvatio da je njegov skok prekinut i da nema više ničega pod ovim nebom što ga može spasiti...

Ninda ovoga puta nije prišao ivici ponora. Najзад. dole nema nikakve reke koja će sprati krv i prljavštinu koja se sve do maločas zvala Enoh Berkli...

— KRAJ —

U SEPTEMBRU NINĐA 76

VRELI POLJUBAC SMRTI

... Ona se čvrsto priljubi uz telo muškarca, nudeći mu usne na poljubac. U providnoj spavaćici telo žene bilo je izazovno i vrelo, samo nagoveštaj onoga što bi mogao dobiti ako joj uzvрати poljubac.

— Ne — reče ninda tiho.

Pogledala ga je začuđeno. Ogromnim, nevinim očima razočaranog deteta.

— Tvoj poljubac ubija, Gejl. Isto onako sigurno i brzo kao metak kalibra 45 ispaljen u glavu...

IGRANI
FILM

MIRKO
I
SLAVKO

izdavač:
„DISKOS“
37230 ALEKSANDROVAC
Kruševačka 22
tel: 037/751-296

TITOGRADSKA
INDUSTRIJA
TEKSTILA

TITOGRAD
8. marta 55
tel: 081/45-666

BROJ 3 ● CENA 8.000

KRIMI

roman

ZLOČIN U NJUJORKU